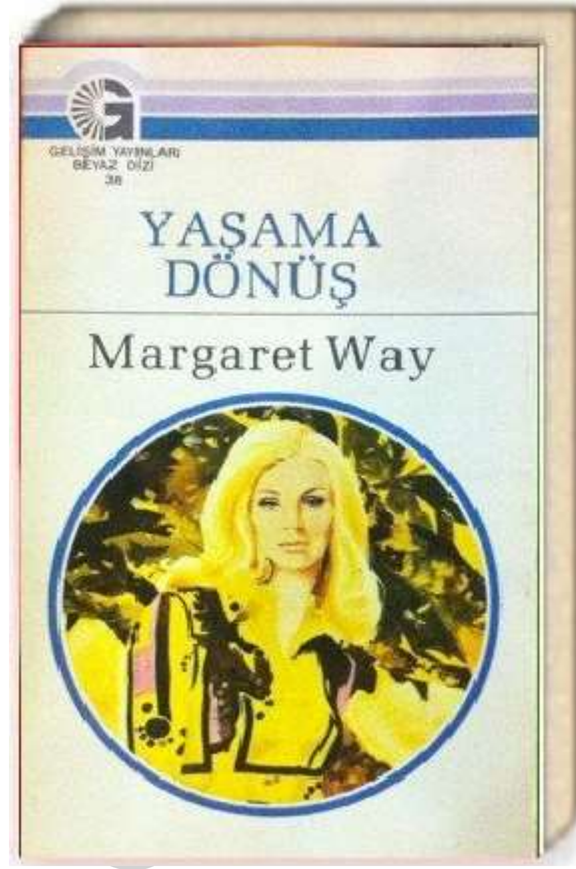
Margaret Way - Yaşama Dönüş

Genç kızın hatırladığı tek şey, tehlikelerle dolu balta girmemiş bir ormanda ölümle pençeleşerek geçirdiği o dehşet dolu saatler ve sonunda kendisini kurtaran adamın mavi gözleriydi. Daha öncesini, uçak kazasını, yitirdiği nişanlısını, hatta kendi adını bile hatırlamıyordu.

Yeni yaşamını, kurtarıcısı Steven'a borçluydu. Yaşam diyordu Steven, Niye o vahşi ormanda başlamış olmasın? Genç kız için Steven'm mavi gözleri yaşama yeniden dönüş demekti, fakat nasıl bir yaşamdı bu?..

BİRİNCİ BÖLÜM

Tek başınaydı. Yağmurların yıkadığı koca bir cengelden yapayalnızdı. Çevresini saran ormanın dev ağaçları, güneşe uzanmak ve birbirlerini atmak yarışındaymışcasına kobalt rengi ışıklarla aydınlanan gök boşluğuna doğru yûkseliyorlardı. Ataçların gövdelerini saran asalak sarmaşıklar, halatı andıran kollarıyla bir ağaçtan öteki ne sarkarak, geceleri ormanda kol gezen hayvanlar için doğal birer köprü oluşturuyorlardı.

Genç kız, dört yanı kaplamış eğrelti otlarının ve kendine özgü bir güzelliği ve gizemi olan orkide benzeri bitkilerin arasındaki ufak bir boşlukta sırtüstü yatıyordu. Orkideyi andıran çiçeklerin altın sarısı ve krem rengi karışımı bronz ve kahverengi beneklerle süslüydü. Hava

durgundu. Öylesine kıpırtısızdı ki. genç kız soluk almakta bile güçlük çekiyordu. Rengarenk kuşların tünediği ağaçlardan oluşmuş tenteyi kıpırdatan en ufak bir esinti yoktu
Hafifçe yutkundu, yaprakların çevrelediği gökyüzü parçasının maviliğini görünce içi biraz rahatladı. Kolunda, koca kanatlı tuhaf bir böcek yürüyordu. Eliyle itip düşürmek istediyse de başaramadı. Koluna bir sey olmuştu Ama geçirdiği şokun etkisiyle acı duymuyordu. Beyni de uyuşmuştu. Bilincinin durağan bir suya benzer yüzeyini dalgalandıran hiçbir hareket yoktu. Başını yana çevirmek İsteyince birden başı döndü, ormanın gölgeli derinlikleri bir onda döne döne yırtılacakmış gibi oldu. ama sonra başının çev resinde dönen o yeşillik olanca yoğunluğuyla üzerine kapandı sanki.Gözlerinin önünde kırmızı ışıklar oynaşıyor, yüzünden boncuk boncuk ter süzülüyordu. Birden şakağından yanağına doğru ılık bir şeyin kaydığını duydu. Gözleri bir yılana takıldı ve en ufak bir dehşet ifadesi belirmedi bakışlarında. Bir yılan, hatta belki de bir piton yılanıydı bu. Upuzun, sırtı alacalı desenli yılan, kırmızı çiçekli sarmaşıkların birbirine dolanmış kollarında kayıyordu. Genç kız korkmuyordu. Ürpermiyordu bile Yılan, uzanıp giden yeşillikler özerinde yoluna devam etti-
Yeniden kendine geldiğinde korku ve panik duygusuna kapıldı. Dehşet içinde kafasını zorluyor, zorladıkça daha çok paniğe kapılıyordu. Neredeydi? Ne oluyordu? Ölü müydü, yaşıyor muydu, yoksa korkunç bir karabasan mıydı gördüğü7 Düşünceleri oradan oraya sıçrıyor. bir türlü düzene girmiyordu. Zifiri karanlık geceyi dol duran hışırtılar ve tuhaf sesler, tüylerini diken diken ediyordu. Bir anda gölgeler üzerine doğru geliyor, sonra yine bir anda kayboluveriyordu. Bir gecekuşu melankolik sesiyle uzun uzun ötünce doğrulmak istedi, ama duyduğu acıyla yeniden sırtüstü devrildi ve kendinden geçmemek için çaba göstermeye başladı Kulaklarında arkası kesilmeyen bir uğultu vardı: sivrisineklerin vızıltısı. Milyonlarca sivrisinek, gözü doymaz oburluklarıyla kızın hassas teni üzerinde cirit atıyordu. Sivrisineklerin ateş saçan iğneleri derisine işledikçe, her yanına alevler basıyordu.
Tanrım Tanrım!-
Eli gittikçe şişiyor, zonklaması artıyordu. Başını hızla çevirdi ve yaranın acısıyla yeniden kendinden geçerken duyduğu korku da karanlıklara gömüldü.
Yeniden uyandığında. gözlerini bir düş alemi ne açtı. Ağaçların üzerinden pembeden altın sarısına dönüşen renkleriyle bulutlar kayıyordu. Güneşin ilk ışıkları, cengelin yeşil duvarlarını aralayıp aşağılara sızıyor, onu çevreleyen dünyayı altın yeşiline dönüştürüyordu. Alev kırmızısı , inanılmaz tonlarda mavi, parlak sarı ve mor tüylü kuşlar, sürekli ötüşleriyle ağaçların tepelerinden birbirlerine sesleniyorlar, ormanı çınlatıyorlardı. Orkideye benzeyen çiçeklerin egzotik kokusu havayı ağırlattırıyordu. Genç kız şimdi daha iyiceydi. ya da ona öyle geliyordu. Ama yine de kımıldayamayacak kadar halsizdi.
Bir saat kadar bitkin halde yattı. Canlı yeşil yapraklar arasından görünen güneş ışığını ve onu İzleyen gölge oyunlarını seyretti. Birden kocaman bir kuş, mavi bir turna kuşu alçaktan uçarak kızın tepesinden geçti ve metalik ötüşünün yankısı uzun süre yaprakların hışırtısına karıştı. Genç kızın beyaz alnı, o hastalıklı durağanlığından sıyrılıp kırıştı. Damarlarında bir heyecan dalgası kıpırdadı. Mavi bir turna öyleyse yakınlarda bir yerde su olmalıydı! Genç kızın uyuşmuş gövdesini umut sardı, paha biçilmez yaşama isteği kıpırdadı her yanında. Korkunç bir felaket getirmişti onu buraya Ama ne olduğunu hiç hatırlamıyordu Beyninde hiç hareket yoktu. Zamanla her şayi hatırlayacaktı. Ölümle yüz kez karşılaşabilir, yüz çeşit ölümle ölebilirdi. Ama yine de bu güzel ve güzel olduğu kadar dehşet verici yerde karşılardı ölümü Kader daha az acımasız olabilirdi kuskusuz Kıvır kıvır bir eğreltiotu yüzünü okşadı, koluna ve omuzlarına değdi. Gövdesine baktı İnce kemikli narin bir gövdeydi bu. Sırtında kum rengi bir gömlek ve pantolon vardı. Daha doğrusu, bir zamanlar kum rengi olmalıydı bunlar. Çünkü ş anda gömleğinin sağ kolu yırtılmış, pantolonun dizi delinmişti. Sağ kolunu kaldırmak istedi, acıyla yüzünü buruşturdu. Bileği iyice şişmişti ama kolunda şiş yoktu. Kemiğinin kırıldığı belliydi Yarım saat çaba göstererek doğruldu ve sonunda rüzgarda titreyen bir yaprak gibi ayağa kalkabildi, Hiç gücü yoktu. Ayakta kalmak için büyük çaba

göstererek bir palmiyeye tutunmak İstedi, ama palmiyenin keskin kabuğu avucunu kanattı. Bu acı aklını basına toplamasına yardımcı oldu.Biraz cesaret ederse cengelin labirentlerine meydan okuyabileceğini, ölümü bir kez daha alt edebileceğini kestirdi. Bir yerlerde su olmalıydı. Suyu bulması gerekiyordu. Turna yolu göstermişti. Su yaşam demekti çölde de, cengelde de böyleydi bu. Su yolları boyunca umut vardı, belki insanlar bile olabilirdi orada. Mantık yürütmeksizin düşünmeksizin, sadece sezgiyle kurtulacağına inanıyordu. Bütün duygularından kopmuş gibiydi. Ne acı duyuyordu, ne kaygı, bedenindeki zonklamalara bile kayıtsızdı. Boynundaki altın madalyon, güneşle parıldadi. Genç kız madalyona bakıp St Christopher diye düşündü. Amaonu kendisine kimin verdiğini daha haftalarca hatırlayamayacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Yola devam etmesini sağlayan güdü neydi? Kendisi de bilmiyordu. Uçağın kaybolduğu haberini aldıklarından bu yana dört gün, parçalarının görülmesinden bu yana da üç gün geçmişti. Uçaktaki delikanlının yanmış cesedi iki gün önce gömülmek üzere getirilmişti. Kızdan henüz, haber yoktu ve bu bölge yaban ormanlarıyla kaplı gerçek bir cengeldi. Kız sağsa bile, kurtulması için en ufak bir umut yoktu. Yine de bir umut kandili gibi parıldayan bir dürtü genç adamı yürümeye zorluyordu. Belki de bu sönük kandili kız aydınlatıyordu. Omuzlarını silkti. Şef katli olmaktan çok alaycı, haşin, kendine güvenli iriyarı bir adamdı. Kapkara saçlarının üzerine şapka geçirmemiş, teni tropik güneşinden yanmıştı.

Eğer kız sağsa, genç adam onu mutlak bulacaktı. Gerçi, o pek bilinen işlevleri dışında kadınlara fazla önem vermez, yaşamında onlara yer ayırmazdı, amabu kez bir insanın acı çekmesi söz konusuydu. Üstelik, cengeli ondan daha iyi tanıyan yoktu. Cengelin sınır bölgesinde doğmuş, çocukluğunda babasıyla birlikte buraları karış karış gezmiş, avucunun içi gibi öğrenmişti. Yerliler babasına bembeyaz adam anlamına Byamee derlerdi, babası Garlh Daintree. Gulf yöresinin ileri gelen kişilerinden biriydi. Buraya hayvancı lık yapmak için ilk gelenlerdendi. Şimdi kendisi de, yani Steven Daintree de babası gibi hayvan cılık yapıyor, babasının yetiştirdiği cins hayvan lara Mokhana adını verdiği çiftlikte yani yeni sürüler katıyordu.

Steven Daintree'nin avuçları, uzun sazları kesmekte kullanılan ve maşe denilen palayı salla maktan nasır tutmuş, kabuk bağlamıştı. Bu sık ormanda yürümek, onun için bile zordu. Alnın dan süzülen teri sildi ve akşama kadar kızı bulamAzsa bu işten vazgeçmeye söz. verdi. Bu alan da çalışan ve üzerlerinde kendisinden daha az sorumluluk olanlar vardı nasılsa. Onlar aramayı sürdürebilirdi. Dahası dogru yolda olduğunu bi le bilmiyordu. Bunu ancak Tanrı bilebilirdi. Kız da biraz sağduyu varsa, bir akarsu arayacaktı. Steven bu kadın milletinin huyunu bilirdi. Es er yüzünü buruşturdu. Peki, ya kızda hiç sağ duyu yoksa? Belki die ağır yaralıydı ve cengelin korkunç görüntüsüyle paniğe kapılmıştı. Adı neydi kızın? Andrea, evet Andrea. Saçma sapan, kıvrak, tam bir kadına yaraşacak addı bu. Steven de başka bir şey beklemiyordu zaten, insanın canını sıkacak kadar anlamsız bir aptallığı gizleyen güzel bir surat, işte o kadar.

Andrea Swanson, yirmi iki yasında. Brisbane' den bin üç yüz mil ötedeki Cairns'e giderken nişanlısı Carl Gudden ile birlikte uçak kazası geçiren kız. Carl Godden. şu şekerci Goddenlerden biriydi. Yarım düzine şekerkamışı plantasyonu üzerine kurulmuş bir servetleri vardı. Yirmi iki. Daha çocuk denecek kadar genç! Steven'ın sert çizgili dudaklarında bir gülümsemenin yumuşaklığı okundu. Kendisinin otuz altı yaşına karşılık, sadece yirmi iki yaşında bir kız. Eğer sağ ise, önünde acıyla dolu aylar olacaktı Tıpkı delikanlının ailesi gibi. Delikanlının annesi İrimi Godden, kaza ve ölüm haberini aldığı anda bayılmıştı ve hala yatıştırıcı ilaçlarla uyutuluyordu. Kurnaz ve acımasız bir işadamı olarak ün yapan Nick Godden, yaptığı basın toplantısında kendini tutamayarak ağlamıştı. Gerçi başka oğulları vardı, ama Carl en küçük oğluydu. Eğlenceden başka şey düşünmeyen oğullarına arka çıkan karısıyla yaptıkları sonu gelmez tartışmaları hatırlamanın artık yararı yoktu.

Ailenin hiç görmediği o yabancı kızdan on sekiz ay büyük olan oğulları artık yoktu, ölmüştü. Daintree palasını salladı, bir vuruşta yolunu kesen sarmaşığı devirdi. Genç Godden hakkında pek çok şey duymuştu. Bunların hiçbiri önemli değildi, Daintree'nin aklını kurcalayan tek şey vardı. Eğer anlatılanlar doğruysa ve Carl'ın nişanlandığı kız lüks içinde yaşamaktan, el bebek gül bebek tutulmaktan başka bir şey bilmiyorsa bu ortamın dışında ayakta kalamayacaktı. Daintree sık çalılığın yanından dolaştı ve palanın parıltısından kaçan bir yılana değmemek için kenara çekildi.
Cengel gerçekten ürkütücü bir yerdi ve kız orada tam üç gece geçirmişti. Sağ ise tabii. Daintree birkaç saniye durup dinlendi, sonra yeni den yola koyuldu. Terden sırılsıklamdı. Her yanı dikenlerden, çalılardan edilmişti. Yine de kırk sekiz saattir uyumamasına rağmen dimdik yürüyordu.
Bir saat sonra, babasının Bir Numaralı Kamp Yeri adını verdiği dereye geldi. Derenin üzerinde kocaman bir kartal donup duruyordu Kartalın ensesindeki tüyler dikilmişti. Daintreenin içinden den bir ses. 'Tamam, işte burası' diye fısıldadı. Kritik an gelmiş çatmıştı. Deıntree yerine mıhlanmış gibi durdu. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Gözlerini çevrede gezdirdi. Tükenmiş soluğu bir ıslıkla son buldu
Kız yassı bir taşın üzerine serilmişti. Kolları iki yana açılmış, elinin biri beyaz zambakları avuçlamış, saçları derenin suyunda dalgalanma ya başlamıştı. Bir ölüm beyazı sarmıştı her yanını. Akıl almaz güzellikteydi. Elinde koca pala ıyla Daintree'yi bile çizikler içinde bırakan dikenlerin, sivri yaprakların, çalıların çizip kanat tığı elleri ve ayaklarıyla, dövülmüş bir çocuğu andırıyordu bu kız. Parlak mermeri andıran yüzüne hiçbir şey olmamıştı. Mucize kabilinden sıyrık görmemiş bu yüz, dere boyundaki nilüferler gibi bembeyazdı. Daintree, yenilgiyi bir hançerin saplanması gibi yüreğinde duydu. Başı döndü, midesi bulandı ve ağzına asitli bir safra doldu. Bu kız ölüydü. Yaşamıyordu, bir zamanlar göz açıp kapayana kadar yaşamı tatmış güzel bir kabuktu sadece. Korkuyu ve acıyı tartmıştı o kısacık ömründe. Orada yatan ölü bu kız olmayıp da bir erkek olsaydı. Steven Datntree daha dayanıklı bakacaktı olaya. Oysa şimdi yüreği burkuluyordu. Bulunduğu kayalıktan derenin kıyısına inen dik yamaçta, Steven'a yol gösteren içgüdüleri oldu.
Ağırlığı yokmuş gibi. yerçekimi yokmuş gibi. beline çarpan dallara, ayağına dolasan otlara al dırmadan, bunları görmeden duymadan aşağı iniyordu,
Birden kızın bir eli hafifçe kapanıp açıldı gibi geldi Stevcn'a ve olduğu yere çakıldı kadı. Bulunduğu yerden kızın şakağında kı yarayı göre biliyordu Kan sarı saçlarında pıhtılaşıp kurumuştu. Datntree insanın yüreğine dehşet salan bir inançla ona doğru yürüdü. Öldüğüne kesinlikle inanıyordu. Cesedin geri götürülmesi gerekiyordu. Kız gençti, güzeldi ve cesurdu. Bunu kanıtlamıştı da. Ama artık ölüydü.
Daintree kızın yanına eğildi. İpek gibi tenin de tuhaf, yeşilimsi bir renk vardı. Elindeki çiçeklerine dokunmadan öylece bırakmak istiyordu kızı. Beyaz, saf yüzüyle çocuğa benziyordu. Daintree elini gömleğin yakasından içeri soktu. Minik göğüslerin soğumuş kabarıklığını avucunda duydu. Daintree elini bir an kızın kalbine götürdü ve bir zafer parıltısı gözlerini aydınlattı. Kimi zaman cesaretin ödüllendirildiği de oluyordu. Yüreğin tıpırtısı belli belirsizdi, ama yine de atı yordu. Yaşıyordu. Steven. nasırlı ellerini kızın uzun kollarında gezdirdi. Bir kolu kırılmıştı, Bacaklarında çizikler ve sivrisineklerin soktuğu yerler görülüyordu. Bu ısırıkların kimisi iltihaplanmıştı. Basındaki yara ağır olabilirdi. Dudağının kenarından ince bir kan sızmıştı Steven bunun bir iç kanamadan olabileceğini düşünerek kaygılandı. Parmaklarını, kızın yumuşak ağzının iki yanına değdirdi Dudaklarında kan yoktu, ama hemen tedavi edilmesi gerektiği ortadaydı..
Stevan ağaçlar arasındaki açıklığın orta yerine geldi, tabancasını omuz askısından çıkardı, peş peşe havaya ateş etti. Kızı ölü bulsa üç kez ateş edecekti, sağ ise dört kez. Kurşun sesleri havada yankılandı, yeniden yankılandı; ormandaki kuşlar mücevher rengi tüyleRni kabartarak havalandılar ve kendi dünyalarının sessizliğini bozan bu gürültüyü protesto edercesine öttüler.

Steven. geldiği yoldan geri dönecek olursa, kurtarma ekibiyle yolda karşılaşabilirdi. Ama bunun gerçekleşebilmesi, ekibin doğru yolu bulmasına bağlıydı. Daintree kızı sarsmaktan korkuyor, yerinden kaldırmak istemiyordu, ama bu tehlikeyi göze almak zorundaydı. Burada helikopterin inebileceği bir yer yoktu.
Tabancasını kılıfına soktu ve yeniden kıza döndü. Kızın gözleri açılmıştı, yeni ağaran gün griliğinde bakıyordu. Bu gözlerdeki ifade, Daintree'nin sahip olduğunu kendisinin de bilmediği bir duyarlı noktaya çarptı.
Kız, havaya karışıp kaybolacaktnış gibi gelen tükenmiş bir solukla. Merhaba. diye fısıldadı. Daintree konuşmadan ona doğru eğildi. Kızın fildişi yüzünü İnceledi. Kız. Beni bırakma.. diye mırıldandı. Çok.,, çok yalnızdım' Dili kurumuş dudaklarını ıslattı Daintree mendilini dereye soktu, kızın yüzünü, ağzını sildi. Sonra hemen hemen duygusuz denilebilecek bir tonda konuştu Kurtuldun, kurtuldun sayılır. Ben varım yanında.
Kız, onun büyük bir irade gücüyle yoğrulmuş yüzündeki sert çizgilere baktı. Bu, bronzdan yontulmuş bir heykel yüzüydü. Burun deliklerinin kabarıklığı, dudakların dolgun kıvrımı, haşin ve buyurgan bakışları, küstah görünüşü ile bir hey keldi tıpkı. Bu esmer, yontulmuş gibi kıpırtısız yüzdeki tek hareketli şey olan gözler şok etkisi yapıyordu: her an tonu değişen parlak mavi renkteydi. İşlerin yolunda gideceğine söz verin. Bundan sonra hiçbir şeyin kötü olmayacağını söyleyin bana..
Kız, gözlerini örtmeye başlayan sisi delmeye çalışıyor, bakışlarını Steven'ın mavi gözlerinden ayırmıyordu.
Daintree kızın yüzünün solgunluğundan ürkerek bu fısıltıyı duyabilmek için iyice eğildi. Kızın narin gövdesi biraz ısınmış gibiydi. Steven onu kolayca yerden kaldırdı, kollarının arasına aldı. Kucağında taşırken, şişmiş koluna değmemeye özen gösteriyordu. Neyse ki, gelirken yolu epeyce açmış olduğu için. dönüşte fazla sıkıntı çekmeyeceklerdi. Zaten kızcağız yeterince çekmişti. Sık kirpikleri yanaklarının üzerinde kıpırtısız duruyordu. Steven. onun beyaz yüzünü güneşten ve sıcaktan korumak için basını ona doğru eğdi. Şansı varsa yaşayacaktı kızcağız; yaşayacak ve zayıf iradeli, zayıf kişilikli bir adamın kölesi olacaktı. Bir kadının güzelliği, kendince en yenilmez silahtı.
Daintree kucağındaki kızı sarsmamaya çalışarak ağaçların arasından yürüdü, yürüdü, sonun da savanlar bölgesine çıktı. Kurtarma ekibinin iki numaralı öncü kolu, ellerini sallayarak, naralar atarak karşıladı onu. Tepelerinde, iniş yapmaya hazırlanan bir uçak dönüyordu. Daintree, kurtarma ekibinde kilerin kutlamalarına, sevinç naralanna aldırmadan, İlkyardım Uçağının inmesini bekliyor ve kızın başından ayrılmıyordu.
Uçaktan inen Doktor Freedman, durumu buruk bir gülümseyişle özetledi.
Daintree gibi birinin üstesinden gelemeyeceği iş yoktur. Kızın yanına tam zamanında varmış. Yasayacak.
Kız sımsıkı kapalı gözlerinin ardından esmer bir yontu görüyordu. Bir heykel kadar kusursuz çizgileri olan bir yüz geliyordu gözlerinin Önü ne. Heykelden tek farkı, bu yüzdeki gözlerin açık oluşuydu. Hem de koyu renk değil, soğuk ama parlak maviydi bu gözler. Yeşile çalan bir mavi. Hem bildik, hem de hiç tanımadığı bir yüzdü bu. Bu yüzü yaşamının hiçbir yerine yerleştiremiyordu.
Kızın içinde bir panik büyüdü, büyüdü ve korkuyla kolunu yana uzattı.Serin bir el yapıştı bileğine. Kız ürpererek gözlerini açtı. Yabancı bir odada, yüksek, dar bir karyoladaydı. Oda havadar ve aydınlıktı. Açık pencerelerden İçeri güneş ışığı doluyor, hafif esinti perdeleri uçuruyordu. Bütün bu esintiye ve havaya rağmen, oda yine de hastanelerin o şaşmaz kokusunu taşıyordu. Karyolanın yanında beyaz hemşire üniformalı, köylü suratlı bir kadın duruyordu. Kızın bileğini tutmuş, nabzını sayıyordu. Kadının kahverengi gözleri ışıdı.
Uyandınız ha? Nasılsınız?
.Harika! Hafif çekik gri gözler, merakla odada geziniyordu.

Hemşire gülümsedi İnsan, bir kahramandan ancak böyle cevap vermesini bekleyebilir. Harika ha! Düşünün bir kez'
Hemşire, bu Harika kelimesini, daha sonra arkadaşlarına anlatırken tam gerektiği biçimde kullanabilmek için belleğine yazıyor gibiydi.
Genç kız ciddi bir tavırla, Kahraman mı? dedi-Ben kahraman filan değilim. Aklını karıştıran düşüncelerden sıyrılmak istercesine derin derin içini çekti.
Hemşire, -Bence öylesiniz,- dedi-Üstelik daha pek çok kişi de benim gibi düşünüyor.
Tabii sizi Mr, Daintree getirdi-
Daintree?- Genç kız iri gözlerini daha da açarak merakla hemşireyi; baktı.
Evet. Steven Daintree. Mokhana'nın sahibidir,biliyorsunuz tabii. Yine bildiğiniz gibi, bizim buralarda çok önem verilen bir kişidir. Şimdi yatın bakayım, canım, başınızdaki sargıyı değiştireyim.
Çok kötü yaralanmışsınız. Ama canınızı yakmamaya çalısacağım1 Genç kız. aklından geçirdiği bir şeye gülermiş gibi gülümseyerek. -Aldırmayın.- dedi. Hemşire, onun ince kemikli vücuduna bakarken, bir kez daha -Keşke sarışın olmasaydı. diye düşündü. Her şey sarışınların başına geliyordu. Üstelik sadece iyi şeyler değil, belalar da onları buluyordu. Hemşire bu düşündüklerinden utanarak hafifçe gülümsedi.
Birazdan Doktor Freedman gelecek- Sizin iyileşmenizden sevinç duyuyor. Sanırım sizinle biraz konuşmak isteyecektir. Çünkü şimdiye kadar kendinizde değildiniz.
-Konuşmak mı isteyecek? Ne hakkında?- Hemşire kayıtsız görünmeye dikkat ederek, Havadan sudan. diye karşılık verdi. Oysa kızı süzen bakışlarında belirgin bir merak okunuyordu.
Sonra konuyu değiştirdi. Ne güzel saçlarınız var. Gümüş gibi parlıyor. Benim yeğenimin saçları da böyle, ama büyüyünce bu renk kalmaz sanıyordum, işin tuhafı nedir biliyor musunuz? annesi, yani kardeşim ona Andrea adını koymak istemişti. Ama Bob, yani babası, ille de annesinin adı olan Hilary'de ısrar etti. öteki dört çocuğun adını ise Nance koydu. Düşünün bir kez, minicik bir çocuğa Hilary gibi bir ad koymak ne korkunç değil mi? Hemşire bunu söylerken gülmeye başladı.
Yataktaki kız şaşkın bakışlarını hemşireden ayırmadan, Güzel bir ad,- dedi. -Benim adım bu mu... Andrea mı?
Hemşire gözlerini kırpıştırdı. Tabii canım. Ne olacaktı ya? Andrea Swanson. Yoksa adınızı hatırlamadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?
Hayır, hatırlamıyorum! Genç kızın tatlı, yumuşak sesi kısılıverdi.
Hemşire, Eh, aldırmayın canım, dedi. Çok zor günler geçirdiniz. Bir iki gün içinde düzelirsiniz. Hemşire bunları söyleyip onu avutmaya çalışıyordu, ama bir yandan da kaşları çatılıyor, alnı kırışıyordu.
Kız usulca, Öyle olsa keşke, dedi.
Hemşire bir an düşündükten sonra, Başka bir şey hatırlıyor musunuz? diye sordu.
Beni bulan adamı hatırlıyorum.
Onu kim hatırlamaz ki? Hemşire pansumanı, bitirmek üzereydi. Onu sarsmadan doğrultup oturttu, arkasını yastıklarla besledi.
Andrea, Mr. Daintree'yi tanıyor musun? diye sordu.
Ne yazık ki hayır! Bende o şans var mı? Tabii onu pek çok kez gördüm, ama tanışmadım. Steven Daintree çok değişik çevrelerde gezer. Bizim gibi sade vatandaşlarin ulaşabileceği biri değildir Ama o tipten hoşlananlar için son derece yakışıklıdır. Esmer ve haşin. Hele o gözleri1 Gözlerindeki parıltı insanın içini ürpert meye yeter! Hemşire, söylediklerinden utanarak kızardı ve sustu. Kolundaki alçıyı yoklamakta olun Andrea ise onu duymamış gibiydi.
Hastaneye hiç geldi mi?

Hayır canım. Mokhana'ya dönmüş. Orada hayvan yetiştiriyor. Buranın en iyi çiftliğidir Mokhana. Ama bildiğim kadarıyla. Doktor Freedman, sizin durumunuzu ona sürekli bildiriyor.
Ya!- Kızın sesi birden alabildiğine kayıtsız bir renksizliğe gömüldü.
Hemşire cana yakın bir gülümsemeyle. Uykunuz geldi, dedi. Sizi yalnız bırakayım. Benim adım Susan Harris. Sık sık görüşeceğiz. Şimdi biraz uyuyun. Doktur Freedman vizitesini bitirmedi henüz. Yatın ve dinlenin. Hemşire başıyla kızı selamlayarak odadan çıktı.
Yatıp dinlenmek.. Genç kız bu sözleri içinden defalarca tekrarladı. Yaşamıyla ilgili anıları çözülmemiş bir bulmaca olan bir genç kız için bu sözlerin hiçbir anlamı yoktu. Başını yastıklara gömdü. Kadere karşı gelmeye çalışmak boşunaydı.
Derin derin soluk aldı, Olmemişti ya. Buna şükran duyması gerekti. Kendi kendine 'her şey düzelecek' dedi. Daintree bir yargıç nesnelliği ile ona ne yapması gerektiğini söylerdi. Bilmesi gereken her şeyi anlatırdı. Andrea, nedenini bilmeden inanıyordu buna, Nedenleri araştıramayacak, derin düşünemeyecek kadar bitkindi, ilk olarak, yumuşak, etli dudaklarında bir duygu ürpertisi oldu. İçini çekerek basını serin yastığa dayadı ve güzlerini yumdu.
Karyolanın üzerine bir gölge düştü. Genç kız meraktan başka ifade taşımayan gözlerini açtı. Odadaki adamı önce profilden gördü. Beyaz gömlek giymiş, hasta tabelasını inceleyen genç adamın sık, kumral saçları, kırılıp yassılmış burnu. düz çizgili bir ağzı ve köseli çenesi vardı. Adam gülümseyerek kıza döndü Gülümsediği zaman yakışıklı bir görünüm kazanıyor, açık mavi gözleri parlıyordu. Rahat tavırlı biri olduğu belliydi.
Nasılsınız Miss Swanson?- Doktor onun cevabını beklemeden eğildi göz altlarına bastırarak. gözbebeklerini kontrol etti, Baş ağrınız var mı?
Evet hem de çok kötü ağrıyor.
Doktor gömleğinin kolunu sıyırdı, Andrea'nın nabzını saymak için saat tutmaya başladı. Nabzı ağırdı, ama korkulacak gibi değildi. Genç kızın buraya gelişinden beri bütün davranışları anormal denecek ölçüde durgundu. Oysa onun gibi şok geçiren kişilerde, çoğu kez utanılacak ölçüde bir saldırgan tutum ve bilinçaltının yüzeye çıkışı görülürdü. Oysa bu kızın kafasındaki tek şey cengelde geçirdiği günlerle ilgili anılar ile Steven Daintree idi.
Doktor Andrea'nın yüzüne bakınca, o da başını kaldırdı, ona baktı Hemşire, ufak bir sorununuz olduğunu söyledi.
Adımı hatırlamıyorum. İri gri gözleriyle doktoru inceliyordu. Israrlı bakışları ve bunun yanısıra kendi güzelliğini öne çıkartmak için bir çaba göstermeyen tutumu onu daha da çekici kılıyordu. Doktor, bir an sıradan bir hasta vizitesi yaptığını unutarak bu güzelliğe kapıldı, tamamen erkeksi ve estetik bir duyguyla baktı. Kızı süzdükçe, onun ömründe gördüğü en güzel yaratık olduğuna ve vücudunun da yüzü kadar kusursuz göründüğüne karar verdi. Kızın ciddi bakımlarından tedirgin olan doktor, hiç istemediği halde sert bir sesle konuşmaya başladı.Adınızı hatırlamayı istiyor musunuz?
Tabii!
Öyleyse hatırlarsınız. Bir uçak kazası geçirdiğinizi biliyor musunuz? Doktor bir sandalye çekİp oturdu ve kızın cevabını bekledi.
Andrea şaşkın bakışlarla ona baktı, gözlerini kırpıştırdı Size tuhaf gelecek, ama hiçbir şeyi merak edip öğrenmedim.
Doktorun bakışları sertleşti Hatırlamıyor musunuz?
Hayır. Sanki yaşamım o ormanda başladı, ağaçlardan, kuşlardan ve orkidelerden başka bir şey hatırlamıyorum.
Doktor, kızın tabelasından pek çok şey öğrenmişti.
Kaşlarını çattı. Yavaşça, Geçici bellek kaybı, diye mırıldandı. Ama bu hastalık adına kafanızı takıp üzülmenizi istemiyorum, inanın korkulacak bir durum yok. Sadece biraz zaman gerekli.
Andrea biraz kayıtsız, biraz usanmış bir tavırla.Ne kadar zaman? diye sordu.

Bu konuda bir sey söyleyemem. Bu yeni gelişmeyi hiç düşünmemiştim. Şimdi durumu değerlendirmem gerekiyor. Zor günler geçirdiniz.Sabırlı olmak zorundayız. Düşmenin getirdiği sarsıntı çok yıpratıcı olmuş, ama yaranız tehlikeli değil. Kırk yok, tehlike belirtisi görülmüyor. iç organlarınızda bir tahribat almamış. Sadece kolunuz kırılmış o da çok geçmeden düzelir. Ama henüz soku allatmış değilsiniz. Kimi zaman gövde nasıl sığınacak bir yer ararsa, beyin de öylesine kaçmak ister.
Kızın bakışları alabildiğine saf, duru, gölgeli bir su birikintisi gibiydiPeki ötekilere ne oldu? Pilota, yolculara?
Doktor, -Başka yolcu yoktu, dedi Sadece siz vardınız. Pilot öldü
Ya. çok üzüldüm. Andrea'nın tepkisi İçgüdüsel bir acımanın ötesine geçmedi Gözleri doktorun yüzüne dikildiKurtulduğum için şanslı sayılıyorum herhalde,*
Hem de çok şanslı. Ama Daintree olmasaydı. umudumuzu çoktan kesmiştik. Uçak enkazından çok uzaktaydınız.
Kız gözlerini kırpıştırınca doktor sustu. Ondan bir tepki bekledi. Ama herhangi bir şey olmadı. Solgun, dingin yüzü. gümüş parıltılı saçları l ile fildişi kulesine kapanmış bir Pamuk Prenses gibiydi Andre.
Doktor yavaşça. Kendinden söz etmemi lster misin Andrea? diye sordu.
İsterim herhalde Dudaklarında belli belirsiz alaycı bir gülümseme dolaştı. Bu umut veren bir tepkiydi Adım Andrea Swanson .
Doktor Yirmi İki yaşındasın, diye sözü aldı. Dört yaşındayken ailenle birlikte İngiltere'den gelip Melbourne'a yerleşmişsin On yıl sonra annen ölmüş. Baban ve sen daha yumuşak iklimi olan Queensland e taşınmasının. Babanın pek iyi biri olmadığını öğrendim. Altı ay kadar önce o da öimûs. Senin iyi bir öğrenim görmeni sağlamış. Ünlü bir kız okulunda İngiliz edebiyatı ve tarih öğretmenliği yapıyorsun. Doktor Andrea' yi süzdü, yüzündeki ciddi ifade silindi. Bütün bunlar senin için bir anlam taşımıyor mu?'
Andrea çarşafı sıkıca kavradı. Ne yazık ki. hayır, dedi. Bir an durakladıktan sonra başını kaldırdı. Kendimi görebilir miyim?' Neye benzediğimi bile bilmiyorum daha.
Doktur, onun gözlerindeki korkudan, ilk duygu belirtisi olan korkudan ürktü. Tatlı bir sesle. Yüzün yaralanmamış, dedi. Güzel bir kızsın Andrea ve tipik bir İngilizsin. Hemşire Harris'e söylerim, sana ayna getirir.. İstersen makyaj malzemesi de getirir. Sen ona söyle. Andrea başını eğdi. Belki de yüzünü görürse, belleği canlanırdı, kimbilir?
Sıkılarak. Param yok. öyle değil mi? diye sordu.
Doktor içini çekti. Onun gereği düşünüldü. Pek çok kişi senin bakım masraflarını üstlenmek için öneride bulundu. Ama biz ilk öneriyi kabul ettik.
Sağol doktor. Daintree bu son sözü hafifçe üzerine basarak söyleyince, doktor Freedman yaşamını günden günesürdürebilen insanın ezikliğini bir kez daha duydu. Öfkesini bastırmak için,her zaman yaptığı gibi sigaraya varıldı. Sigaradan başka kötü alışkanlığıi yoktu ama, ciğerlerine vereceği zararı düşünse de bundan vazgeçemiyordu. Doktor Freedman bir an durduktan sonra röntgen filmlerinin durduğu dolaba gitti.
S harfini buldu, kızın filmlerini çıkardı. Filme dikkatle bakınca, kafatasında çok hafif bir çatlak olabilecek bir leke gürdü Ama bunun çatlak belirtisi olmaması da mümkündü. Olsa bile tehlikeli değildi. Kız iyileşiyordu. Aklı başındaydı. Geçici bellek kaybı da beklenmedik bir şey değildi. Daintree gelmeden, kızı bir kez daha kontrol etmeye karar verdi doktor.
Doktor Frecdman o gün akşama kadar, yılan sokmasından sarılığa yakalanmış bebeklere kadar bir yığın acil durumla uğraşmak zorunda kaldı. Böylece hemşire Haris, anlı Şanlı Steven Daintree'ye hastanenin doğu kanadı boyunca ve özel odalara açılan parke döşeli koridorda eşlik etmek onuruna erdi. Daintree, hemşirenin kadınsı bir merakla kendine çevrilen gözlerinin farkındaydı ve başını her çevirişinde hemşire bakışlarını hemen kaçırarak hafifçe kızarıyordu. Bu belli belirsiz yaklaşımın dışında, kızın her hali TV dizilerindeki hemşirelerin profesyonel görünümünü hatırlatıyordu.

Daintree'nin, sokulgan dişi manevralarıyla yitirecek zamanı yoktu. Swanson olayı beynini kurcalayıp duruyordu. Inna Godden İki kez telefon etmiş ve kızın kurtarılmasında oynadığı rol için teşekkürlerini belirtmişti. Kızdan söz ederken yabancı birinden değil de, yakın bir akrabadan söz ediyormuş gibi sahiplenen bir tavır takınmıştı. Sanki ana sevgisini bu kıza dönüştürme ye hazır gibiydi. Her neyse, bunlar Steven Daintree'yi ilgilendirmezdi! Kız ne kadar çabuk iyileşip ayağa kalkarsa, o kadar iyiydi. Belki de parası olmadığına ve babası öldüğü İçin kimsesi bulunmadığına göre Goddenlerde karın tokluğuna oturmak hoşuna gidecekti Steven Daintree. bu düşünceye karşı çıkıyormuş gibi omuzlarını silkti. Böyle şeylere kafa yoramayacak kadar meşguldü. Freedman'a anlattığı gibi, kızın akrabası filan da değildi. Yaşamını kurtarmışa bile. kız onun üzerinde hak iddia edecek değildi herhalde.
8B numaralı odadaki hasta uyuyordu Yüzünü yastıklara gömmüştü. Daintree'nin hatırladığı o narin kemikli gövdesi cansız gibiydi. Bu kızın yüzü, canlı bir surat değil de sanki bos ve anlamsız bir güzellik maskıydı. Daintree'nin içinde bir şey burkuldu. Hemen hemşireye döndü. Son derece heybetli bir adamdı,
Dr. Freedman'a geldiğimi haber verebilirsiniz' dedi.Hemşire, kıpkırmızı kesildi Tabii, hemen simdi Mr. Daintree. diye geveledi. Bir yandan da, 'kölelik lağvedildi Mr. Daintree1
diye düşünüyordu.'Benimle bu tonda konuşamazsınız' Sanki rollerini değiştirmişlerdi. Oysa hastanede yetkili kişi kendisiydi. Daintree değil. Daintree, hastaneye babasının adını verdiği bir koğuş yaptırmış olsa bile bu onun burada söz sahibi olmasını gerektirmezdi.
Daintree onun aklından geçenleri kolayca anladı.Ziyanı yok hemşire- dedi. Bunun üzerinekız yeniden kızardı. Daintree onu kapıya doğru çekti. Sinirlenmeyin, meraklanmayın. Hadi koşup haber verin.
Hemşire, Daintreenin herkese böyle davranıp davranmadığını merak ederek, soluk soluğa. Tabii Mr. Daintree. dedi. Kolalı yakasına kadar sinmişti yüzünün kızarıklığı. Bu adamlar, insana dediklerini yaptırtmak için bütün güçlerini ve kişiliklerini kullanırlardı. Hemşire Harris hafifçe ürperdi. Steven Daintree son derece yakışıklı olabilirdi
ama bir kadının ömrünü zehir edeceği, yaşamını cehenneme çevireceği kuşkusuzdu! Bunu anlamak için uzman olmak gerekmezdi. Hemşire Harris için İçin öfkelenerek, ama dış görünüşte serinkanlılığını koruyarak koridor boyunca yürürken, hastasını yalnız bırakmaması gerektiğini düşünüyordu. Ne var ki. Dr. Froedman. Büyük adamın gelişinden mutlak haberdar edilmek istediğini söylemişti 8 numaralı odada, Daintree, uyuyan kızı süzdü. Araştıran bakışları gördüklerinden pek hoşlanmışa benzemiyordu. Kendisini neyin tedirgin ettiği konusunda somut bir şey olmamasına rağmen sezgileriyle bir tatsızlık olacağını kestiriyordu. Kızın kül rengi sarı saçlarında parlayan yüzüne bakarken gözlerini kıstı. Sonra perdeleri çekti ve beyaz boyalı sandalyeyi karyolanın yanına çekerek oturdu.Kızın hareketsiz çizgilerinde acıdan kaynaklanan bir ürperti vardı. Andrea yavaşça elini uzattı başındaki sargıya dokundu. Daintree onun elini tuttu, yanına uzattı.'Kız can acısıyla. Öyle yapma, diye mırıldandı. Gözleri kapalıydı. Daintree elini çekmek istedi, ama kızın parmakları kendi parmaklarına sıkıca dolanmıştı. Daintree. Andrea'nın ince uzun parmaklarına, düzgün tırnaklarına baktı.İçinde, vahşi hayvan avlamaya çıktığı zamanlar duyduğu huzursuzluğa benzer bir tedirginlik vardı. Burada bir terslik vardı, antenleri belirsiz bir tehlikeyi haber veriyordu. Ama bunu düşünmesine ne gerek vardı? Freedman'ın anlattıkları, bellek kaybıyla ilgili bölüm dışında, umut vericiydi.
Geçici bellek kaybı olayını da İlk kez duyuyor değildi. Daintree parmaklarını biraz sıkınca, kız elini gevşetti, dudakları aralandı ve gözlerini açtı.Dilinin ucunu dudağına değdirip güçlükle konuşarak
Sız miydiniz? dedi. İri Gözleri, acı ve gerilim doluydu. Gümüşi birer göl gibiydiler. Kızın gözleri kendisine çevrilince, Daintree bakışlarını kaçırdı.
Yavaşça. Nasılsın? diye sordu.

Andreanın gözleri büyülenmiş gibi bakıyordu Daintree ye. Daintree'nin yüzündeki çizgilerin her birinde bir anlam görüyormuş, bir ritm duyuyormuş gibiydi. -Çok fenayım. Başım ağrıyor.
Biliyorum
Bir çocuk gibiydi. Sacları iyice arkaya taranmış yüzünün o zarif güzelliğini vurgulayan kemik yapısı ön plana çıkmıştı Daintree'nın yeşilimsi mavi gözleri, yüzünde gezindi.
-Ne olur yanımda kal. Lütfen, Seni yitirdim. Andreanın eli Daintree'nin elini sıkıca kavradı. Belli belirsiz gülümsedi. Kendini toplamaya çalışıyordu, ama yine de yarı uykuluydu Daintre onu omuzlarından hafifçe bastırarak doğrulmasını engelledi.
Kaygılanacak bir şey yok küçüğüm, buradayım İşte. Bir yere gitmeyeceğim. Sen kıpırdamadan yat,
Andrea uslu uslu denileni yaptı. Gözleri, incebir buğu tabakasıyla Örtülü gibi parlıyordu. Elimi tut. Olmaz mı? Bir yere gitme! El ele tutuştukları sürece, Andrea yanında birinin varlığını duyuyor ve mutlu oluyordu. Daintree, onun parmaklarını kavradı. Bu çocuğun kendisine böylesine büyük güvenle bakması akıl alacak gibi değildi Kadınlar genellikle kendisine o gözle bakmazlardı.
Andrea'nın kırılıverecekmiş gibi görünen narin gövdesi Daintree ye doğru dönmüş, elinin Daintree'nin güçlü parmakları arasında olmasından gelen güvenli bir solukla rahatlamıştı, Daintre kafasını kurcalayan düşünceleri bir yana itti. Bana adını söyle.
Andrea, öyle değil mi? Kızın sesi neredeyse duyulmayacak kadar yavaş çıkıyordu. Başım çatlayacak gibi ağrıyor, dedi. Hastayım.
Daintree. Nerede olduğunu biliyor musun Andrea? diye sordu.
Hastanede. Ne önemi var bunun?
Kızın sesi titremeye başlayınca. Daintree kendisinden beklenmeyecek bir yumuşaklıkla konuştu Hayır, hiç önemi yok. Sen konuşma, yat hadi.
Kızın gözkapaklarının kapanmaya başladığını görünce. Daintree hafifçe yana dönüp oturdu Ama kızın birden sertleşen sesi onu şaşırttı.
Gitme!.
Gidecek değilim. Buradayım ve burada kalacağım.
Daintree'nin tuhaf bir şekilde sert ve boğuk çıkan sesi kızı yatıştırdı. Kirpikleri, porselen parlaklığındaki yanaklarının üzerine örtüldü. Bu Freedman da nerede kalmıştı? Daintree, kızın böyle kendinden geçmesinden kaygılanıyordu, öteki eliyle Andrea'nın nabzını buldu. Çok ağır atıyordu, yoksa ona mı öyle geliyordu? Yeni bir karara varmanın zamanı gelmişti. Bir başka doktorun gelmesi gerekliydi. Daintree, kafadaki yaraların çok çeşitli sonuçlar verebileceğini biliyordu. Bu tehlikeleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Zaten kızı bulmak için yeterince tehlikeyi göze almıştı. Şimdi ölüsünün üstüne kalmasına göz yumamazdı. Daintree'nin yüzündeki çizgiler sertleşti, bir granit donukluğuna ulaştı, Steven Daintree, yenilgiyi ya da başarısızlığı kabul edebilecek biri değildi. Luke Freedman içeri girince, Daintree başını ona çevirdi.
İyi günler Daintree. Geciktiğim için özür dilerim. Bugün öyle çok işim vardı ki.
Steven Daintree ayağa kalktı. Heybetli yapısı, esmer yüzündeki kararlı ifade ve sorularına hemen cevap bekleyen tavrı, biraz ürkütücü oluyordu.
İçimden bir ses, bu kızın başının belaya gireceğini söylüyor. Bunun ne olduğunu bulmak sizin işiniz. Bana haber verirseniz iyi olur. Tehlike gelmeden hazırlıklı olmak istiyorum. Odayı birden gergin ve düşmanca bir hava doldurdu.
Freedman tepesinin attığını hissederek serinkanlılığını korumaya çalıştı. Yok canım. Gelişmeler dakikası dakikasına tabelaya işleniyor. Durumu iyidir. Tabii, eğer içiniz rahat değilse... Freedman sözün arkasını getiremedi.
Daintree hırsla, Çocuklaşmayın! dedi. Konsültasyon yapılsa ne çıkar, bundan kime zarar gelir ki.

Luke Freedman, kendi kendisiyle mücadele ederek nabız çizelgesine uzandı. Neden Daintree ile karşılaşınca paniğe kapılıyordu? Durumda bir terslik yoktu. Adamın olumsuz bir niyeti olduğunu da sanmıyordu. Hem, çok daha yaşlı bir doktora kendisini yeğleyen de Daintree olmamış mıydı? Nabız çizelgesi, her ne kadar saatte bir yerine iki saatte bir tutulmuşsa da, tehlikeli bir durum görünmüyordu. Doktor yatağa doğru eğildi.
Andrea, nasılsın?
Neredeyse, Andrea'nın kulağının dibinde bağırır gibi konuşmuş, ama onda en ufak bir hareket görülmemişti. Doktor soruyu bir kez daha yineledikten sonra, Andrea'nın kolunu sıkıca kuttu.
Andrea, uyan!
Andrea gözlerini açtı, ama gözbebeklerinde hiç pırıltı yoktu. Kaşlarını çattı ve bakışlarını kaçırdı. Daintree'ye baktı. Daintree, doktorun başında bir ziyaretçiden çok, bir denetleyici gibi dikiliyordu ve Freedman bu durumdan son derece rahatsız oluyor, sinirleniyordu.
Koridorda ayak sesleri duyuldu ve hemşire Haris kapıda göründü. Kadının keskin gözleri, odadaki gerginliği ve iki erkek arasındaki gizli çatışmayı bir anda algıladı.
Doktor Freedman birden sesini yükselterek, Ne zamandır bu durumda? diye sordu.
Hemşirenin yuvarlak yüzünde bir öfkenin kızıllığı görüldü.
Doğrusunu isterseniz doktor, hastanın durumu oldukça iyi. Uyumadığı zamanlar sakin oluyor.
Doktor, Andrea'nın bileğini tuttu. Nabzı yavaş atıyordu, son kontroldekinden de ağırlaşmıştı. Daha doğrusu sabahtan bu yana ateşi yükselmeye, nabzı da sürekli düşmeye başlamıştı. Kafatasında bir şeyler olabilirdi Doktor zorlukla yutkundu. Açılan ateş karşısında düşman komutanından emir almak zorunda kalmış birinin tavrıyla Daintree'ye döndü.
Bir beyin ameliyatı yapılması gerekebilir, hem de zaman yitirmeden. Ama elimizde gerekli araç gereç ve uzman yok.
Daintree'nin yanağında bir sinir attı. Onu biliyorum, dedi. Sadece senin de benim görüşümü doğrulamanı bekliyordum, Sonra, birtakım şeyleri söylememek için kendini tutuyormuş gibi birden sustu.
Freedman alt dudağını ısırdı. Adamın dediğini yapmaları gerekecekti. Daintree'nin gerekli çevrelerle ilişkisi ve bu uğurda harcayacak parası vardı. Bu işi yapabilecek tek Doktor Sturm'du. Sturm ise çok para isterdi ve kilometrelerce uzaktaydı. Freedman parmaklarını birbirine kenetleyip sıktı ki, eklem yerleri bembeyaz kesildi.
Ben St Vincent hastanesindeki Guy Sturm'u öneririm, dedi. Onun hastanede kendine bağlı bir kliniği ve bu iş için gerekli ameliyathanesi ile ameliyat ekibi var. Astronomik ücret ister.Ancak hastayı oraya nasıl götüreceğimiz büyük sorun.
Daintree sabırsız bir tavırla, Onu bana bırak, dedi. Tabii ki uçakla götüreceğiz. Sen onunla birlikte gider misin? Daintree böyle derken, kara kaşlarının altından sert sert bakıyordu doktora.
Tabii. Uçakla geri dönmemi de sağlayabilir misiniz? Ben yokken yerime Morrison bakabilir.
Onu ayarlarız. Ben uçak sorununu çözümlerken, sen de Sturm'u ara.
Freedman başını salladı. Onu bana bırakın. Yıldırım telefonla ararım. Eğer beyin kanaması varsa ki öyle görünüyor, ameliyat kaçınılmaz Olur. Ve en geç on iki on dört saat içinde ameliyatın yapılması gerekir.
Daintree kapıya yürüdü. Bir saat içinde uçak hazır olur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Luke Freedman soyunma odasında üzerindekilerini çıkardı, bildik eşyaları giydi. Maske, başlık ve önlük. Ameliyathaneye girmesine izin verilmesi gerçekten büyük bir ayrıcalıktı. Sturm bu konuda çok titizdi. Ama Freedman'ın sinirden midesi bulanıyordu. Tanıdık kokular odaya kadar geliyor ve ona bunun zamana karşı bir yarış olduğunu hatırlatıyordu. Bir hastaya duygusal olarak bağlanmak akılsızlıktı. Bu durumda insan ne yapacağını şaşırıyordu.
Freedman'ın arkasındaki kapı açıldı, Guy Sturm içeri girdi. Sturm uzun boylu, yaşını hiç göstermeyen bir adamdı. Keskin mavi gözleri ve bembeyaz saçları ona çok yaraşıyordu.

Dilinin de bisturisi kadar sivri olduğu herkesçe bilinirdi. Freedman öğrencilik günlerinde bu konudaki hikayelerin yayılmasında epey rol oynamıştı, üstelik bu hikayeler her zaman Sturm'un lehine de değildi.

Her şey hazır mı Freedman? Sturm’un sesi, Freedman'ın unutmadığı o sertliğini yitirmemişti hiç. Umarım, sinirden midene kramp girmiyordur. Sen oldum olası yufka yüreklisindir. Zaman geçiyor ve yapılacak çok işimiz var. Hastanın soluğu gittikçe düşüyor. Geri zekalı bir hemşire, o 'güzelim sarı saçlar kesilecek diye neredeyse ağlayacaktı. Bütün genç kadınlara özgü geri zekalılığın da ötesinde bununki. Bunlardan fazla bir şey beklenemez, değil mi? Pek akıllı olmazlar!

Bu sırada kapı açıldı ve ameliyathane hemşiresi göründü.Her şey hazır efendim.

Sturm cebinden gözlüğünü çıkartıp burnunun üzerine oturttu.

Öyle avaz avaz bağırmana gerek yok kızım. Bu futbol maçı değil.

Ameliyathane hemşiresi hiç bozuntuya verme den, Bağırdığımın farkında değildim efendim, dedi.

Büyük adam kaba bir tavırla, Ne saçma! diye söylendikten sonra Freedman'a döndü ve onun varlığını yeni fark ediyormuşçasına uzun uzun süzdü. Yemyeşil olmuşsun evlat. Sinirli olmaya gerek yok. Her şey yolunda giderse, senin kuzuyu bir saatte hallederim, öyle değil mi hemşire? Bir işi yapmaya değiyorsa, onu iyi yapmak gerekir.

Gülümseyerek odadan çıkarken, kapının yanında saygılı bir tavırla bekleyen hemşirenin omzuna dokundu. Boş zamanlarında biraz daha fazla eğlenmeye bakmalısın hemşire, dedi.

Kız hafifçe gülümsedi. Haklı olabilirsiniz efendim. Ama ben aynı görüşte değilim. Kız, aklıbaşındalığı bir üniforma gibi geçirmişti sırtına. Freedman ona bir kez daha bakmak gereğini duydu. Hoş bir kadındı. Serinkanlı, akıllı, yeşile çalan bal rengi gözlüydü. Freedman, bu gözlerin parlak kurşuni, gözlerle yarış edemeyeceğini düşündü birden.

Sturm, Ne dersin Freedman? diye ona döndü.

Özür dilerim efendim, neden söz ettiğimizi unuttum.

Sturm soğuk bir tavırla, Hiç şaşmam, dedi. Çok sinirlisin, değil mi? Dediğim gibi, senden operatör olamazdı zaten. Sinirlerin dayanmaz.

Öyle efendim. Sturm'un peşinden yürüdüler.Bu da benim kusurum.

Haklısın. Sturm omzunun üzerinden bakarak buruk buruk gülümsedi. Hadi yürüyün bakalım. Sorumluluğu bir başkasına bırak. Ben çok formdayım.

Ameliyathane hemşiresi anlayışlı bir gülümseyişle Freedman'a bakarak şefine yol verdi. Sonra usulca, Yapmacık alçakgönüllülüğü yoktur hiç! diye fısıldadı.

Freedman kaşlarını çattı. Ben de diyecektim ki, bu adam gördüğüm en kaprisli prima donnadir.

Hemşirenin sesi donuk ve kayıtsız bir tona büründü. Biz hepimiz onu çok severiz. Hemşire bir anda ameliyat ekibinin güvenilir bir elemanı oluvermişti. Deha ile iyi ve hayranlık uyandıran şeyler her zaman bir arada olmaz, bunu bilirsiniz.

Freedman, Olabilir, diye mırıldandı. Ben kim oluyorum da, onunla boy ölçüşmeye kalkıyorum?

Hemşire, Freedman'ın gözlerindeki bezginliği ve kaygıyı görünce yumuşadı.

Kaygılandığınızı görüyorum doktor, ama siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, hastanız en iyi, en güvenilir ellerde. Hadi, artık girelim.

Freedman'ın gözleri, ameliyat masasında yatan çarşaflar içindeki kabarıklığa, takıldı. Bu kabarıklığın bir insan gövdesini gizlediğini belirten en ufak bir şey yoktu. Ellerini yıkayan, maskesini takan Sturm, masaya yaklaştı. Ameliyathaneye girince, az önceki o kaprisli prima donna gitmiş, yerine heybetli, çok akıllı, zeki, gözlerinden zeka ve mesleğine adamışlık fışkıran bir adam gelmişti. Elleri akıl almaz bir beceri ve hassasiyetle işleyen bir adamdı bu. Ameliyata katılanların ayağına dolaşmamak için duvar dibine çekilen Freedman, sinirden uyuşmuş gibiydi. Asistanlık günlerinden arkadaşı olan anestezi uzmanı, masanın başındaki

alçak tabureye oturmuş, stetoskobunu takmış, elindeki tabelaya notlar alıyordu. Bütün gözler, Sturm'un hassas, becerikli ellerindeydi. Operatörün sesinden başka çıt duyulmuyordu ameliyathanede. Az sonra sivri çelik hedefini bulduğu anda, doktorun derin bir soluk aldığı duyuldu. Kanamanın yeri bulunmuştu. Ameliyathanede sessiz bir zafer ve rahatlayış dalgası dolaştı. Anestezi uzmanı Matt Sanders, Freedman'a hafifçe göz kırptı.
Yeşil çarşaflar arasında acılara duyarsız yalan yaratık, birden yaşama geçti, canlandı. Üzerimdeki örtüyü alın! Açın üstümü. Boğulacağım!
Sturm'un mavi gözlerinde belli belirsiz bir gülümseyişin parıltıları dolaştı. Her şeyin sırası gelecek canım. Diatermi, hemşire.
Örtülerin altındaki gencecik ses, kimi zaman belirgin, kimi zaman pürüzlü, kimi zaman anlamsız tonlarda bir şeyler söylüyor, içinde bulunduğu duruma karşı çaresizlikle başkaldırıyordu. Sadece bir kez, bisturi kan pıhtısını kazırken acıyla haykırdı. Freedman yutkundu, tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Sonra her şey bitti ve Andrea'yı yavaşça masadan kaldırdılar, ameliyathaneye getirilen tekerlekli karyolaya aldılar. Sturm masadan çekildi. Ameliyathane hemşiresionun maskesini çıkardı. Sturm, yaptığı işten ve aldığı sonuçtan hoşnut bir tavırla, İyileşecek, dedi. Şimdi de Daintree ile konuşmam gerek. Bu adamda panikten eser yok. Ondan ders alabilirsin doktor. Sturm, her konuşmayı bir siteme dönüştürebilirdi, ama o anda Freedman'ın alınacak hali yoktu. Sturm, Daintree'ye neden hayran olamayacaktı ki? Bu katı, kontrollü adamlar, bu tür şeyleri erdem sayarlardı. Birkaç dakika sonra ameliyathanedeki giysilerini çıkarmışlar, Daintree'nin beklemekte olduğu koridora doğru yürüyorlardı. Sturm, kendi yerine uygun olarak birkaç adım önden gidiyor, Freedman da onu izliyordu.
Steven Daintree bir elini uzatarak Sturm'a yaklaştı. Güçlü omuzları, heybetli gövdesi, yüzünün sert çizgileri, kişiliğinin birer damgasıydı sanki. Freedman, güçlü kişiliği olanlara saygı duyardı, ama bu adamdan yine de hoşlanmıyordu. Sturm'un ise Daintree'yi sevdiği belliydi. Onun elini sıkışı, onun övgülerini ve kutlamalarını gülümseyerek karşılaması bunu gösteriyordu. Sturm, kendi başarısından duyduğu coşku ve doyum içinde, çevresindekilerin de gönlünü almak istiyordu.
Freedman çok zamanında ve doğru teşhiste bulunmakla yararlı oldu. Çok doğru görmüş durumu.
Freedman, Daintree'nin yeşil-mavi gözleriyle, karşılaşınca birden kızardı.
Ben hiçbir şey yapmadım, dedi.
Sturm, Hadi canım, derken, bir yandan da Daintree'yi kendi odasına doğru götürüyordu.
Freedman, Matt Sanders' la biraz görüşeceğini belirterek onlardan izin isteyip ayrıldı.
Sturm, dostça görünmeye çalışarak, İşin bitince yanımıza gel evlat, dedi. İlginç bir vakaydı. Üzerinde biraz tartışmak istiyorum.
Freedman kaba davranmış olmamak için başını eğerek selam verdi. Yağcılık yapacak adam değildi, hiç değilse şimdilik. Bu arada Sturm, Daintree'ye dönmüş, Anladığım kadarıyla kızı siz getirmişsiniz dostum. Anlatın bakalım, diyordu.
Büyük adamlar birbirlerini nasıl da seviyorlardı! Freedman acı acı güldü. Sturm, şeytana külahını ters giydirirdi, o yüzden kendisiyle uğraşacağına Daintree ile uğraşması daha iyiydi. Kendisi ise, alçakgönüllü, gözü yükseklerde olmayan bir insandı. Gerçi son günlerde kişiliğinde bir değişme olmuş, başkalarının yanında el pençe duran biri olmaya başkaldırmıştı, ama bunda da sadece kendini suçluyordu.
Freedman bir süre Matt Sanders' la konuştukları sonra, koğuş hemşiresine giderek hastayı nereye yatırdıklarını sordu.
Odayı kolayca buldu, ama içeri girmedi. Kapıdaki camlı bölmeden baktı. Andrea rahat soluk alıyordu. Yüzünün rengi düzelmişti.
Zavallı kızcağız! Zavallı Andrea! Freedman bu özleri neredeyse yüksek sesle söyleyecekti. Kızcağız çok zor günler geçirmişti ve önünde de dalın bir yığın zor günler vardı. Freedman, Sturm'un saç kesme konusundaki esprisini hatırladı. Sturm gibi birine bu tür hazırlık işleri

verilse ne olurdu acaba! O Geri zekalı hemşire gibi ağlamasa bile, o güzelim saçları yok ederken biraz olsun bozulurdu herhalde.
Koğuş hemşiresi, Freedman'ın odaya girmediğini görünce geldi.
Bir şey mi oldu doktor?
Hayır. Öyle rahat uyuyor ki, rahatını kaçırmak istemedim. Sadece bir göreyim demiştim. Mr. Sturm çok başarılı bir ameliyat yaptı, değil mi?
Freedman hiç şaşırmadan ve en ufak kıskançlık duymadan, Ününe uygun bir başarıydı, diye cevap verdi.
Hemşire gülümsedi. Sturm'un aleyhinde konuşulmasına alışıktı. Yetenekli operatör, bazı kişilerin dost edinmesi gibi, düşman kazanırdı hep.
Ameliyathane hemşiresi, Miss Swaason'un saçlarını sakladı. Kendi saçları uzayıncaya kadar bunlardan peruk yaptırabileceğini düşündük. Çünkü o rengi bulmak olanaksız. Biz kızlar dış görünüşe önem veririz doktor.
Freedman bu beklemediği haber karşısında karamsarlığından sıyrıldı.
Tabii, çok iyi bir fikir! dedi. Hiç aklıma gelmezdi doğrusu.
Hemşire erkeklerin böyle şeyleri düşünemeyeceklerini anlayışla karşıladığını gösterircesine gülümseyerek, Belli oluyor, dedi. Freedman'ın gülmeye başladığını görünce sözünü sürdürdü. Peruk işini ben üstlenebilirim. Bitişik komşum berber dükkanı işletiyor. Bu işi en iyi kimin yapacağını o bilir. Kızcağızın çektiği onca çileden sonra, bu kadarcık yardımım dokunursa sevinirim.
Çok düşüncelisiniz hemşire. Andrea da bunun için size şükran duyacaktır.
Bir şey yapmıyorum ki, doktor. Hemşire, Freedman'ın yüzüne bakarken, onun Andrea'ya gösterdiği ilginin sadece mesleki olmadığını sezdi. Freedman pencereden odaya bir kez daha baktı. Andrea sakin, kıpırtısız yatıyordu. Freedman bir şeyden emindi: Yolları yine karşılasa çaktı, bunu sağlamak için Freedman'ın dağları devirmesi gerekse de, bu gerçekleşecekti.
Yaz hızla geçiyordu. Hastanenin bahçesindeki ortancalar koyu mavi ve pembeden pas rengine dönüşmeye başlamışlar, çan çiçeklerinin lavanta mavileri solmuştu.
Andrea, yan terastaki şezlonguna uzanmıştı. Öğle sonu esintisi, başında yeni bitmeye başlayan kısa saçları uçuruyordu. Hafif bir esintiydi bu. Andrea ise bir kelebek kadar narin ve duyarlıydı. On gün sonra taburcu olacaktı. Sonra ne yapacaktı? İyileşmesindeki gelişmeler çok ağır oluyordu. Beklenilenden daha ağır bir gelişme gösteriyordu. Ama bu durum çeşitli etmenlere bağlanıyordu.
Son hafta içinde Andrea kendini daha güçlü hissetmeye başlamıştı. Ne var ki, yaşamındaki bütün eski yazlar unutulmanın karanlığında yitip gitmişti. İyileşmeye başladığı ilk günlerdeki umut ve coşku, giderek yerini bir karamsarlığa bırakmıştı. Gerçi zaman zaman düşlerinde bilinçaltı yüzeye çıkıyor, bir başka yaşam diliminden geldiği belli olan görüntüler kaplıyordu beynini, ama bunlar birer karabasandı. Neyse ki, gece hemşiresi her zaman yanındaydı ve karabasan gördüğü zaman hemşire onun omzunu okşayarak, Andrea, uyan! diye sesleniyordu. O anlarda, gece hemşiresi Andrea'nın dünyada sevdiği kişi oluyordu.
Güneş, Andrea'nın kapalı gözkapaklarına vuruyordu. Steven bugün geleceğine söz vermişti. Bu hiçbir yönü olmayan biri için sağlam bir tutamaktı. Haftalar boyunca Steven'ın üçüncü gelişi olacaktı bu. Ama önemi yoktu. Steven'in çok işi vardı, üstelik Mokhana kilometrelerce uzaktaydı. Andrea'nın görünürdeki sakinliğinin altında belli belirsiz bir heyecan kıpırdıyordu. Steven onu öyle tuhaf bir biçimde kendisine çekiyordu ki. Andrea'nın onu düşünmesi bile yetiyordu. Çünkü Steven'ın her çizgisini bütün ayrıntılarıyla kafasına yerleştirmişti.
Birden doğruldu, her zamankinden daha incelmiş bileklerine baktı. Kırılan kemikler iyileşmişti. Andrea'nın kendini toparlaması gerekiyordu, ama Steven'ı gördüğü zaman kontrolünü, kaybediyordu. Belki de yüreğinin daha hızlı atmasına neden olan şey, sinirlerinin yıpranmasıydı. Arkasında bir ayak sesi duyunca, umutla başını çevirdi.

Gelen Steven değil, bir kadındı. Az çok kendisine benzeyen, sarışın, ince yapılı, açık renk gözlü, beyaz tenli bir kadın. İnce kemikli, dar kalçalı, uzun ve düzgün bacaklı, sarı saçları bir balerin gibi arkasına toplanmış, çok pahalı ve şıkı giyinmiş bir kadın. Andrea, kadının otuz sekizi yaşlarında olduğunu tahmin etti. Oysa çok daha yaşlıydı, Andrea boynunun ürperdiğini hissetti ve gözleri anlamsızlaştı. Bu hatırlamama illeti daha ne kadar sürecekti? Kendisine umutla bakan bu kadını tanıyor muydu acaba?
Kadın onun tasasını pekiştirircesine, Andrea! dedi. Andrea bunu anlayınca, kaygıyla şezlongun kolunu tuttu. Ağzı kurumuştu. Büyük bir gerginlik duyuyordu.
Evet?
Kadının açık mavi gözleri, Andrea'nın yüzünü dikkatle inceliyor, yeni çıkmaya başlamış saçlarını süzüyor ve şimdiye kadar kimsenin yapmadığı biçimde, Andrea'yı utandıracak bir dikkatle bakıyordu. Erkek çocuğu gibi kısa saçlı bu başı süzen gözlerde müthiş bir merak vardı. Kadın bir şeyler arıyordu, ama ne? Kadının açık mavi gözlerinde, kayalara çarpıp kırılan soğuk dalgalara benzer bir ifade vardı.
Sonunda kadın kendini tanıttı. Irina Godden. Sizi ürküttüğüm için özür dilerim canım. Bir başkasını mı bekliyordunuz? Irina Godden, ancak hizmetçili uşaklı bir evde yaşayan zengin bir kadının sahip olabileceği son derece bakımlı elini Andrea'ya uzattı.
Andrea'nın yüzünde, inanılmayacak kadar kısa bir an bir duygu gölgesi belirip kayboldu. Sonra yeniden bir tabloyu andıran donuk tavrını aldı.
Mrs. Godden, tabii öyle ya! Pilotun adı Goddon'muş. Belki de bu onun karısıydı, kim bilir? Andrea, Lütfen oturun, diyerek yanındaki sandalyeyi gösterdi. Kadın heyecanlı ve sinirli bir tavırla oturdu. Andrea onun büyük acılar içinde olduğunu ve kendi kafasını biraz daha dalgandıracağını sezinliyordu. Kadının açık mavi gözleri Andrea'nın gözlerinden ayrılmıyordu ve neredeyse ağlamak üzereydi.
Boğuk bir sesle, Sonunda karşı karşıya gelip konuşabileceğimize çok seviniyorum canım, diye söze başladı. Doktorların deyimiyle, kayığı sarsmaya niyetim yok, zaten ben de hastaydım. Ama bilmem gereken öyle çok şey var ki. Kadının sesi birden titredi ve acıyla doldu. Andrea hem acıyor, hem de huzursuz oluyordu. Kendini zorla toparlayıp konuşabildi. Ne kadar üzüldüğümü söylememe izin verin Mrs. Godden, dedi. Neler duyduğunuzu anlayabiliyorum.
Üzgün ha! Kadın başını hızla geri attı. Andrea bu tepkinin öfkelenme anlamına geldiğini çok iyi biliyordu. Kadının açık renk gözleri kısıldı. Carl'dan... Oğlumdan söz ederken bu kelimeyi seçmeniz çok tuhaf doğrusu.
Oğlunuz mu? Bu söz Andrea'nın yüreğini hoplattı. Her yanı titriyordu. Özür dilerim, bilmiyordum. Belki de kocanızdır diye düşünmüştüm.
Irina Godden bir an afalladı, sonra kaşları çatıldı, mavi gözleri kötü kötü parladı. Ne demek oluyor bunlar canım? Aklınız başınızda, değil mi?
Öyle olmasını umarım. Andrea kendi sesinin de hafifçe titrediğini fark etti. Kafasını zorluyor, hatırlamaya çalışıyordu, ama boşunaydı. Yeniden Özür dilerim Mrs. Godden. dedikten sonra açıklamaya çalıştı. Herhalde bilmiyorsunuz. Kazadan öncesini hiç hatırlamıyorum. Hiç bir şeyi. Ne babamı, ne yaşantımı, ne arkadaşlarımı. Oğlunuzu bile. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Bu söz yetersiz, biliyorum, ama aklıma gelen en uygun söz de bu.
Irina Godden yüzüklerinden birini hırsla çıkardı, sonra yeniden taktı.
Aman yarabbi! dedi. Bana neden söyleme diler?
Andrea başını çevirdi. Çok mu önemli?
Kadın içini çekti. Sevgili çocuğum, tabii kiçok önemli. Sen oğlumla nişanlanmıştın, bize tanıştırmak üzere getirdiği nişanlısıydın. Ondan geriye sadece sen kaldın.
Andrea, gözleri sulanıncaya kadar gözünü kırpmadan kadına baktı. Sonra, Hayır! diye haykırdı.
Irina Godden, Hiç mi hatırlamıyorsun? diye ısrarla sordu.

Hayır! Bunu söylemesi gerekliydi. Hayır! Hayır! Andrea bütün dünyaya böyle bir şeyin olmazlığını haykırmak istiyordu. Beyni karıncalanmaya başladı, başı korkunç ağrıyordu.
Irina Godden'in gözleri parladı. Biraz öne eğildi, dudaklarını araladı. Soluğu kesilecekmiş gibiydi. Andrea, bu ısrarlı bakışa daha fazla dayanamayacağını anladı. Gözlerini bahçedeki kırınızı gelinciklere çevirdi.
Kadın acı dolu bir sesle, Demek benden gizledikleri buymuş! dedi. Gelmemi hep engellediler, hep bahane buldular. Ama artık engelleyemeyecekler! Başını dikti. Senin bakıma, özen gösterilmeye ihtiyacın var çocuğum, ama gençsin. Gençler çabuk iyileşir.
Bellek kaybı insanı öldürmez, sadece gelip geçici bir hastalıktır. Ben oğlumu yitirdim, ama onun sevdiği kız bana kaldı. Tahmin ettiğim gibi, güzelmişsin. Carl, estetik duygusunu benden almıştı.
Andrea, sinir sisteminin bir şoka tutulmuş gibi sildiğini duyuyordu. Yenik bir halde şezlonga uzandı. Daha başka neler çıkacaktı acaba? Bir nişanlı ha? Gövdesi kendisine ihanet ediyor olmalıydı, çünkü ömründe hiç aşık olduğunu sanmıyordu. Hiçbir erkek yüreğini titretmemişti ta ki Andrea acıyla içini çekti. Bu kadın onu hiç anlayamayacaktı. Andrea ilk olarak rahatlamaya başladı. Irina Godden konuşuyordu. Önceleri ağır ağır ve alçak sesle konuşurken, giderek konuşması hızlanıyordu.
Carl'ın çocukluğunu anlatıyordu. Onunla övünç duyduğu belliydi. Carl hiç kimselere benzemezdi. Öğrenciyken zeki ve dikkatsizdi. Delikanlılığında kızlar peşinden ayrılmazdı, ama hiçbiri ona layık, değildi. Oğluyla birlikte kurdukları düşler yıkılmıştı. Geçmişi hatırlamak çok acı veriyordu, ama yine de bunlardan söz etmesi gerekliydi. Andrea'nın belleğini yitirmesi onu ilgilendirmiyordu. Hoş ilgilendirse bile, artık ok yaydan çıkmıştı.
Andrea ağlamak istiyordu. Göğsünde bir yer yanıyor, sızlıyordu. Ufak bir yabani yaratık gibi kapana kısılmışçasına oturuyor, ne yapacağını bilemiyordu. Ama ağlamamaya kararlıydı. Gözleri bahçenin gelincikli noktasına takılmış, bir umut kaynağı gibi oradan ayrılmıyordu. Bir yandan da her şeyi hatırlayacağına inanıyordu. Bir mucize olacak ve her şeyi bir anda hatırlayacak gibi geliyordu.
Yüksek sesle ve acıyla, Carl? diye mırıldanıyor, bu adı yinelerse bir şeyler hatırlayacağını umuyordu.
Irina, Andrea'nın omzunu kavradı. Gözleri sevinçle parlıyordu. Hatırladın!
Andrea kendini zorlayarak bu yabancı gözlere baktı. Hayır. Çok üzgünüm, ama hatırlamıyorum. Hatırlayacağımı umuyorum, bunu bekliyorum, ama hep bir boşluğun içinde buluyorum kendimi.
Andrea'nın omzundaki parmaklar biraz daha derine battı. Herhangi bir nedenle bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Kızların daha önce de yalan söylediğini bilirim. İnan bana, eğer yalan söylüyorsan, gerçeği öğrenirim ben!
Andrea, kadının yüzündeki ifade karşısında şaşırmıştı. Bu kadın için anlam taşıyan bir şey bulabilmek umuduyla kafasını zorlayıp duruyordu. Şimdiye kadar hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı, yine de bu kadının neler duyduğunu sezebiliyordu.
Irina Godden, Bana cevap ver! diye Andrea'yı öyle şiddetle sarstı ki Andrea'nın başı arkaya kaykıldı.
Mrs. Godden! Sessizliği bıçak gibi kesen bu soğuk sesi duyunca, Mrs. Godden panik içinde başını çevirdi. Yerinden fırladı. Buraya izinsiz geldiği için bir terslik olacağından kaygılıydı zaten. Karşısındaki bir başka kadın olsaydı, kocasının serveti ve nüfuzundan yararlanarak onu susturabilirdi. Oysa Steven Daintree'ye, tıpkı babası gibi küstah ve kendine güvenli bu adama hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.
Daintree kapıda olanca heybeti ve yakışıklılıyla dikilmiş duruyor, atlamaya hazırlanan kara bir pantere benziyordu. Irina Godden korkuyla ürperdi, içini çekerek aşağıdan aldı.
Beni şaşırttınız Mr. Daintree!
Daintree, Şaşırdığınız belli, diyerek Andrea' ya döndü. İyi misin?

Andrea hiç konuşmadan başını salladı, ama yüzünden her şey belli oluyordu. Korku, şaşkınlık, belirsizlik. Ilık rüzgar yüzünü yalayınca, Andrea elini yanaklarına götürdü ve alev alev yandığını duydu.
Irina Godden, üstünlüğü yeniden eline geçirme çabasıyla, suçlayıcı bir tavırla, Hiç değilse onun belleğini kaybettiğini söyleyebilirdiniz, dedi.
Daintree hiç oralı olmadı. Donuk yüzünde hiç bir duygu okunmuyordu.
Sayın Mrs. Godden, Andrea'nın sağlık durumu hakkında açıklama yapmak bana düşmezdi. Doktorları onun bir anda kaldıramayacağı kadar yükün altına girmesini doğru bulmadılar. Zaten fiziksel gelişimi ağır ilerliyor. Bunu fark etmiş olmanız gerekirdi. Herhalde ona her şeyi anlattınız?
Evet, anlattım. Bunu söylerken Irina Godden' in gözlerinde zafer parıltıları uçuşuyordu.
Daintree'nin ağzı gerildi. Bunun doğru olduğunu sanıyor musunuz? Ona dikkatle bakın, özellikle gözlerine. Yaralı bir geyiğin gözlerinde daha yoğun ifade vardır.
Irina Godden, kendisi için çok değerli birkaç saniyeyi kazanmak amacıyla dudaklarını yaladı. Kızın iri, tedirgin gözlerinde bir şeyler olduğunu seziyordu. Bu yüzden de kendini savunmak gereğini duydu, hem de hırsla ve öfkeyle.
Ben buraya rastlantıyla değil, bilerek geldim Mr. Daintree!
Ve izin almadan! Daintree böyle diyerek, Irina Godden'in hiçbir dayanak noktası olmadığını ortaya koydu.
Irina kıpkırmızı kesildi. Andrea iyileştiği zaman onu eve götürmek istiyorum. Bundan iyi mazeret olur mu? Tek isteğim, ona yardımcı olmak.
Daintree alaycı bir gülümseyişle, ‘Onu sömürmek’ diye düşündü. Irina Godden'in bir olay yaratmaya, bir sinir krizi geçirmeye hazırlandığı belli oluyordu. Hiç değilse, kızın bunu görmesi engellenebilirdi. Daintree göz ucuyla Andrea' ya bakıyor ve onun şezlongda kıpırdamadan, sanki dokunulsa kırılıverecekmiş gibi yattığını görüyordu.
Ölçülü ve çekici bir gülümsemeyle kadına döndü. Çok düşüncelisiniz Mrs. Godden. Andrea’nın da bu düşünceliliğinizi ve hayırseverliğinizi takdir ettiğine kuşkum yok. Ne var ki, nekahet dönemini Mokhana'da geçirmek üzere halamın sağrısını kabul etmiş bulunuyor.
Birbirlerini dik bakışlarla süzüyorlardı. Daintree'nin gözlerinden elektrik saçılıyor gibiydi. Irina Godden ise kıpkırmızı olmasına rağmen blöfe pabuç bırakmayacak bir kadın olduğunu belli ediyordu.
Irina birden sesini alabildiğine tatlılaştırarak, Demek ufak bir sorun daha çözümlenmiş oluyor, öyle mi? dedi. Annenizin zamanından bu vana, bir senatör, ya da önemli bir yabancı konuk olmadıkça Mokhana'ya kimsenin çağırılmadığını herkes bilir. Birden şövalyelik duygularınız kabarmış olmalı!
Daintree, Bir itirazınız mı var? diye sordu.
Tabii itirazım var Mr. Daintree. Bunu kabul edeceğimi nasıl düşünürsünüz?
Daintree soğuk bir gülümseyişle, Belki de iyi yanınıza hitap ederek, diye karşılık verdi. Doğrusunu isterseniz Mrs. Godden, bu konuda sizin izin verip vermemenizin önemli olduğunu sanmıyordum. Andrea belki daha sonra sizi ziyaret etmek isteyebilir, ama şimdilik... Diyelim ki nekahet dönemini Mokhana'da geçirmek durumunda. Bu konuyu Guy Sturm ile de görüştüm.
Irina Godden, gizlemeye çalışmadığı bir öfkeyle, Sabrımı taşıtmayın Mr. Daintree, dedi. Bu esmer ve yakışıklı yüze tokat vurmak için can atıyordu; çünkü bu surata baktıkça kendini güç süz ve ahmak biri olarak, kolayca heyecanlanıveren bir kadın olarak görüyordu.
Daintree’nin dudağı alaycı bir gülümsemeyle büküldü. Sabrınızı taşırmak ha! Böyle bir niyetim yok! Başını Andrea'ya çevirdi. Andrea?
Andrea, Daintree'den yazılı talimat almışçasına, ne söylemesi gerektiğini kelimesi kelimesine biliyordu. Yüzü bembeyaz ve gergindi, Sözleri ezberlemiş gibi söylüyordu.

Beni düşünmenize çok sevindim Mrs. Godden, bunu takdir ediyorum. Ama Steven’ın da dediği gibi Mokhana'ya gitmek çağrısını kabul etmiş bulunuyorum.
Steven ha? Irina Godden bu kelimeye dört elle sarıldı, ince kaşlarını yukarı kaldırarak bir kahkaha attı. Bu gülüşte küçümseyen ve hiç hoş olmayan bir tonlama vardı.
Yanlış yapıyorsun canım, hem de büyük bir yanlış. Ama bunu sana kanıtlamak için önümüzde c aha bir hafta var. Şunu anlamanı istiyorum Andrea, Carl'ın annesi olarak bana karşı yükümlülüklerin var. O da senin evimize gelmeni, artık kimsen olmadığına göre ailemizin bir parçası olmanı isterdi. Senin bana vereceğin huzura ihtiyacım var. Güzelsin ve hanımefendisin. Yerini dolduracaksın. Bu konuyu düşün, haklı olduğu mu göreceksin. Oğlumun son aylarıyla ilgili bilmem gereken şeyler var. Son günlerini, son anlarını öğrenmem gerek. Yüreğim parçalanıyor. Anlamıyor musun?
Andrea, Tabii anlıyorum, dedi. Kendi beyninin karanlığını delemiyordu, ama bu kadının acısını sezebiliyordu. Lütfen kendinizi harap etmeyin Mrs, Godden, ancak bilmelisiniz ki, size yardım etmek istesem de edemem. Lütfen sabırlı olun. Bir şey hatırlar hatırlamaz... yani Carl hakkında, size anlatacağıma söz veriyorum!
Irina Godden hiç söz anlamıyordu. Ama ne zaman? Ne zaman hatırlayacaksın? Irina Godden’in gözleri öfkeyle parlıyordu.
Steven Daintree, Ne zaman hatırlayacağını pek tabii ki söyleyemez, dedi.
Irina Godden kendini kaybetti, Senin yerine o konuşamaz! diye haykırdı. Bir yandan da bu adamdan neden korktuğunu kavrayamıyor, bu korkuyu onun heybetli görünüşüne, esmer yüzünün haşin anlatımına veriyordu.
Andrea usulca, Ona yaşamımı borçluyum, diye fısıldadı.
Ona hiçbir şey borçlu değilsin!
Steven Daintree yine söze karıştı. Ben sizin görüşünüze katılıyorum! Böyle derken, büyük çaba göstermeden karşısındakini öfkelendiren jestlerinden birini yaptı. Ama yine de Andrea benim çağrımı kabul edecek.
Irina a öfkeden çıldıracak gibiydi. Görürüz bakalım Mr. Daintree, diyerek sandalyesini yana itti. Benim de kendime göre kozlarım var, sizin bilmediğiniz kozlarım. Bir an duraksadıktan sonra Andrea'ya baktı. Kocamla birlikte geleceğim. O Carl’a çok benzer. Seni alıp götürürüz ve kısa sürede iyileştiririz. Birden yaşlanmış gibiydi. Oğlumun sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. Ona beni hatırlatmış olmalısın. Senin yaşındayken ben de çok güzeldim. Sonra sesi nefretle doldu. İyi günler Mr. Daintree. Sizin de kendinize göre bir yönteminiz var her halde.
Evet. Ve bu yöntem iyi işler, Mrs. Godden.
Irina Godden başını arkaya attı, hızla teras boyunca yürürken, arkasında pahalı parfümü nün esintisini bırakıp gitti.
Steven, Tanrı beni kadınlardan korusun, diye mırıldandı. Uzaktan bakınca çekici geliyorlar, ama ayrıntıya gelince... Tanrı insanın yardımcısı olsun.
Andrea, onun yüzündeki sert çizgilere baktı Bu acımasız bir yargı Steven!
Ama ben acımasızım küçüğüm. Bunu bilmiyor muydun?
Aralarında bir gerginlik oldu. Andrea'nın gözlerinin içi güldü. Öyle olduğunu sanmıyorum.
Daintree, bir an sandalyenin arkasında parmaklarıyla tempo tuttuktan sonra oturdu. Sen bir bebeksin, cengelde bulunmuş bir bebek!
Belki, ama yine de o kadına acıyorum.
Andrea'ya bakan yüz, artık kayıtsız ve donuk değildi. O parlak, her an rengi ve ifadesi değişen gözlerde öfke vardı. Eğer onun seninle uğraşmasına göz yumsaydım, kendine daha çok acıman gerekecekti. Onun oyununa gelmek mi isti yorsun?
Andrea, İstemediğimi biliyorsun! diyerek başını eğdi.
Peki öyleyse!

Andrea, Daintree'nin esmer profiline dikkatle baktı. Belki de haklıydı. Belki de ona karşı bir sorumluluğum vardır... çünkü... çünkü...
Daintree sandalyesini iterek ayağa kalktı, kızın tepesine dikildi. Andrea onun güçlü omuzlarına baktı.
Sevgili çocuğum, büyü artık! Irina Godden, ömrü boyunca kendinden başkasına hak tanımamış bir insandır. En olumlu tanımla, kendi çıkarlarının peşinde koşmaktan başka şey düşünmez. Birkaç ay sonra, onunla baş edecek duruma geldiğin zaman onunla konuşursun. Tabii eğer istersen!
Arkasını döndü, Andrea'ya baktı. Kızın solgun teni mermer gibi saydam bir parlaklıktaydı. Ama ince kemikleri görünüyordu neredeyse. Elmacık kemiklerinin altı çökmüştü. Boynu incecikti. Daintree elini sabırsız bir tavırla sallayınca Andrea başını kaldırdı. Gerçekten Mr. Sturm'la konuştun mu?
Daintree hafifçe gülümsedi. Hayır, gitmişti. Yardımcısıyla görüştüm.
Öyleyse yalan söyledin?
Kesin bir şey söylemek zordu, ama yine de Andrea, Daintree'nin ağız çizgisinin yumuşadığını görür gibi oldu.
Kafanı bunlarla yorma küçüğüm. On güne kadar seni Mokhana'ya götüreceğim. Sen şu incecik kemiklerinin üzerine biraz et getirmeye ve saçlarını uzatmaya bak sadece. Başka şey düşünme.
Andrea, Daintree'nin şimşek gibi bakışlarının tedirgin olduysa da, kendini tuttu ve elini başına götürmedi. Saçlarım çok mu berbat?
Berbat mı? Hayır. Duygulandırıcı, beklenmedik bir görüntü ve oldukça iyi bir savunma silahı.
Seni anlamıyorum.
Tabii anlamazsın! Daintree gözlerini iyice kıstı.
Andrea şaşkınlık içinde, Steven! diye mırıldandı.
Ne oldu? Kötü bir şey söylemedim ki. Her anlama gelebilirdi, Genç Godden'le nasıl ilişki kurabildiğini bir türlü anlayamayacağım.
Andrea başını salladı. Böyle söyleme! Bunu hiç bilemeyecek, anlayamayacak olan asıl benim. Daha doğrusu, gerçeğe yakın olan bu.
Daintree terasın korkuluğuna dayandı. Avutucu bir sesle, Üzülme küçüğüm. dedi. Hatırlayıp hatırlamaman hiç umurumda değil, ama merak etme hatırlayacaksın.
Steven! Andrea, büyük bir acıyla başını kaldırdı. Daintree'nin yüzündeki çizgilerin gerildiğini gördü.
Neden bir cengelde dünyaya gelmiş olmayasın? Yeniden doğmak için güzel bir yerdir cengel.
Andrea, gözlerini Steven'in bakışlarındaki acımasız parıltıdan kaçırarak, Bilmece gibi konuşuyorsun. dedi. Bana Mokhana'yı, halanı anlat. Benim oraya gelmemi gerçekten isteyecek mi?
Daintree gülümseyerek Andrea'nın yanına oturdu. Andrea, her şeyden önce şunu bil ki, Mokhana benim malım. Halamın çağrısı bir çeşit kamuflajdı. Ama hiç kuşkusuz benim konuklarımı ağırlamaktan o da sevinç duyar. Halam yıllardır Mokhana'da oturuyor. Babamın tek kardeşiydi ve şimdi bana nasıl bağlıysa, sağlığında da babama öyle bağlıydı.
Hiç evlenmedi mi?
Hayır, istese evlenebilirdi. Elli yaşlarında olmasına rağmen hala güzel bir kadındır.
Ya Mokhana?
Mokhana, benim yaşantıma benzer çocuğum! Steven yan gözle ona baktı ve Andrea, onun sesinin böyle şefkatli olabildiğine şaştı. Başka her yerde yabancılık duyarım. Mokhana bildiğim, tanıdığım ve güzel anlayışıma uygun yerdir. Benim malımdır ve ona zincirle bağlanmış gibi bağlıyımdır. Bir erkeğin sahip olma duygusunu anlayabiliyor musun küçüğüm?
Anladığımı sanıyorum.

Steven bunu kabul etmişe benzemiyordu. Bir sigara yaktı. Parlak gözlerini kedi gibi kısmıştı, Sabahleyin tarlalara, otlaklara bakarsın. Güneşin altında yanarlar. Öğleden sonraları güneşin buğusuyla mavi bir sis altında gibi görünürler, Her yanda nilüferlerle, sazlıklarla dolu su birikintileri, senin gözlerini andıran gölcükler vardır. Akıl almayacak kadar güzel ve çeşitli kuşlar vardır. Kara kuğular, pelikanlar, akbalıkçıllar, deniz kırlangıçları, turnalar, siyah ve beyaz çeltik kargaları, yaban ördekleri, kazlar.
Andrea çiftliği Steven'in gözleriyle görerek, Mokhana! Güzel bir yer olmalı, diye söylendi. Buraya özgü doğal niteliklerini kaybetmemiş bir yerdir... Turnaların dans ettiği bir yer. Babam, babasından kalan parayla ilk sürüleri satın almış. Çiftliği kurmuş. Bu evlenmesinden önceki günlerde olmuş. Tabii insan karısına güzel bir ev verebilmeli. Steven'in sesinde tuhaf bir değişim oldu, ama sözünü sürdürdü. Ben de toprakları genişlettim. Eve birtakım eklemeler yaptırdım. Tipik, kişilikli bir evdir. Seveceğini sanıyorum, ama en çok da kırları seveceksin. Mokhana'da her türlü süs ağacı vardır. Afrika laleleri, demirhindi, çeşitli tropikal hurmalar, alyasemin, amber, incir ve mango.
Herhalde annenin çok rolü olmuştur bu çiçeklerin yetişmesinde?
Evet. Başlangıçta bunlarla ilgiliydi.
Öldü mü, Steven?
Steven biraz sertçe, Çok acele ediyorsun, dedi. Hayır küçüğüm, ölmedi. Ben on bir yaşlarındayken bizi bırakıp gitti. Kendine yeni bir yaşam kurdu. Şimdi epey ünlü bir heykeltıraş olmuş,
Anladım.
Hiç de anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki?
Peki, benim, için neden bunları yapıyorsun?
Ben neyi neden yaptığımı araştırmam küçüğüm. Sadece yaparım. Bunların nedenini düşünmeyi de siz kadınlara bırakırım. Ruhsal araştırmaları, nedenleri, niçinleri siz seversiniz.
Andrea gözlerinin dolduğunu hissetti. Yutkundu. Kendini tutmaya çalıştı, ama yanağına bir damla gözyaşı düştü.
Hay Allah kahretsin! diyerek gözyaşını silmek için elini uzattı. Ama Steven ondan, atik davranarak, parmağının ucuyla yanağını sildi.
Zavallı küçüğüm. Özür dilerim. Kendimi aşağılık bir yaratık gibi görüyorum!
Andrea onun sesindeki şefkati algıladı. Fakat uzun süre cevap vermedi. Steven'in parmağı yanağına değince ürpermişti.
Bana çok iyi davranıyorsun, Steven!
Öyleyse, kelimelerden ürkmüyorsun? Steven'ın sesi eski alaycı tonunu almıştı yine.
Andrea, Ya sen? diye sordu ve sorusuna kendi de şaştı.
Steven, Belki sana her zaman yumuşak davranmam, diyerek soruya cevap vermekten kaçındı. Bunu hiç düşündün mü?
Andrea kızardı, soluğu sıklaştı, yüreği hızla çarpmaya başladı. Neyse ki Steven başını çevirmiş olduğu için bunu görmedi. Neyse, başka peylerden söz edelim. Steven bunu söyledikten sonra havadan sudan şeyler anlatmaya başladı. Andrea onun anlattıklarına kimi zaman gülmek, kimi zaman ağlamak istiyordu. Akşam bu hava içinde bastırdı, ama Andrea bu huzur dolu anların geçici olduğunu biliyor ve şu sözü düşünüyordu. 'Biri sizin yaşamınızı kurtarırsa, ona ömür boyu borçlu kalırsınız?' Andrea, cengelde gözünü açıp da onu gördüğü ve kurtulduğunu anladığı anı hiçbir zaman unutmayacağına kesinlikle emindi.
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
On gün sonra, Andrea tropikal bölgenin akıl almaz güzellikteki gün batımı saatinde Mokhana'yı ilk kez uçaktan gördü. Mokhana, otlaklardan yemyeşil ağaçlar ve maviye çalan üzüm bağlarıyla ayrılan bir alan üzerinde uzanıyordu. Maviden yeşile dönüşen bu renkli görünüm, grubun altın ve kızıl renkleriyle birleşince dramatik bir hava kazanıyordu.

Altlarında sürülerle yaban kazları uçuşuyor, sazlıklardaki yuvalarına doğru hızla yol alıyorlardı.
Steven'in güçlü kolları onu belinden kavrayıp, kırmızı, beyaz ve yaldız çizgili özel uçağa bindirdiği andan itibaren, Andrea en ufak bir korku duymamış, tam tersine, yuvasına dönen birinin huzurunu ve sevincini yaşamıştı. Altlarındaki otlaklarda binlerce baş Mokhana hayvanı geziniyor, orada burada gümüşi parıltılarla yanıp sönen göller ve bunları birbirine bağlayan suyolları görünüyordu. Bu topraklar turna kuşunun esrarlı, törensel dansını yaptığı, pelikanın yuvasını kurduğu güzelim yerlerdi.
Bin milden fazla mesafeyi kıyı boyunca aşmışlar, yemyeşil adaların, yüzlerce kulaç uzunluğundaki mercan kayalıklarının üzerinden uçmuşlardı. Bu anlatılamayacak kadar güzel bir görünümdü. Deniz lacivertten maviye dönüşüyor, sığ yerlerde çağla yeşiline çalıyor ve köpükleniyordu. Bu yeşil mavi suların ortasında mercan adalarının göz kamaştırıcı beyazlıktaki kumsalları uzanıyordu.
Kıyının iç kesimleri yemyeşil şeker kamışı tarlalarıyla yeni sürülmüş kırmızı toprakların oluşturduğu allı yeşilli bir dama tahtasını andırıyordu. Yer yer mango ağaçları kümeleniyor, ananas bahçeleri görülüyordu. Otlakların, küçük ve büyük, baş hayvanların gezindiği yeşilliklerini üzerinden uçtular. Mokhana, Steven'in evi! Vadinin ortasında ufak bir yerleşme alanına benziyordu burası. Ev bir yamacın üzerine kurulmuştu. Meyve bahçeleri ye bostanlar evi çevreliyordu. Bahçenin çevresinde de ufak tefek yapılar vardı.
Bu yapıların az ötesinde kırmızı bir kurdele gibi uzanan uçak pisti vardı. Alçalmaya başladılar. Uçak birden alçalınca Andrea ilk kez korktu. Hem öylesine korktu ki, Steven'in hemen hemen sert bir tavırla konuşması gerekti onu bu korkudan sıyırmak için.
Korkma çocuk! Dünyada sana zarar verebilecek hiçbir şey olamaz ben varken.
Andrea gözlerini yumdu, arkasına yaslandı ve uçak yere ininceye kadar öyle kaldı. Sonra Steven biraz da sabırsız bir sesle.
Artık gözlerini açabilirsin küçük. Yere indik. deyince gözünü açtı.
Biraz sinirliyim. Andrea'nın bulut grisi gözleri gülüyordu, ama belli belirsiz bir tedirginlik de vardı bu gözlerde.
Sinirli olmana gerek yok! Steven hafifçe gülümsedi. Tabii eğer tedirginliğin benden kaynaklanmıyorsa!
Steven yerinden kalktı, yere atladı ve Andrea'ya ellerini uzattı. Andrea kendini tutmaya çalışmasına rağmen titriyor, soluğu tıkanıyordu. Hemen Steven'in kollarından sıyrıldı ve birkaç adım ileri yürüdü. Ufukta ateş kırmızısı bulutlar görünüyor, ağaçların tepeleri batan güneşin, kızıllığına boyanıyordu. Her yer yemyeşil çayırlarla kaplıydı.
Hava ılıktı. Mavi kanatlı kanaryalar uçuyordu üzerlerinde. Andrea hangarın yanındaki garajda altı tarçın rengi, üstü beyaz bir arabanın durduğunu gördü. Garajın duvarları ve çatısı sarmaşıklarla kaplıydı. Mor ve kırmızı çiçekler öbek öbek damdan aşağı sarkıyordu. Steven Andrea'nın minyon yüzüne baktı.
Hadi git de arabada bekle. Kapılar kilitli değildir. Ben de, senin eşyanı çıkarayım.
Andrea ona gülümsedi. Sonra dans edercesine zarif adımlarla yürüdü. 'Steven olmasaydı ne yapardım' diye düşünüyordu. Steven onun apartmanını bulmuş, kira borcunu kapatmış ve topu topu dört bavula sığan bütün eşyasını toplayıp almıştı. Andrea'nın çalıştığı okulun müdiresi ile de görüşmüştü. Neler konuştuklarını Andrea'ya anlatmamış, sadece adları kendisi için hiçbir anlam taşımayan okul personelinin tek tek imzaladıkları kocaman bir buketi ve geçmiş olsun dileklerini aktarmıştı. Andrea bunları düşündükçe ağlayacak gibi oluyor, ancak buruk bir alay havasına girerek kendini tutuyordu.
Haftalardır, Andrea'nın yaşamına renk ve biçim veren Steven olmuştu. Hiçbir anısı, sarılacağı, tutunacağı hiçbir dalı olmayan Andrea, giderek Steven'a bağımlı duruma giriyordu. Andrea arabanın kapısını açtı ve göstermek istemediği bir bitkinlikle oturdu. Camları açtı. Akşam

rüzgarı şakaklarına çarpınca kendini daha iyi hissetti. Başını pencereye dayayarak Steven'ı beklemeye koyuldu.
Çok geçmeden Steven'da geldi. Andrea'nın bavullarını arkaya yerleştirdi. Sonra direksiyonun başına geçti. Torpido gözünden anahtarları çıkarırken bir an Andrea'nın yüzüne baktı. Andrea onun ağzının sert çizgilerini görmemiş olsa, gözlerinde şefkat dolu bir parıltının dolaştığına yemin edebilirdi, ama Steven'ın yüzündeki haşin ifade böyle bir umuda izin vermeyecek nitelikteydi. Bakışındaki ifade şefkat değildi ve bunun ne olduğunu da Andrea kavrayamıyordu.
Araba hareket etti. Rüzgar hızıyla yol alıyorlardı. Steven'ın güzel profilinde hiç kıpırtı yoktu. Madeni bir paranın üzerine oyulmuş profili andırıyordu. Gümüşi parıltılarla uzanan yüksek otların arasından ilerliyorlardı. Şurada burada göller görünüyordu. Andrea çevresindeki doyum olmaz görünümü seyrederken, yüzü hülyalı bir havaya büründü.
Eve bir mil kadar uzaklıkta, Steven arabayı yolun kıyısına çekip durdurduktan sonra yavaşça, Andrea, dedi.
Andrea'nın içi geçmişti. Steven adını birkaç kez tekrar ettikten sonra Andrea uyandı, gözlerini iri iri açarak ona baktı. Bakarken yanaklarını saran pembelik, yüzündeki porselene benzer görünümü yumuşatıyordu.
Özür dilerim, içim geçmiş.
Steven gülümsedi. Çok şaşırtıcısın çocuk.
Anlayamadım.
Uyanırken başkalarına benzemiyorsun; gözlerin uykulu değil. En ufak bir gürültüde yerinden fırlayıp kaçmaya hazır bir ceylana benzi-yorsun... Bir anda uyanıyorsun, gözlerin tetikte oluyor.
Sen öyle diyorsan öyledir. Andrea'nın sesindeki yumuşaklık, Steven'ın sözlerinden tedirgin olmadığını gösteriyordu. Tatlı tatlı gülümsedi.
Bunun üzerine Steven'ın gözlerine tuhaf bir ifade geldi. Andrea bu bakışı görünce, koca bir kar yığınına batıyormuş gibi oldu. İncinmemişti, ama her yanı titriyordu.
Steven, bana neden öyle bakıyorsun? diye sordu.
Neden bakmayacakmışım? Burası benim toprağım ve sen de... Benim sorumluluğumdasın.
Özür dilerim.
Özür dileyecek bir şey yok. Gerçek bu. Seni ilk gördüğüm anda, sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalacağımı sezmiştim.
Andrea başını çevirdi, yeşilliklere baktı. Belki başka bir çözüm bulabilirdim, diye mırıldandı.
Öyle bir şey yapamazdın. Hem Nick Godden'in seni görmeye geldiğini de bilmiyorum sanma... Steven parmağını Andrea'nın yanağına dokundurarak başını kendine çevirdi. İstesek de istemesek de, bir süre birbirimize bağlıyız. Mokhana'da iyileşecek, gücünü kuvvetini toplayacaksın. Ben de buna yardımcı olacağım.
Andrea çenesini havaya kaldırarak ilk kez tavır koydu.
Steven, ben ne yapması gerektiğini başkalarından öğrenecek bir çocuk değilim... 'Uslu durursan sana dondurma alırım' gibi sözlerle beni yönetemezsin. Ben koskoca kadınım.
Steven, Vay vay ! diye alaylı bir kahkaha attı. Sen yarı çocuk, yarı cadısın.
Eksik olma Mr. Daintree. Andrea saçları yeni bitmeye başlayan başını gösterdi. Saçım yeniden uzayacak, unutma bunu!
Çok güzel, ama senin yerinde olsam, bu süreci hızlandırmaya çalışmazdım! Steven'ın gözlerinde fırtınalı denizlerin görünümü gibi vahşi bir dalgalanma vardı. Andrea bu gözlerden ürküyordu. Bu ürküntü beynine işledi ve yer etti, Steven'in yüzünde, Andrea'nın daha önce gözüne çarpmayan dingin bir şehvet vardı. Bu belki de onun şakacı tavrından gelen bir izlenimdi. Yüzündeki ifade öyle çabuk değişiyordu ki, kesin bir şey söylemek olanaksızdı.
Andrea sonunda, Bana hiç de yardımcı olmuyorsun, diyebildi.

Steven güldü. Yardımcı olmaya da çalışmıyordum zaten! Biliyor musun Andrea, yaşamımızdaki bazı anlar ömrümüzü değiştirme gücü taşıdığı halde, her şey her zaman tasarladığımız gibi olmuyor. Bellek kaybın geçecek. Ya yavaş yavaş, ya bir anda her şeyi hatırlayacaksın. O zaman ben senin yaşamındaki dokunun incecik bir ipliği olarak kalacağım.
Andrea, Ama pırıl pırıl parlayan bir iplik dedi.
Steven sert bir hareketle ona dönünce, Andrea'nın gözleri irileşti.
Beni gerçekte olmadığım biri gibi görmekte diretiyorsun, bana kahramanlık atfediyorsun. Ben parlak zırhlar içinde bir şövalye değilim, küçüğüm. Zaman zaman çekilmez, aşağılık biri olurum. Bunu unutma. Bir de şunu hiç unutma: Önümüzdeki birkaç ay her şeyi hafife almaya, kendini zorlamamaya çalış. Kendini yorma, yıpratma. Gençliğinin getirdiği duygulara dizgin vur. Gözlerin ve dudakların, nasıl duyarlı biri olduğunu ele veriyor.
Steven bir süre sustuktan sonra, Bunları kafandan çıkarmayacak mısın, bunu becerebilecek misin acaba? diye sözünü tamamladı.
Andrea usulca sordu. Unutmamı mı istiyorsun?
Bir kadından hiçbir şey istemem, hiçbir şey beklemem ben.
O belli oluyor zaten!
Steven başını öteye çevirdi. Haşin, kendine güvenli, sert erkeklere özgü bir yüzü vardı.
Andrea, ‘Evet, Steven gerçekten çekilmez biri olabilir’ diye düşünürken, bir yandan da gülümsemekten kendini alamıyordu.
Sende iyi bir şeyler bulduğum için özür dilerim Mr. Daintree. Benim seni cezalandırmaya hakkım olmadığına göre, sen beni cezalandıracaksın demektir.
Steven yavaşça ona döndü. Seni gidi küçük cadı seni! dedi.
Her şey senin istediğin gibi olmaz. Taş yüreklisin Steven ve çok uzun yaşayacaksın. Ama evlenip çoluk çocuğa karışmazsın, gelecek sana ne getirir ki?
Ben evlenmeyeceğim dedim mi? Steven bir kaşını kaldırdı. Hatta şu anda bile evlenmeyi düşünüyor olabilirim.
Andrea bir boşlukta yüzüyormuş duygusuna kapılarak içini çekti.
Sonra hiç düşünmeden, Acırım o kadına! diye söylendi.
Keyfin bilir!
Andrea, Steven'ın kendisi için yaptığı onca şeyi düşününce söylediklerine pişman oldu. Ama Steven, ben öyle demek istemedim... Beni yanlış anlama lütfen. dedi.
Seni gayet iyi anlıyorum! Ama sen kendini anlayamıyorsun! Steven gözlerini Andrea'dan ayırmadan arabayı çalıştırdı. O anda gözleri yemyeşildi. En ufak bir mavi gölge kalmamıştı gözlerinde. Andrea elini boğazına götürdü, yutkunarak başını çevirdi, içinden bir ses kendini uyarıyordu. Nasıl bir budalalıktı bu? Steven, duygularını dizginlemesini söylerken haklıydı. Bu belki bir bakıma gaddarlıktı, ama yine de dürüst davranmıştı, Andrea'nın yapamadığı kadar içten bir davranışa yönelmişti. Ama, o Steven'di! Andrea bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu.
Tatlı bir teslimiyetle, Burada kaldığım sürece seni rahatsız etmemeye çalışacağım, dedi.
Steven, Saçmalama çocuk! dedi. Bu kadar karamsar ve umutsuz bir tavra girmene ne gerek var? Üstelik bunu becerebileceğini nereden biliyorsun? Doğrusunu istersen, beni gerçekten rahatsız ediyorsun! Öyle toy ve öyle savunmasızsın ki! Hele yeni doğmuş bebek kafasına benzeyen saçsız başın ve başındaki yara iziyle! Sorun, seninle nasıl baş edebileceğime...
Steven sözünü kesti, güldü. Hadi, artık bu çocukça konuşmaları bırakalım. Sadece her konuda benim dediğimi yapmaya söz ver, gerisine karışma. Her şey yoluna girecek.
Çok dik kafalısın! Andrea'nın gülümseyişinde, bakışında mutlu bir pırıltı vardı.
Steven, Belki de öyleyim, diyerek yan gözle ona baktı. Dikkatimi bu kadar kendi üzerinde toplamakla akılsızlık ettiğin kanısında değil misin?

Andrea, Steven'ın alaycı bakışları karşısında öfkelenerek, Canın cehenneme Steven! dedi. Hah şöyle! Şimdi uslu uslu pencereden dışarısını seyret. Benim dik kafalılığımın somut kanıtlarını göreceksin çevrende. Hadi hadi, kaygılanacak bir şey yok.
Andrea başını çevirdi. Batan güneşin kızıllığı her yanı sarmıştı. Çok geçmeden tatlı bir moluk kaplayacaktı çevreyi. Tropiklerin en göz alıcı kırmızı çiçekleriyle çevrili bir yoldan ilerliyorlardı. Andrea'nın soluğu kesildi bu güzellik karşısında.
Ne olur, biraz yavaş gidelim, dedi. Steven güldü, arabayı yavaşlattı. Eğer yaşamı yeni düşmüş bir kar tanesi kadar lekesiz olmasaydı, Andrea bu yolun ömründe gördüğü en güzel görüntü olduğunu söylerdi. Kırmızı çiçekli ağaçlar yolun iki yanından yükselerek, bir kemer gibi tepelerini kuşatıyordu. Eve kadar yemyeşil çimenler uzanıyordu. Görünüşe bakılırsa, Steven anlatıldığından daha da varlıklıydı.
Beyaz sıvalı evin orta bölümü iki katlıydı İki, yanında tek katlı bölmeler uzanıyordu. Orta bölümün önünde boydan boya teras vardı. Evin önü çiçek tarhlarıyla kaplıydı ve yol ağaçlar arasından kapıya varıyordu. Steven arabayı kapının önünde durdurdu. İşte burası, küçük. Mokhanaya hoşgeldin! Steven arabadan indi, Andrea'nm kapısını açtı. Sedir ağacından kapıya uygun renkteki pirinç j ayaklı fenerden kehribar rengi bir ışık geliyordu. Birlikte kapıya yürüdüler. Kapı açıldı. Büyük bir antreye girdiler. Duvarlardaki empresyonist tabloların canlı renkleri burayı bir mücevher kutusuna benzetmişti. Köşedeki sedir ağacından yapılmış konsolun üzerinde bakır bir vazo içinde safran rengi zambaklar duruyordu. Zambaklar, konsolun üzerindeki yaldızlı aynaya yansıyordu.
Cilalı parke döşemenin üzerinde el dokuması ve siyah, kahverengi, krem rengi motifli bir halı vardı. Üst kata çıkan yuvarlak merdiven de aynı halıyla kaplıydı. Modern biçimde ışıklandırılmış olan antre ve hol yine kehribar rengi bir aydınlık içindeydi.
Andrea hayranlıkla başını kaldırıp çevresini süzerken, sonraları çok duyacağı bir sesi ilk olarak duydu.
Geldin demek Steven, canım! Umarım, yolculuk rahat geçmiştir?
Andrea birden gerginleşti. Merdivenin başına doğru baktı. Tuhaf bir şeydi bu, ama duyduğu ses, ona yarasının sızlaması gibi bir acı vermişti.
Merdiven başında bir kadın duruyordu. Kömür karası saçlan, şakaklarında gümüşi tellere dönüşmüştü. Uzun boylu, esmer ve kendine güvenli olması dışında, Steven a benzeyen yanı pek yoktu.
Steven da başını kaldırıp kadına baktı.
Merhaba canım. Umduğumdan daha çabuk geldik, ama yolculuk iyi geçti. Rüzgar arkadan esiyordu. Bu Andrea. Bu da halam Helena.
Topaz sarısı ipekli bir elbise giymiş olan Helena Daintree ağır ağır merdivenleri indi. Andrea'ya elini uzattı. Onu dikkatle süzdükten sonra hafifçe gülümsedi.
Çok haklıymışsın canım! Bu, gerçekten el sürülünce kırılıverecek kadar narin bir çocuk! Mokhana'ya hoş geldin şekerim.
Andrea, ömrü boyunca bu soğuk ve ölçülü kadına yaklaşamayacağını sezerek ciddi bir tavırla, Nasılsınız Miss Daintree? dedi. Gösterdiğiniz konukseverliğe teşekkür ederim. Helena Daintree yeğenine bakarak, Bu Steven'ın fikriydi, dedi. Ama tabii, ben de elimden geleni seve seve yapmaya hazırım. Çok yorgun görünüyorsun, bu da doğal. Steven, senin hemen ilgilenmen gereken birkaç şey var. Seni rahatsız etmek istemezdim, ama bu konuların beklemeye tahammülü yok. Masana bir liste bıraktım. Ben Andrea'yı odasına yerleştireyim. Helena Daintree bunları söyledikten sonra, döndü, Andrea'nın huzursuz gölgelerle kaplanan gri gözlerine baktı.
Steven söylenileni yeni kavramış gibi birden atıldı. Andrea'yı nereye yerleştireceksin? Helena Daintree biraz şaşırdı. Tabii ki Konuk bölmesine canım. Böylece tamamen kendi başına kalabilir, istediği gibi hareket edebilir.
Steven'ın sesi soğuklaştı. Ben Netta'ya Badem Odasını hazırlamasını söylemiştim.

Helena Daintree isteksiz bir tavırla, Evet, biliyorum canım, ama... diye söze başladıysa da Steven sözünü kesti.
Öylesi daha iyi. Lütfen Andrea'nın Badem Odasına yerleşmesine göz kulak ol Helena. Konuk dairesi evden uzak. Andrea'nın orada kalmasını istemiyorum. Gece bir şey gerekebilir, seslenebilir. Konuk odasında olursa, sesini kimse duyamaz.
Helena Daintree kesik kesik güldü. Olur tabii canım. Andrea'nın ne kadar narin bünyeli olduğunu kestirememiştim.
Steven, Zararı yok, dedi. Nasıl olsa oda havalandırılmıştır. Sen Andrea'yı yukarı çıkar, ben de eşyasını getireyim. Freedman'a da bir haber iletsem iyi olacak. Andrea'nın arada bir kontrolden geçirilmesi gerekebilir.
Andrea'nın tırnakları avucuna gömülmüştü. Kendini bitkin hissediyordu. Beyni yeni algıladığı bir yığın izlenimin yükü altında ezilmiş gibiydi. Zaten solgun olan rengi büsbütün kaçmıştı. Steven elini sertçe Andrea'nın omuzuna koyunca başını kaldırıp ona baktı. Bu elin Ağırlığı omuzundan hiç eksilmesin istiyordu.
Steven, Sen artık odana çıksan iyi olacak çocuk. dedi. Birden pek bitkin görünmeye başladın. Bu akşam yemeğe inme. Odana tepsiyle bir şeyler getiririz. Sonra da erkenden yatarsın. Belki yatıştırıcı bir ilaç alsan iyi gelir. Yol uzun ve yorucuydu, ama seni buraya bir an önce getirmek istediğim için böyle oldu.
Steven'in sıcaklığı, Andrea'nın boynunu hafifçe okşayan parmak uçlarından damarlarına aktarılıyordu. Andrea kendini onun kollarına bırakmamak için büyük çaba göstererek toparlandı. O güçlü kolların arasında olmayı, Steven'ın yüzüne, gözlerindeki mavi-yeşil pırıltıya bakmayı istiyordu.
Helena Daintree kuru sesiyle söze girdi. Hadi gel öyleyse canım. Siyah gözleri hiçbir şeyi kaçırmamaya özen gösteriyordu. Çok çekmişsin. Bu durumdayken bir anda pek çok şeyle ilgilenmek yorucu olur.
Steven Andrea'ya gülümsedikten sonra çalışma odasına doğru yürüdü. Andrea de Helena hala ile yalnız kaldı.
Helena, Burada mutlu olacağını umarım Andrea, dedi. Godden'ler epey zorluk çıkarmışlar galiba. Seni yanlarına almak istemişler, öyle de ğil mi?
Evet öyle. Andrea bu meraklı bakışlardan, esmer, donuk yüzden uzak durmaya çaba gösteriyordu. Yine, Ama Steven bunun sözünü bile ettirmedi, diye eklemek cesaretini buldu.
Helena, Erkekler her şeyin iyisini kendilerinin bildiğini sanırlar, derken öyle bir gülümsedi ki, kendisinin her şeyin en iyisini bildiğini ortaya koydu. Andrea, nekahat dönemini Mokhana'da geçirmesi fikrinin kesinlikle Helena Daintree'den kaynaklanmadığını sezdi. Ne var ki, kadın bu fikre karşı çıkmayacak kadar da akıllıydı. Helena sözünü sürdürüyordu.
Ama her şeyi düzeltmek insanın kendi elindedir. Gerçi Irina Godden sinirli bir kadındır, huysuzdur, ama onun ne düşündüğünü çok iyi anlıyorum. Ne de olsa, sen onun oğlunun nişanlısıydın.
Andrea'nın canı çok sıkıldı.
Miss Daintree, pek çok şey artık benim için yok. Bu nedenle bu konuları tartışmak, özellikle yorgun olduğum zamanlar bana çok aykırı geliyor. Kusura bakmazsanız, bunu konuşmamayı yeğlerim Miss Daintree.
Helena Daintree, bir an bu tavır karşısında afalladı. Kara gözlerinden tuhaf bir pırıltı geçti. Sonra kendini toparladı. Ah tabii canım. Nasıl oldu da bu kadar düşüncesiz davrandım! Üstelik Steven uyarmıştı da beni.
Helena bu sözü, Andrea'nın istediği gibi yorumlayacağı biçimde havada bıraktıktan sonra, ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladı. Üst katın koridoru bir resim galerisini andırıyordu. Anlaşılan,bu evde resim koleksiyonu yapan biri vardı. Acaba Steven mıydı bu, yoksa halası mı?
Belki de ikisi birden seviyorlardı resmi.

Andrea durup resimlere bakmak istiyordu. Üstelik tabloların bir kısmının üslubu ona hiç de yabancı gelmiyordu. Ama bir yandan da bir an önce odasına varmayı arzuluyordu.
'Odaya bir varabilsem' diye düşünüyordu. O zaman rahatlayacaktı. Rol yapmasına gerek yoktu. Helena Daintree'den hoşlanmamıştı işte. Belki yarın bu heybetli, soğuk kadına daha yakınlık duyabilirdi. Ama şimdi de korkulacak bir şey yoktu, onu hiç kimse incitemezdi. Steven varken, hiçbir şeyden zarar gelmezdi kendisine!
Helena Daintree, açık yeşil boyalı bir kapının önünde durdu. Sonra kapıyı açarak, işte geldik, dedi. Umarım seversin. Bence değil, ama evdekilerden bazısına göre burası evin en güzel odasıymış. Ben öyle bulmuyorum. Burası Vivienhe' in odasıydı, yani Steven'in annesinin. Tam onun beğenisine uygun bir oda. Dediğim gibi, ben burayı beğenmem. Odanın döşenişini değiştirmeyi, zarif, ama işlevsel bir hale getirmeyi istemişimdir hep. Bu oda kullanışlı değil.
Andrea onun görüşüne katılmamazlık edemedi. Sık ve uzun tüylü beyaz halıya ayağının ucuyla dokundu.
Helena Daintree, Halıyı temizlettim. Ama öyle kullanışsız bir renk ki, diye söylendi. Sonra yana çekilerek Andrea'ya yol verdi.
Andrea ilk bakışta, bu odanın güzelliğinden başka bir şey algılamadı. Bu odada bir erkeğe yer olmadığını sezemedi. Burası bir kadının sığınacağı bir cennet, bir sıcacık köşeydi. Ama burada ne bir kocaya, ne de bir oğula yer vardı. Andrea pencerelerdeki çağla yeşili perdeleri, aynı renkteki ipek yatak örtüsünü, bir suluboya tablonun renklerini andıran eşyayı, yeşil-mavi ipek döşeli iki koltuğu, antika masayı, kitaplığı ve pencerenin önündeki yazı masasını gördü. Masanın üzerinde aile resimleri ile bronzdan oyulmuş bir erkek çocuk büstü duruyordu.
Andrea düş alemine girmiş gibiydi. Ne kadar güzel!, dedi. Gerçekten de çok güzeldi. En ufak ayrıntıya kadar her şey düşünülerek seçilmiş, yerleştirilmişti.
Helena Daintree iğneleyici bir sesle, Böyle diyeceğini tahmin etmiştim, dedi, Benim beğenime uygun değil, ama sen beğenirsin. Çok kadınsı bir havası var bu odanın. Herkese göre değil. Helena kayıtsız bakışlarla odayı süzdükten sonra, yorgun bir kedi edasıyla odanın ortasına yürüdü.
Şu aynalı kapının arkasında soyunma odası gibi kullanılabilecek büyüklükte bir gardrop var. diyerek dolabın kapağını açtı, içerdeki elektrik düğmesini gösterdi- Gördüğün gibi, eşyanı rahat rahat yerleştirecek yer var. Banyo koridorun sonunda. Seninle aynı banyoyu paylaşacağız. Tabii Steven'ın kendi özel dairesi var. Bana benziyorsan, eşyalarını yaymak istersin herhalde. Benim öyle çok lavanta şişem, krem kutum, ıvır zıvırım var ki... Sen de kendi eşyanı yayıp yerleştirmek istersen, konuk dairesini kullanabilirsin.
Andrea, bu sözdeki imayı sezinleyerek başını salladı. Helena Daintree kendine ait şeyleri başkalarıyla paylaşabilecek türde biri değildi.
Andrea bütün yorgunluğuna rağmen, bir başka yaşamı yeğlemiş olan Vivienne'i düşünmekten de kendini alamadı. Belki de bunu yapmaya zorlanmıştı? Kim bilir? Andrea bu konuyu daha fazla düşünecek durumda değildi. Ne var ki, Helena Daintree ile uzun süre aynı çatı altında yaşayabilecek bir kadın olabileceğini sanmıyordu. Andrea gergin bir havaya girdiğini ve bu gerilimin baş ağrısına yol açtığını fark ederek, gevşemeye çalıştı.
Helena, Eğer iyiysen, ben Steven'ın yanma gideyim canım, dedi. Bana ihtiyacı olabilir! Kadının zoraki gülümseyişinin altında, bir iç mücadelenin yattığı belli oluyordu. Yarın dilenmiş olufsun, sana evi gezdiririm. Ev epey büyüktür. Ama arada sırada da olsa konuklarımız gelir. Hem de haber vermeden gelirler. İş görüşmeye gelenler olduğu gibi, yetkililerin bizim ağırlamamızı uygun gördükleri yabancı konuklar da buraya gelirler.
Sonra çok önemsiz bir şey söylüyormuş gibi sözlerini tamamladı. Yarın görüşürüz canım, iyi uykular. Yemeğini kızlardan biriyle gönderirim.
Bu güzel odada çok rahat edeceğim. Tekrar teşekkür ederim Miss Daintree.
Rica ederim canım. Sen bir an önce iyileşmeye bak.

Helena Daintree ipekli eteğini savurarak döndü odadan çıktı. Andrea karyolaya oturdu. Buruk bir gülümseme gezindi dudaklarında. Helena'nın sözü açıktı: Ne kadar çabuk iyileşirse,o kadar iyi olacaktı. Kadının Andrea'nm gelişinden sevinç duymadığı ortadaydı. Acaba Andrea yorgun olduğu için mi alınganlık ediyordu?Ama hayır, bu karşılanma insana mutluluk verecek gibi değildi. Hiç değilse Irina Godden onu gerçekten istemişti. Ama işin içinde Steven vardı. Kararı o vermiş, Andrea da bu karara uymuştu.
Kapı vurulunca Andrea düşüncelerden sıyrıldı Girin, diye seslendi.
Kolalı yakalı lacivert elbise giymiş genç bir kadın içeri girdi.
İyi akşamlar Miss. Ben Netta'yım diye bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.
Bavullarınızı açıp yerleştirmemi ister misiniz? Yorgun olmalısınız.
Andrea yerinden doğrularak, Bavullarım ora da mı Netta? diye sordu.
Evet Miss. Kapının önünde. Mr. Steven söylemiş, Mr. Tong da yukarı taşıdı.
Andrea, Sağol Netta, diyerek öylesine sıcak gülümsedi ki, zenci kızla arasında hemen bir dostluk kuruluverdi.
Hemen yerleştiririm efendim. Elim çabuktur. Siz merak etıjieyin. Netta bavulları odaya taşıdı. Siz şöyle oturun, ben de yatağı çevireyim. Bu odanın düzenini bozmak hoş olmayacak, ama yatağın değiştirilmesi gerekiyor. Burası bir düş kadar güzel. Miss Vivienne'in odasıymış, Minna öyle diyor, zaten o her şeyi bilir. Ne tatsız bir durum olmuş, değil mi?
Andrea karyoladan kalkıp bir koltuğa oturdu. Neymiş o tatsız durum Netta?
Miss Vivienne onları bırakıp gidivermiş. Çok eskiden olmuş bu. Kız, Andrea'ya kuşkuyla baktı. Siz Mr. Steve'in arkadaşısınız, değil mi?
Andrea, Öyle olduğumu umarım, diye gülümsedi.
Netta kollarını kavuşturdu. Öyle olduğunuz kesin. Yoksa size Badem Odasının verilmesini ister miydi hiç? Buraya kimsenin ayak basmasına izin verilmez. Hanımefendi bile giremez.
Andrea, Ben çok sevdim bu odayı, dedi.
Netta gülerek yatak örtüsünü açtı, çiçekli çarşaflan düzeltti, örtüyü karyolanın ayak ucuna katlayıp koydu.
Mr. Steven'm dediği gibi yaptım işte, dedi. Burada sadece onun sözü geçer. Patron odur.
Siz ne dersiniz?
Andrea gülerek, Herhalde öyledir, dedi. Netta bavulları açmış, gardroba ve komodine yerleştirilecekleri ayırıyor, yerleştiriyordu. Deniz yeşili bir geceliği hayranlıkla eline aldı. Sonra katladı, karyolanın ayak ucuna koydu, yanına da aynı renk dantel süslemeli ipek sabahlığı yerleştirdi. Andrea, seçim hakkının kendinde olmadığını düşünerek bunları giymek zorunda olduğuna karar verdi.
Netta saygılı bir sesle, Çok zengin olmalısınız miss, dedi. Miss Helena'nın bile bu kadar güzel giysileri yok. Bir kızın aklını başından alacak kadar güzel şeyler bunlar!
Andrea da kızın elindeki giysileri gördükçe aynı duyguyu yaşıyordu. Gerçekten de bu kadar pahalı giysileri olabileceğine kendisi de ihtimal vermiyordu.
Netta giysileri dolaba yerleştirdikten, bavulları da kaldırdıktan sonra, On dakika sonra lezzetli bir yemek geliyor, dedi. Mr. Tong'un yemeklerine bayılacaksınız. Çok geçmeden tombullaşırsınız onun yemekleriyle, iyi akşamlar Miss Andrea. Bir şey isterseıiiz bana seslenin lütfen.
Andrea arkasına yaslandı. Netta'nın tavrı,üzerindeki karamsarlığı yok etmişti. Aşağıdan bir yerden saat sesi geliyordu. Andrea gözlerini yumarak saatin vuruşlarına kulak verdi. Az sonra yemek geldi. Andrea'nın iştahı yoktu. Gelenlerin çoğunu yiyemedi. Evde sesler kesildikten sonra Andrea, o gecelik Helena'nın. banyosunu kullanmaya karar vererek, her yanı çeşit çeşit kavanozlar, losyonlar, güzellik müstah-zarlarıyla dolu banyoya girdi. Helena Daintree gibi bir kadının güzelliğini korumaya bu kadar önem vereceğini hiç sanmazdı. Andrea banyosunu yaptıktan sonra boy aynasında kendini süzdü. İncecik vücudu, kısa seyrek saçlarıyla

gerçekten çocuk gibiydi. Ama canını kurtardığına şükretmeliydi. Odasına dönünce büyük bir yalnızlık duygusuna kapıldı. Yazı masasının üzerindeki resimlere tek tek bakmaya başladı. Vivienne bir zamanlar bu resimlere çok önem verirmiş, elinden düşürmezmiş gibi hafiften bir esans kokusu sinmişti fotoğraflara. Resimlerden ikisinde eski tarz giyimli bir kadınla erkek vardı. Üçüncü resimdeki ise kuşkusuz Ste-ven'dı. Sonuncu resimde görülen esmer erkek ise mutlak Steven'm babası Garth Daintree olmalıydı. Andrea onun katı biri olduğunu tahmin etti. Ama haşin ifadesine rağmen çok yakışıklıydı. Andrea resimlere baktıktan sonra, onları Steven'ın annesinin göstereceği özenle yerlerine koydu.
Zavallı Vivienne! diye söylendi. Başı değil, yüreği sızlıyordu. Sonra bronz büste baktı. Ne kusursuz bir profildi bu: çocukluğun, masumluğun, Steven'ın profiliydi. O sırada kapı vuruldu. Andrea'nın yüreği hoplayıverdi.
Ahdrea!
Andrea, Steven'm sesini duyunca boğazına bir şeyler düğümlendi, cevap veremedi. Steven kapıyı açtı.
Aman yarabbi. cevap verebilirdin çocuk! Steven'ın sesinde telaş ve şaşkınlık vardı. Elinde bir bardak su ile ilaç şişesini tutuyordu.
Andrea, bronz büstü göğsüne bastırmış, sesini çıkarmadan duruyordu.
Steven, Ne oldu, neyin var? diyerek yanma geldi. Andrea başını kaldırdı, ona bakıyor, ama konuşamıyordu. Andrea, cevap ver bana! diyerek Andrea'yı sarstı. Andrea kendini zorlayarak ondan uzak durabildi. Başını Steven'ın omuzuna dayamaktan başka bir şey istemiyor, orçu görünce dizlerinin bağı çözülüyordu.
Başı hafifçe arkaya atılmıştı. Yeşil ipek geceliğin yakasından boynu ve çıplak omuzları görünüyordu. Göğüslerinin kabarıklığı, belinin inceliği ipekli kumaşın altında daha belirgindi.
Steven, Andrea'nın elindeki bronz büstü gördü. Vay vay! Yoksa bu minicik şey mi seni bu hale getirdi? Steven'ın sesindeki alaycı ton Andrea'nın yüreğine acı salıyordu.
Bu senin büstün, değil mi? derken, sormaktan çok, bilinen bir şeyi belirtiyormuş havasındaydı.
Bilmem.
Andrea, Steven'ın sesindeki gerginliği algıladı. Evet, evet, sensin, diye tekrar etti. Bu başa koca bir sevgi dünyası sığdırılmış.
Steven kendi kendine söylenir gibi, Bence profesyonel bir uzmanlık işi, dedi.
Andrea, Gaddar olma, diyerek büstü okşadı.
Gerçek genellikle gaddardır. |
-Hiçbir zaman bu görüşü kabul etmeyeceğim! Andrea başını kaldırdı. Gözleri kristal gibi parlıyordu.
Steven'm gülümseyişi kayboldu. Ruh gibi birinin böyle kesin tavır koyması tuhaf oluyor. diyerek büstü Andrea'nın elinden aldı, masaya koydu. Çoktan yatmış olman gerekirdi. Bugün çok yoruldun. Hadi, uslu kızlar gibi yatağa gir, ben de ilacını vereyim.
Steven'm esmer kafası Andrea'nın üzerine eğildi. Andrea dirençsiz, çaresiz, teslimiyet içinde duruyordu. Steven onu birden kollarının arasına aldı. Andrea sesini çıkarmadan ona yaslandı. Pencereden içeri bahçedeki çiçeklerin Kokusu doluyordu. Sabahlık omuzlarından sıyrılırken de Andrea sesini çıkarmadı. Sonra kendini yatakta buldu. Steven de sabahlığı katlayıp ayak ucuna yerleştiriyordu.
Andrea içini çekerek, Bu benim değil, öyle değil mi? diye sordu.
Benim de değil!
Bunların yarısını bile almaya gücümün yetmeyeceğini biliyorum.
Steven karyolanın yanına geldi. Kendi eşyan çok azdı. Yola çıkarken yanına aldıkların enkaz arasında kaybolmuştu. Yenilerini almayıp da ne yapacaktım?
Andrea onun zümrüt rengi gözlerine baktı. Sana çok borçluyum, değil mi Steven? Hem de hiç ödeyemeyeceğim kadar borçluyum!

Ah seni gidi minik budala seni!
Andrea, başucundaki bütün heybetiyle dikilen genç adama bakarak, Senden nefret etmek öyle kolay olurdu ki, dedi.
Beni nasıl inandıracaksın buna?
Buna cevap veremem! Andrea'nın sesi, ne kadar huzursuz olduğunu ortaya koyuyordu.
Neden? Korkuyor musun yoksa?
Steven'm böylesine yakınında ve aynı anda böylesine uzağında olmak dayanılır gibi değildi.
Hayır, hayır, korkmuyorum kuşkusuz... Sadece... bilmiyorum.
Öyleyse öğrenmene yardımcı olacağım. Aslında çok basit bu.
Andrea gözlerini bu büyüleyici yüzden ayıramıyordu. Steven gibi kimse yoktu, olamazdı.
Birden Steven eğildi. Andrea gözlerini yumdu. Onun dudaklarının hırsla ağzına kapandığını duydu ve lacivert bir derinlikte kaybolurken yüreği ile beyninin birbirinden koptuğunu sezinledi.
Zaman ve mekan duygusu yokoldu. Andrea ellerini Steven'nın boynunda kenetledi. Sonra Steven birden geri çekildi ve Seni buna Sürüklemek için ormandan kurtarmadım, dedi. Saçma bir şey bu ve bir daha olmayacak!
Andrea kızardı. Hayır, olmayacak. Çünkü burada o kadar uzun süre kalmayacağım! diyerek doğrulmak istediyse de, Steven onu yatırdı.
Ben söylemeden Mokhana'dan gidemezsin. Seni buraya getirdiğime pişman bile olsam, yine de ben git demeden gidemezsin.
Steven'm sesi ürkütücüydü. Andrea gözlerini iri iri açarak, Bırak beni, Steven. dedi. Hadi şimdi iyi geceler diyelim birbirimize.
İyi geceler diyelim ya. Sen bir erkeğe gösterdiğin reaksiyonun şaka olduğunu mu sanıyorsun?
Andrea içini çekti. Bana karşı çok iyisin... Sonra birden katılaşıyorsun, neden? diye sordu,
Çünkü ben öyle yaratılmışım. Bu moral bozucu bir şey, ama seni uyarmıştım!
Ne olur Steven. Yalnız kalmak istiyorum.
Seni yalnız bırakacağım, ama benden kaçmaya çalışma sakın.
Söz veriyorum. Hiçbir şey gerçek değil, öyle değil mi? Artık ne yapacağımı bilemiyorum.
Andrea'nm saklamaya çalıştığı heyecan, kızarmış yanaklarından, parlayan gözlerinden belli oluyordu.
Melodrama çeviriyorsun durumu. İyileşeceksin, hepsi bu.
Steven öylesine kayıtsız ve alaycı davranıyordu ki Andrea'nm yüreği burkuldu. Tepeden tırnağa ürperdi. Sevgi, nefret ve öfke duyuyordu. Evet, kendini bile şaşırtacak biçmde seviyordu Steven'ı. Oysa Steven'ın yaşantısında böyle duygusallığa yer yoktu. Bir kadının aşkına gereksinim duym uyordu. Aralarında son derece elektrikli bir hava esiyordu ve alçak sesle konuşuyorlardı.
Andrea, Canın cehenneme Steven, diye fısıldadı. Dilerim, bir kadın sana cehennem azabı çektirsin.
Steven gözlerini kıstı. Bunu kendin denemeye neden cesaret etmiyorsun? Ne de olsa, iyi bir başlangıç yaptın sayılır.
Sonra birden Andrea'nın çenesini tuttu, dudaklarını uzun uzun öptü. Düş aleminden giderek sıyrılmaya başladın. Yaşam çok berbat, öyle değil mi küçüğüm?
Andrea onun yüzünü görmemek için başını yastığa gömdü. Steven ensesini okşuyordu.
Böyle yapmanın bir yararı yok. Bana dön ve cesur ol. ilacını içirmek istiyorum.
Steven'ın sesi az önceki gibi değildi. Andrea ona döndü. Sen durumu büsbütün zorlaştırıyorsun. diye yakındı.
Steven, Biliyorum! diyerek güldü. Andrea titreyen eliyle bardağa uzandı, ilacını içti.
Cesur olmak istemiyorum! Hiçbir şey olmak istemiyorum.
İstiyorsun. Tatlı, uslu, söz dinleyen bir kız olmak istiyorsun. Biliyorum.
Sadece senin için Steven. Senin istediğin her şeye söz verebilirim.

Steven'ın sesi ölçülüydü. Gerektiği zaman bu sözü yinelemeni isterim senden. Bu, her anlama çekilebilir, dedi.
Andrea kızardı. Steven kapıya gitti. Sert bir sesle, İyi geceler küçük, iyi uyu ve duygusallığı bir yana bırak.
Andrea yalnızdı artık. Steven'ın dudaklarının dudaklarına değdiği anın heyecanını ve coşkusunu düşünmeye başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tropiklerin sıcak ve egzotik havasında haftalar geçti. Steven Andrea'nm kendini yormamasına özen göstermekle birlikte, canınm sıkılmasını da önlüyordu. Bir süre güneşleniyor, sonra ağaçların gölgesindeki şezlonguna uzanıyordu. Kimi zaman da Netta ile birlikte Nilüferli Göle yüzmeye gidiyordu. Ama Steven hiçbir zaman yalnız başına gitmesine razı olmuyor, ona değerli bir çocuk ya da Andrea'nın tanımıyla budala bir akraba muamelesi yapıyordu. Steven bu söze gülmüş ve iyileşinceye kadar özen gösterilmesi gerektiğini söylemişti. Steven'ın davranışı da düşünceli bir ağabey tavrı ile olgun bir erkek tavrı arasında değişiyordu. İyiydi, düşünceliydi, ve çıldırtıcıydı. Hem sevinç, hem acı veriyordu. Kimi zaman Steven, Andrea'yı alıp gezdiriyor, kimi zaman da o Netta ile yüzerken geliyordu. Andrea istese de istemese de sabahları kahvaltıyı yatakta yapıyor, gününü dilediği gibi geçiriyor, sonra Steven'ın huzursuz edici bakışları altında akşam yemeğini yiyip erkenden yatıyordu.
Andrea'nın Helena Daintree ile olan ilişkisi başladığı gibi, soğuk bir nezaket çerçevesi içinde sürüyordu. Helena yeğenini seviyor ve onun konuğunu iyi ağırlamak istiyordu. Bunun ötesinde bir yakınlaşma söz konusu değildi.
Ardrea'nın günleri rahat bir yaşantı içinde ve yabancı bir çevrede geçip gidiyordu. Mokhana'nın güzelliği soluk kesecek nitelikteydi. Güneşin parlaklığı, gökyüzünün duruluğu, çiçeklerin kokusu ve akıl almaz renkleri, çayırların göz alan yeşili, hayvanların alacalı sağrıları ve kuşların ötüşleriyle Mokhana gerçek bir cennetti.
Çok geçmeden, Andrea doğa ile küçüklüğünden beri haşır neşir olan Netta'yı bile şaşırtacak bir gözlem gücü göstermeye başladı. Kuşları tanıdıktan sonra tropik çiçekleri öğrenmeye başladı. Güncel sorunlarla uğraşan ve doğduğundan beri bu ortamda yaşadığı için çevresine artık kayıtsız olan Steven ise çiçeklerle, ağaçlarla pek ilgilenmiyor, kurmakta olduğu hayvan yetiştirme istasyonunun çalışmalarını sürdürüyordu, du. Andrea onunla daha çok beraber olmak istese de, haftalar böyle geçip gidiyordu.
Bir ay kadar sonra, Andrea Netta ile yürüyüşe çıktığı sırada doktor Freedman geldi. Andrea uçağın indiğini görünce doktorun geldiğini anlayarak Netta'yı kırda bıraktı ve Steven'ın hiç razı olmadığı bir biçimde koşarak eve döndü. Cip yanında durduğu zaman, Steven alt dudağını ısırarak onu süzdü.
Andrea, Galiba azar işiteceğim, diye güldü. Steven onu omuzundan tutup cipin içine çekerek, Tabii ya, dedi. Tam öğrenci haylazlığı içindesin. Hani nerede şapkan?
Kızmana gerek yok. Yüzüme çil basmaz benim.
Çil mi? Bunu hiç düşünmemiştim. Ben başına güneş geçmesinden endişeleniyorum. Steven, bazen insanın üzerine atılacak çoban köpeği gibi davranıyorsun.
Ne sandındı ya? Seni buraya bakıp iyileştirmek için getirdim. Kendi kendine bakamadığına göre, bunlarla ilgilenmek de bana düşüyor. Herhalde Netta sana şapka giydirecek kadar akıllılık etmiştir?
Giydirdi tabii. Ama içine çiçek doldurdum. Kurutacağım da. Ama uçağın geldiğini görünce telaşla koştum.
Steven'ın bakışları birden sertleşti. Uçak ha? Bu cevabı kabul ediyorum. Ne de olsa insanın sevgilisi her gün gelmez.
Ne sevgilisi?

Steven sesini çıkarmadan Andrea'yı süzdü. O da seni epey değişmiş bulacak. Pamuk Prenses olmaktan çıkıp, güneşin öptüğü gümüş parıltılı bir sarışın oldun. Belki o da seni öpmek isteyecektir. Ama onu önceden uyarsan iyi olur. Öyle bir şeye hiç kalkışmasın.
Andrea başını çevirdi. İnsan doktorunun her dediğini yapmalı sanırdım.
Öyle ama bunu değil küçük. O göl rengi gözlerini kendine sakla. Zaten doktor o gözlerin içinde yarı yarıya boğuldu sayılır.
Ne gülünç! diye Andrea alt dudağını ısırdı.
Ya, çok gülünç değil mi? Aynı görüşte olduğumuza sevindim, böylelikle birtakım tatsız şeylere gerek kalmamış olur.
Andrea bütün cesaretini toplayarak, Bu sabah her zamankinden daha saldırgansın, dedi.
Genellikle bir sürü şey bende aşırıya varmıştır, ama bu fazlalıkları görmeni istemiyorum.
Steven'ın gözlerinde alaycı bir bakış vardı.
Andrea yumruğunu sıktı. Ne diye benimle uğraştığını anlayamıyorum! Andrea öfkelenmişti ve aralarında tehlikeli bir heyecanın varlığını hissediyordu.
Steven onun boynunu sıkıca kavradı. Dinle beni aptal çocuk. Senin kullanılmanı istemiyorum. Sen buna inansan da inanmasan da, o güzelliğinin sömürülmesini istemiyorum. Steven kendi gücünün bilincinde değildi ve Andrea'nın canını acıtıyordu. Andrea onun kolunu tutarak boynunu kurtarmaya çalıştı. Sonra Steven'da tepki uyandırmak adına acı çekeceğini bile bile, Peki, ya doktorun niyeti ciddiyse? O zaman ne olacak? diye sordu.
Steven'ın gözleri kısıldı. Ağzı gerildi. O zaman çok kötü olur. Şimdi otur da kendine iltifat ettirmek için çaba göstermekten vazgeç. Onu karşılamaya giderken seni de götüreceğim. Doktor seni sadece kendime sakladığımı sanmasın.
Zaten öyle değil ki. Andrea'nın sesinde buruk bir alay vardı.
Steven ters ters baktı. Biraz daha yaşlı ve biraz daha akıllı olsaydın, kimbilir? dedi. Ama şu anda aşırı duyarlı bir çocuktan başka bir şey değilsin.
Beni küçültmeye çalışman boşuna. Başına bir bela gelsin diye dua ediyorum.
Öyle mi? Steven birden uzandı, Andrea'yı kucağına çekti. Gözlerindeki korkulu gölgelere baktı. Kader bana yeterince kötü oyun oynadı, dedi.
Andrea kızardı. Ondan nefret ediyordu. Nefret!
Bu böyle sürüp gidemezdi, değil mi? Steven parmaklarını onun saçlarına doladı, başını geriye çekti, bir eliyle göğsünü avuçlayarak dudaklarından öptü.
Andrea'nın her yanı titriyordu. Steven onun ensesini, boynunu okşayarak öpüyordu. Andrea başını onun geniş omuzuna dayadı. Steven başını kaldırdı. Burun deliklerinin titreyişinde küstahlık, öfke ve adı konulamayacak bir şey vardı.
Steven sert bir sesle, Ağlama, dedi. Bunu sen istedin. Beni baştan çıkarmak için her gün yaptıklarına daha ne kadar direneceğimi sanmıştın?
Andrea'nın sesi acıyla boğuklaştı. Ama ben...ben öyle bir şey yapmadım!
Birinci kural. Hiçbir kadından dürüstlük beklemeyeceksin. Kadınların bu konuda ahlaki bir tavrı yoktur ve hiçbir zaman, ama hiçbir zaman onların saflıklarına kanmayacaksın. Bunu senin istediğini pekala biliyorsun!
Çok haklısın! Andrea onun kollarından kurtulmak istediyse de, Steven onu daha sıkıca kucakladı. Andrea'nın gözleri doldu. Bu kadınsı zaaf karşısında Steven'in sesi sertleşti. Yapma bunu!
Andrea kesik kesik güldü. Dayanamıyorsun, değil mi? Neden acaba? Katı, haşin, mağrur, acımasız, kendine güvenli ve kendine yeterli Steven Daintree! Buna dayanamadığına seviniyorum. Andrea'nın sesi titremeye başladı.
Steven onun çenesini yakaladı. Gözlerinden tuhaf, ürkütücü bir parıltı geçti.
Henüz ağlamanı gerektirecek bir şey yok! Ama sonrasını garanti edemem.
Andrea şok geçirircesine ürperdi. Steven'ın bakışlarındaki şeytani ifadeyi ve tehlikeyi gördü. Yüzü alev alev yanıyordu.

Ne olur, bırak beni Steven. dediyse de, Steven hiç oralı olmadı, çelik gibi bakışlarını ondan ayırmadı. Andrea onun elini iterek başını onun boynuna gömdü. Ne olur, böyle yapma. Dayanamıyorum. Sana kötü bir şey olmasını istemiyorum. Seni gördükçe dengemi yitiriyorum. Bunu açıklayamam!
Steven onun neler duyduğunu sezinlemiş olmalı ki, Andrea'nın ensesini yavaşça okşadı ve kızın gerilimi birden gevşedi. Sen kendini ne kolay sıyırıyorsun Steven. Oysa ben buna dayanamıyorum. Sen beni istediğin zaman çocuk, istediğin zaman kadın olarak görüyorsun. Böylesi işine geliyor. Ama ben bu kadar kolay değişemiyorum! Steven onun boynunu okşuyordu. Onun yüreği de Andrea nınki gibi çarpıyordu. Andrea, Seninle birlikte gelemem şu anda, dedi.
Geleceksin.
Gelemem, ne olur anla Steven! Andrea başını kaldırdı. Steven onun titreyen dudaklarına baktı.
Peki, belki de gelecek durumda değilsin. Seni eve götüreyim. Yeni bir kişiliğe bürünmek için yeterli zamanın olsun, dedikten sonra Andrea' yi kendinden uzaklaştırdı. Senin ne olduğunu anlıyorsam kahrolayım. Ceylan gözlü saf bir kız mısın, Godden'in nişanlısı mısın... nesin? Kısacası, başlıbaşına bir sorunsun küçüğüm.
Andrea trajik bir tavırla, Buradan kaçacağım! dedi.
Steven birden gülümsedi. Bakışları yumuşadı. Çok uzağa gidemezsin! Bir şey ilgimi çektiği zaman, şaşılacak kadar sabırlıyımdır ve sen Andrea gerçekten ilginç bir inceleme konuşusun. Seni gözümün önünden ayıramam,
Steven bugünlerde hak ettiğin belayı bulacaksın.
Steven omuzunu silkti. Bana takılmak hoşuna gidiyorsa, devam et. Bunu söylemek için can atıyordun, değil mi?
Belki de öyledir.
Steven'ın gözlerinin içi güldü. Freedman'la karşılaştığın zaman benim ne kadar gaddar olduğumu aklından çıkarma sakın.
Andrea gözlerini ovuşturdu. Bunu unutalım artık, olmaz mı? Nasıl davranmam gerekiyorsa öyle davranacağıma söz veriyorum. Bunun ne anlama geldiğini de Tanrı bilir. O adama bir kez olsun yan gözle bakmadım!
Steven cevap vermeden cipi çalıştırdı. Andrea onun direksiyondaki ellerine bakarken Steven'ın gerçekten gaddar olabileceğini düşünüyordu.
Luke Freedman yalnız gelmemişti. Andrea pantolonunu çıkarıp sırtına elbisesini geçirdiği sırada cipin geldiğini duydu ve cipten inenlerin sesleri yükseldi.
Steven, buraya dönmek ne güzel bir şey sevgilim. Şehirdeyken Mokhana'yı nasıl özlediğimi bilemezsin. Buradaki sükûneti ve özgürlüğü!
Andrea olduğu yerde mıhlanmış gibi kaldı.
Aşağıdan gelen kontralto ses, Bu yeni, öyle değil mi sevgilim? diye soruyordu. Yani şu fener. Cam panolara çok uymuş. Zaten sen hep istediğini yaparsın.
Andrea pencereye koşup bu sesin sahibini görmemek için kendini zor tutuyordu. Steven'm, doktor Freedman'ın ve Helena Daintree'nin sesleri de geliyordu. Helena'nın sesinde, o güne kadar duymadığı bir sıcaklık vardı.
Gillian, hoş geldin canım. Dr. Freedman! Bir sessizlik oldu. Herhalde Helena merdivenlerden inmiş, konuğu öpüyordu. Bu ne güzel sürpriz Gillian. Biliyor musun, annenden mektup aldım. Cenevre'den.
Siz geri kalmışsınız Helena hala. Annem bu hafta Paris'te. Biliyorsunuz, müsrif bir alıcıdır.
Gelenler içeri girince Andrea konuşmanın gerisini duyamadı. Elindeki fırçayı bırakıp, aynaya baktı. Demek Helena Daintree'nin de dostluk kurabildiği kadınlar vardı. Andrea buna inanamıyordu. Aynada kendini o hafif boğuk, olgun sesin sahibi kadının gözüyle görmeye çalıştı; oğlan çocuğu gibi saçlı, incecik, kocaman gözlü, güzel yüzlü, yeni yeni iyileşmeye,

canlanmaya başlamış gencecik bir kız. Aynaya yaklaştı. Hafif fif bir dudak boyasından başka makyajı yoktu. Steven'ın aldığı pahalı kozmetikleri hiç kullanmamıştı. Cildi öylesine düzgündü ki, o boğuk sesin sahibi çok güç beğenir bir kişi de olsa,Andrea'nın tenine diyecek söz bulamazdı. Andrea bir an elbisesini değiştirip daha ağır bir şey giymeyi düşündüyse de, bundan vazgeçti.
Andrea oturma odasına indiği zaman, hanımlar büyük kanepede oturuyorlardı. Helena Daintree nazik bir gülümseyişle, Merhaba canım, dedi. Ben de şimdi Gillian'a senden söz ediyordum. Gel yanımıza. Sonra yanında oturan şık genç kadına döndü. Gillian, sana konuğumuz Andrea Swanson'u tanıştırayım canım. Gillian Courtney, en yakın arkadaşımın kızıdır, Helena eğildi, genç kadının elini okşadı. Bir zamanlar, annen ile Garth'ın çok iyi bir çift oluşturacaklarını düşünürdüm canım. dedi.
Gillian Courtney zeki bir cevapla, İyi ki öyle bir şey yapmamışlar, deyince iki kadın gülüştüler.
Andrea, Gillian'ın gülümseyişine aynı biçimde karşılık verdi. Ama ikisi de ellerini birbirlerine uzatmadılar. Gillian Courtney genç kız sayılmazdı. Otuzuna yaklaşmış, uzun boylu, güzel olmaktan çok çarpıcı bir kadındı. Siyah pantolonu, yeleği, beyaz ipek bluzuyla çok şıktı. Siyah saçlarını ortadan ayırıp ensesinde topuz yapmış, kulaklarına iri halka küpeler takmıştı. Aşırı makyaj yapmıştı. Ama doğrusu bu işe verdiği emeğin semeresini de görüyor, güzel olmadığı halde herkesin bakışını üzerinde toplayabiliyordu.
Gillian Courtney, Andrea'ya tepeden bakarak, Şimdi nasılsınız Miss Swanson? diye sordu. Luke Freedman ile Steven o sırada odaya girdikleri için, Andrea bu soruya cevap vermek külfetinden kurtuldu.
Doktor Freedman onu görünce gözleri parladı. Andrea! diye haykırdı.
Andrea ona bakınca, doktorun gizleyemediği arzu ve mesleki bir değerlendirmenin karışımı olan bakışını gördü. Elini uzatarak, Dr. Freedman, sizi tekrar gördüğüme çok sevindim, dedi. Doktor, onun bu ölçülü konuşmasından pek mutluluk duymadıysa da, daha fazlasını bekleyemeyeceğini de biliyordu. Steven'ın bakışları altında biraz tedirgin olarak, iki elini Andrea' ya uzatıp yürüdü.
Andrea gerçekten iyi görünüyordu. Ameliyatın izi bile belli olmuyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Burada iyi bakıldığı belliydi. Freedman ona sarılıp öpmemek için kendini zor tutarak elini sıktı.
Çiçeğe benziyorsun, dedi. Buraya boşuna gelmişim, sana öyle iyi bakmışlar ki, doktora hiç gerek yok.
Gillian Courtney, Kır havasının büyüsü mü dersiniz doktor? diye sorduktan sonra, Ama biz buraya başka bir nedenle geldik, diye ekledi.
Doktor Freedman onun dediklerini duymuyordu bile. Gözlerini Andrea'nın yüzünden ayıramıyor, elini hala avucunda tutuyordu.
Sonra Steven'a döndü. Andrea'nın gözlerinden ve renginden ne kadar iyileştiği anlaşılıyor. dedi. Miss Courtney'in dediği gibi, hastanenin geliştirilmesi projesi üzerinde konuşabiliriz.
Gillian Courtney, Tabii siz de komitede olacaksınız Helena hala, diye atıldı. Para toplanması konusunda çok iyi buluşlarım var, bunlar Mokhana ile de yakından ilintili. Sonra uzun kirpikli gözlerini süzerek Steven'a baktı.
Steven kuru bir sesle, Önerilerine uyarım Gillian, dedi. umara yapmana hiç gerek yok. Gillian olanca şuhluğuyla, Ama bu benim hoşuma gidiyor sevgilim, diye cevap verdi. Helena Daintree halinden çok hoşnut görünüyordu. Herhalde hastaneye eklenecek yeni bölümden söz ediyorsunuz, diye söze girdi. Yönetim Kurulu, sana ne kadar teşekkür etse azdır Gillian. Sen doğuştan organizasyon yeteneği olan bir insansın.
Gillian, Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, derken bu övgüden sevinç duyduğunu belli ediyordu.

Helena Daintree ayağa kalktıBen gideyim de Sammy ile yemek işini düzenliyeyim. Dr. Freedman'ın yarın hastanede olması gerektiğini biliyorum, acaba sen ne kadar kalabileceksin Gillian?
Buradan kapı dışarı edilinceye kadar! Gillian'ın tavrında, çevresinde sevilen bir insanın kendine güveni ve şımarıklığı okunuyordu.
Helena, Öyleyse hiç atılmayacaksın demektir. dedikten sonra Freedman'a döndü. Doktor, eğer Andrea ile özel görüşmek isterseniz terasın öteki ucunda bir oturma odası var. Andrea sizi götürür. Ben izninizi rica edeyim. Gillian'ın sevdiği deniz mahsullerinden bir kokteyl hazırlatacağım da.
Gillian, Beni çok şımartıyorsunuz Helena hala, dedikten sonra yeniden Steven'a döndü. Gel yanıma otur sevgilim. Sana anlatacak öyle çok, şey var ki, üstelik bana Mokhana'yı tahsis edeceğine söz vermiştin.
Steven, Sadece bir hafta sonu için, dedi.
Odadaki hava gerginleşti. Luke Freedman, Andrea'ya, Hadi biz check-up yapalım, dedi. Tansiyon, refleksler, nabız. Hepsi o kadar. Artık başın ağrımıyor, değil mi?
Dışarı çıktılar. Bu sırada Gillian içerde, Bu doktor da tuhaf adam. diyordu. Kız beyazlar içinde el değmemiş, saf görünüyor kuşkusuz. Ama bana oyun oynamanın ne gereği var sevgilim!

ALTINCI BÖLÜM

Andrea Mokhana'ya geldiğinden beri ilk kez akşam yemeği için uzun uzun hazırlandı. Sırtı açık bir elbise giydi, özenle makyaj yaptı. Aynaya baktığı zaman kendisi de şaşırdı. Steven birkaç kez ona güzel olduğunu söylemişti gerçi,ama böylesine güzel olduğunu hiç fark etmemişti Andrea. Açık yakalı beyaz elbisesi beline sımsıkı oturuyor, etekleri bulut gibi uçuşuyordu.
Dışarda ay vardı ve ılık bir rüzgar esiyordu. Andrea koridorda Steven'a rastladı.
Steven koridorun lambasını yaktıktan sonra, Andrea, sen misin? diye seslendi.
Andrea ona doğru yürüdü. Steven'ın belirgin bir gerginlik içinde olduğu görülüyordu. Andrea'yı uzun uzun süzdükten sonra, Kuğuya benzemişsin, dedi.
Hoşuna gitmedi herhalde.
Steven kaşlarını çattı. Bu saçmalığı da nereden çıkardın? Çoğu erkeğin ömürleri boyunca elde etmek isteyecekleri birisin. Herkesten çok da Freedman'ın!
Lütfen yine başlama Steven. Ben kendimi kimseye beğendirmek için giyinmedim. Andrea bunu söyledikten sonra içinden, 'Sen hariç' diye söylendi. Halan akşam yemeğine giyimli inmemizi söylemişti. Bak, sen de giyinmişsin.
Senin özelliklerinde bir kızın kendini bu kadar zahmete sokacağını sanmazdım. Steven'ın sesi ürkütücüydü. Işık arkasından vuruyor, onu daha da heybetli gösteriyordu. Andrea bir tehlikenin yaklaştığını sezer gibi oldu. Steven'ın gözlerinde pırıltılar vardı. Andrea başını eğdi.
Unutma ki, bu elbiseyi sen aldın Steven. Fazla süslüyse, suç senin.
Ne saçma. Ben kendi beğenime güvenirim.
öyleyse neden kinci konuşuyorsun?
Neden dersin acaba? Belki de sen, bir erkeğin daha istekle öpmek için önce incitmek isteyeceği tipte bir kadınsın.
Senin öyle bir şeye kalkışacağını hiç sanmam. Bence Gillian sana daha uygun bir tip, onunla sevişmeye daha çok değmez mi?
Steven gözlerini kısarak, Ben onunla seviştiğimden söz ettim mi? diye sordu.
Ama seviştin, öyle değil mi? Andrea acı acı güldü.
Steven, Aşk serüvenlerimi liseli kızlarla konuşmak adetim değildir, ama merak ediyorsan, evet seviştim. Hem de kaç kez. inan bana, o hiç sana benzemez. Ne zaman ne yapılacağını iyi bilir. Aklı başındadır.

Andrea, yolunu kapatan Steven'ı kenara iterek, Hayvan, diye mırıldandı. Bırak da geçeyim Steven.
Steven onun bileğini yakaladı. Benim evimde bana kim emir verecekmiş? Bugüne kadar sana dokunsam kırılıverecek nadide bir çini vazo gibi davrandım.
Bu uygar tavrının altında ne olduğunu biliyorum. Senin içinde şeytan var Steven.
Steven güldü, Öyleyse tetikte ol aptal çocuk. Ateşi körükleme. O soğuk tavrının yapmacık olduğunu kestirmeliydim. Ateş ve buz, bir kadın için oldukça karmaşık bir özellik. Beklenmedik ve şaşırtıcı!
Andrea gözlerini kapadı. Steven onun beline sarıldı. Parmaklan kalça kemiklerine değıyordu. Andrea, onun kendisi için ne anlam taşıdığını düşündükçe ayakları yerden kesilecek gibi oluyordu. Steven, Aç gözlerini Andrea, dedi.
Bir aynanın Önünde duruyorlardı. Andrea aynada kendilerini yanyana görünce bir tuhaf oldu. Dudakları istekle kıvrılmıştı. Gözlen parlıyordu.
Steven, Bana cevap ver, dedi. Benden kaçmaya mı çalışıyorsun, nedir derdin? Andrea'nın çenesini tutarak başını kaldırdı. Evet,nedir?
Andrea, Senden nefret etmenin kolay olacağını söylemiştim Steven. Ama ne kadar kolay olacağını kestirememiştim, derken kendisi için duyduğu kaygılardan da sıyrıldı.
Steven sadece güldü bu söze. Gençler dünyanın her yerinde aynı davranıyorlar. Sen de farklı değilsin küçük. Ama şimdi olay çıkartma, yoksa seni alır, bizi hiç bulamayacaklan bir yere götürürüm. Bu evde bunu başarmak olanağı vardır.
Andrea öfkeden titriyordu.
Bana elini sürecek olursan haykırırım. dedi. Sesimi bulmam epey uzun sürdüyse de, bağırabileceğimi biliyorsun. Yaşamımı kurtardığın için sana borçluyum bunu.
Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Steven beline sarılınca Andrea çığlık atmak istediyse de sesi boğuldu. Belki de sana gerekli olan duygusal bir gerilim, ama bu gece olmaz! Steven'in sesi, aralarında hiçbir karşıtlık olmamışçasına yumuşaktı. Hadi Andrea, senin güzelliğine kayıtsızmışım gibi yapıyordum sadece. Ço güzel bir çocuksun, ama çok çabuk öfkeleniyorsun. Bunu bana daha önce söyleseydin, seni ormanda bırakırdım. Steven, Andrea'nın bileğini okşayarak elini tuttu, yürümeye başladılar. Bu davranışını ödüllendirmek için, elbisene uygun bir şey vereceğim sana. Mücevhere bu kadar çabuk ihtiyacın olacağını düşünmemiştim, ama bugüne kadar da konuklarımız olmamıştı hiç.
Andrea nın parmakları Styen'ınkilere kenetlendi. Ama Steven bıyık altından gülerek onun parmaklarını yeniden avucuna aldı. Neredeyse Freedman'a acıyacağım, dedi.
Yemek tamamen Çin mutfağına göre hazırlanmıştı. Gillian, Steven'ın yeniden doldurduğu şarap kadehini dudaklarına götürürken, Enfesti, dedi. Sammy çok usta bir aşçı. Benim uzağımdan bile geçmemiş bir yetenek bu.
Steven soğuk bir tavırla, Senin ev kadınlığından anladığını hiç sanmam, diye karşılık verdi. Ama çok modernim sevgilim. Belki yüzyılın başlarında yaşasaydım, çevreme daha iyi ayak uydurabilirdim
Steven kaşını kaldırdı. Şimdi de kendini hayır işlerine verdin.
Steven, doğa beni çorap yamamak, yumurta pişirmek, peşpeşe çocuk doğurmak için yaratmadı ya! Bana takılmasan için rahat etmez. Her zamanki gibi aksisin!
Steven kadehini kaldırdı. Bunu duyduğuma sevindim.
Gillian dudaklarını büzdü. Kaba adam! Ömrüm boyunca düşlediğim erkek de olsan, Karun kadar zengin de olsan, yine de kabasın. Oysa nasıl gıpta edilecek bir görünümün var.
Hiç de öyle değil. Bunu açıkça söylemekten de çekinmiyorum.
Çekinmen gerek. Gillian parmağını uzattı, Steven'ın avucunun içinde gezdirdi. Sana gerekli olan nedir biliyor musun: Bir eş! Bir erkek, karısı olmazsa, parasını har vurup harman savuramaz. Bunu uzun zamandır söylemek istiyordum.

Steven, Geçen gelişinde de söylemiştin bunu. derken, Helena tath tatlı gülümseyerek söze karıştı.
Steven, takılma kıza. Gillian haklı. Doktor Freedman, Gillian'a yeni bir mikrop türünü mikroskopla incelermiş gibi bakıyordu. Andrea'nın bu bakışı gördüğünü anlayınca kızardı.
Gillian, Steven'ın avucuna bakıyor, sözüm ona geleceğini okuyordu. Pek çok kadınla ilişkin olacak, ama sadece birini seveceksin. Onunla evlenip çok mutlu olacaksın.
Huysuzluklarıma rağmen mi? Gillian, avucumda uzun boylu bir esmer güzeli görmüyorsundur umarım.
Gillian onun elini hırsla iteledi. Steven, işi açığa vurmasana. Ama doğrusunu istersen, mutluluk çizgin çok uzun ve derin.
Luke Freedman; Benim falıma da bakar mısınız? diye sordu.
Seve seve doktor, Gillian hemen ona döndü. Siz evlenmeyi düşünmüyor musunuz?
Hem de sık sık. Freedman içinden, 'Hele son zamanlarda.' diye tamamladı sözünü.
Ya sen Steven? Hoş senin sözüne inanılmaz ya!
Ben hiç düşünmüyorum. Ayağımın en çok yerden kesildiği anlarda bile düşünmüyorum!
Andrea, 'Bundan daha açık seçik söyleyemezdi' diye düşündü. Ama Gillian hiç oralı değildi.
Mercan küpelerini sallayarak, Ama düşünmelisin sevgilim, dedi. Kafese kapatılmış bir kaplan bile özgürlüğünün kısıtlanabileceğini öğrenip kabullenir.
Steven Bu akşamın tadım kaçırmak istemiyorsan, artık kes Gill dedi.
Nasıl istersen sevgilim. Öylesine kendi kendine yeterli bir insansın ki, beni ürkütüyorsun.
Yemek boyunca Gillian'ın Steven'ı meşgul etmesi Andrea'yı kıskandırmaya başlamıştı.
Gillian bunu sezmiş gibi ona baktı ve erkekleri etkileyebilecek biri olduğunu düşünerek ondan yararlanmaya karar verdi.
Komitede bize yardım eder misiniz Miss Swanson? Tabii faal bir görev almazsınız. Daktilo yazarsınız, davetiyeleri gönderirsiniz, buna benzer şeyler.
Andreanın cevap vermesine fırsat kalmadan, Steven, Öyle şey olmaz Gill. diye atıldı.
Andrea şimdilik buna hazır değil. Aklı bir karış yukardaki sosyete hanımlarına başvursan daha iyi olur.
Öyle ya, tabii canım, diye bir kahkaha attı Gillian. Luke Freedman onlara bakarken, Daintre'nin Andrea ile ilgili görünmemesine rağmen, sık sık ora baktığını düşünüyor, tedirgin oluyordu. Oysa Gillian ile ne uyumlu bir çift olurlardı. Andrea da kendisine çok nazik, ama uzak davranmıştı. Bu arada Andrea da dalmış gitmişti. Bir eli boynundaki altın zincire takılı Mercan Denizi incisinden yapılmış kolyedeydi. Helena, kızın boynundaki inciden gözlerini ayırmadan, Andrea, nerelere gittin canım? diye güldü.
Gillian onu koruyormuş gibi yaparak, Kızcağızı rahat bırakın, dedi. Steven kendisine böylesine kayıtsız birini her gün bulamaz.
Andrea kirpiklerini kırpıştırdı. Özür dilerim. diye mırıldandı.
Steven gözlerini kıstı. Aldırma küçük. Bu gece Dolunay töreni var diyordum. Görmek ister miydin?
Andrea, Evet, isterim, dedi.
Steven, Seni zorlayan yok, diye sesini sertleştirdi.
Ama gerçekten istiyorum Steven. İstediğimi belirtmek için de daha yalın söz bulamadım.
Steven'ın gözlerinden düşmanca bir parıltı geçti. İnsan bazı kadınları hiç anlayamıyor! Çok güzel, çok çekici, çok doğal ve çok yapmacık olabiliyorlar!
Gillian, Yapma Steven, diye atıldı. Neredeyse biz kadınların hiç ilkesi olmadığını söyleyeceksin.
En azından erkekler kadar değil.
Bu hakaretlerin bizde birikim yapmadığını mı sanıyorsun?
Steven, Andrea'ya döndü. Öyle mi küçük? Blöfünü görmenin zamanı geldi, dedi.

Birikim yapıyor tabii. Bütün erkeklerin katı yürekli olduğuna inandığım halde, çok inciniyorum.

Luke Freedman, Böyle bir şeye nasıl inanırsın Andrea? dedi.

Andrea gülümsedi. Tabii bir iki ayrıcalık var.

Steven saatine baktı. Yerlilerin törenine gitmemiz aşağı yukarı bir saat sürer. Sen geliyor musun Helena?

Helena Daintree gelmeyeceğini söyledi, iki kız üstlerini değiştirmeye gittiler.

Dolunay iyice yükselmişti. Her yandan aşk şarkıları geliyordu. Samanyolu parıl parıl bir kuşak gibi uzanıyordu gökyüzünde, Cipte giderlerken, Andrea huzurla içini çekti.

Freedman, Ne güzel bir gece. dedi. Yerlilerin gökteki nesnelere tapınmalarına insan hak veriyor doğrusu. Şu yıldızlara, şu aya bak. Bir yıldız kayıyor Andrea, hemen bir şey dile.

Andrea dostça bir gülümsemeyle, Diledim bile, diye karşılık verdi.

Ne dilediğini sorabilir miyim?

Geçmişi hatırlamayı istedim. Hepsi o kadar! Freedman'm yüzündeki gülümseyiş dondu.

Hatırlayacaksın Andrea, hiç kuşkum yok. Şimdi bile eskisinden çok iyisin.

Ben de durumumdan yakınmıyorum zaten. Ama boşlukta olmak tuhaf bir duygu.

Gillian arkaya döndü, Öyle fısıldaşmayı bırakın bakayım, dedi.

Luke, Fısıldaştığımızın farkında değildim,diye sakin sakin cevap verdi.

Gillian bir kahkaha attı. Steven ise susuyordu. Yerlilerin bölgesine yaklaştıkça, davulların sesi duyuluyordu. Steven yavaşça, Yolun bundan sonraki bölümünü yürüyeceğiz. dedi. Arkamdan gelin. Yolu avucumun içi gibi bilirim. Andrea'nın gümüş gibi yanan saçlarına baktı. Başına bir eşarp taksaydın iyi olurdu küçük ! Saçların bayrak gibi. Burada olduğumuzu yerlilerin bilmesini istemiyorum.

Gillian boynundaki eşarbı çıkardı, Bunu al, diyerek Andrea'ya uzattı. Ağaçların arasından yürüdüler. Bir tepeye vardılar. Aşağıda ateşler yakılmıştı. Erkekli kadınlı yerliler dans edip şarkı söylüyorlardı. Bir düş alemine benziyordu. Bir saat kadar töreni seyrettikten sonra, Steven artık gitmelerini işaret etti. Ayaklarının ucuna basarak yola koyuldular. Andrea, Gillian'in kolunu tutan Steven'a baktıkça yüreği kıskançlıkla burkuluyordu. Ormanda ilerlerken, Andrea'nın başındaki eşarp bir dala takılarak çözüldü. Kendi eşarbı olsa, Andrea buna aldırmazdı, oysa Gillian'm eşarbını kaybetmek istemiyordu. Hemen geri döndü, eşarbı aramaya başladı. Onun ortadan kaybolduğunu gören Luke, Andrea! diye seslendi.

Daintree arkasını döndü. Ne oluyor? Luke kaygılı bir sesle, Andrea kayboldu, dedi. Az önce buradaydı, bir anda yok oluverdi. Daintree gözlerini kıstı. Nerede acaba? Luke, Ben iyi bir izci değilimdir, diye karşılık verince, Daintree,

Sen Gillian'ı al, cipe doğru gidin. Ben Andrea' yi ararım. Fazla uzakta değildir. Ağaçların arasında yolunu yitirmiş olmalı, diyerek ormana daldı.

Andrea sık ve karanlık ormanda, kendini yüreklendirmeye çalışmasına rağmen korkuyordu. Hep cengelde kalışı aklına geliyordu. Ama Steven'ın kendisini aramaya geleceğinden emindi. Birden arkasında çalılar hışırdadı, kuru dallar catırdadı. Andrea yutkundu, boğazı kurudu, sesi çıkmadı,Andrea? Steven'dı bu. Sesi kaygılıydı, biraz da Sertti. Buradayım. Sizi kaybettim. Steven, bu ağlamaklı sese göre yönünü belirleyerek ilerledi. Andrea yi omuzlarından tuttuBundan sonra seni zincirle bileğime bağlamak zorunda kalacağım. Andrea ona sokuldu. Ne olur sarıl bana Steven! Öfkelenme.

Sana sarılayım mı? Evet sarılayım, kucaklayayım. Steven böyle diyerek onu kollarına aldı. Andrea gözlerini yumdu, başını onun göğsüne dayadı. Yüreğin kuş gibi çarpıyor. Neyin var Andrea?

Ağaçlardan, karanlıktan korktum.

Aptal çocuk. Titreme artık. Seni şimdi buradan çıkaracağım. Freedman seni nasıl gözden kaybetti, hiç anlayamadım.

Luke'un suçu yok. Gillian'ın eşarbım kaybettim. Onu aramak için döndüm. Şuralarda bir yerde olmalı. O yüzden Luke'a haber vermedim.
Steven'ın sabrı taşmıştı. Gillian'ın eşarbına başlarım şimdi. Ne çocuksun Andrea. Bir daha sefere, tabii eğer bir sefer olursa, seni yanımdan ayırmayacağım. Hadi şimdi eve gidelim. Konyak içersen kendini toplarsın. Üstelik konyak,kontrol edemediğin duygularına da iyi gelir.
Cipe kadar hiç konuşmadılar. Çayırlığa çıkınca yürümek de kolaylaştı. Cipe binmediler, arabanın yanında durdular. Gillian saçlarını sıvaz lıyordu. Sonra Freedman'a dönerek hırsla ko nuştu.
Kızın ne halde olduğunu biliyorsunuz, biraz daha dikkat edemez miydiniz? Bütün gecem ber bat oldu.
Kadının iğneleyici tavrı, Luke'un tepesini attırdı. Alışık olmadığı sert bir sesle cevap veıdi. Beni azarlamayı mı seçtiniz Miss Courtney? Unutmayın ki, atıp tutması kolaydır.
Gillian oralı olmadı. Bana tavır almaya kalkmayın doktor. İş çığrından çıkıyor, siz de pekala farkındasınız.
Tam tersine, söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum.
Nasıl isterseniz. Belki kafanızı kuma sokmak işinize geliyor, ama benim gelmiyor. Helena haklıymış. Kız giderek Steven'a bağlanıyor. Buna göz yumamayız!
Nedenmiş? Nasıl olsa bu geçici bir şey. İnsan iyilik yapabilir, öyle değil mi? Çocuklaşmayın. Steven’a olan ilgim, her şeyin ötesindedir. Bu kızın buradan gitmesi gerek. Bunu da siz sağlayacaksınız!
Luke dondu kaldı. Andrea'nın huzurunu bozacak hiçbir şey yapmam.
Bilmez olur muyum hiç doktor. Ama düşünün, bu Andrea'nın iyiliği için olacak. Steven Daintree'yi istiyorum ve onu elde etmeye en yakın aday benim. Yoksa on yılımı boşa mı harcadım? O kızı ayağımın altında istemiyorum. Oysa siz onunla birlikte olmaktan mutlu olacaksınız. Kör değilim, bunu seziyorum.
Freedman öfkeyle bağırdı. Onun farkındayım Miss Courtney. Bu geziyi boşuna istemediğinizi biliyorum.
Gillian güldü. Hiçbir şeyi şansa bırakmamak gerek. Bu dünyada başarıya ulaşmak istiyorsanız bunu ilke olarak belleyin doktor. Helena bana durumu bildirince, ilk uçağa atlayıp geldim. O uçak da sizin geldiğiniz uçak oldu, ne yapayım. amasizin lanet olası komitenize yardım ettiğim de gerçek!
Siz kadınlar ne kadar şeytani olabiliyorsunuz! Bu ne güzel sürpriz Gillian! diye Helena Daintree'yi taklit etti Luke.
Gillian güldü. Helena nın mektubu gerçekten sürprizdi.
Luke, karşısındaki kadından nefret ettiğini fark etti. Güçlü bir müttefikiniz var. Yakında sizi kutlamamız gerekecek galiba. Oysa o kadınla aynı çatı altında oturmaya dayanamam ben. Ne kadar safsınız doktor. Ben Gillian Daintree olduktan sonra, evden ilk gidecek olan Helena'dır. Vay vay. İnsan yaşadıkça neler görüyor. Oysa sizin birbirinize pek bağlı olduğunuzu sanmıştım.
Ben annemden çok şey öğrendim. Helena Daintree gibi bir kadını karşınıza almaktansa, yanınıza almak daha iyidir. Onu biraz yağlamak yeterli. Ama onun evliliğime zarar vermesine de fırsat vermem.
Yani Vivienne Daintree'ye yaptığı gibi mi?
Tam üstüne bastınız. Annemin dediğine göre, Helena, Vivienneie yaşamı zehir etmiş. Vivienne kavga gürültü çıkaracak biri değilmiş. Helena nın kardeşine ve yeğenine sahip çıkması karşısında evi terketmeyi uygun bulmuş.
Alçak kadın.
Hem de nasıl. İşte bu yüzden onu evimde istemem. Ama Mrs. Daintree oluncaya kadar sabretmem gerek.
Luke alaycı bir tavırla, İşiniz zor, dedi

Hayır ben ondan gencim, güçlüyüm ve inatçıyım üstelik Steven babasına benzemez. Daha duyarlıdır.
Bana hiç öyle gelmiyor. Tıpkı babası.
Onu tanımıyorsunuz doktor. Steven annesine tapardı. Annesi gidince çok yıkıldı. Ama halasının yalanlarına katlandı, duygularını açığa vurmadı. Helena'nın ona karşı olan sevgisi de biraz sapık sevgidir.
Luke'un sırtı ürperdi. Aman yarabbi! Andrea bu iki azgın kedinin pençesinden nasıl kurtulacaktı?
Gillian, Size içimi nasıl açtığıma şaşıyorum. diye güldü. Hiç böyle yapmazdım. Ama bir kez konuşmaya başlayınca arkası geliyor. Üstelik insan size sırrını açabilir. Güven veren bir yüzünüz var.
Bana fazla güvenmeyin. Biliyorsunuz, ben Andrea'nın tarafını tutuyorum. Sizin yaptıklarınız beni ilgilendirmiyor.
Tam üstüne bastınız. Eğer şansım yardım ederse yıl sonundan önce Mrs. Daintree olacağım. Siz kızı bir an önce buradan uzaklaştırmaya bakın. Bence iyileşmiş görünüyor.Eğer paraya gereksinimi varsa, Stevan'ın haberi olmadan parada sağlarım.
Luke bir an şaşkınlıktan konuşamadı. Sonra sert bir sesle, Paraya gerek olacağını sanmam, dedi. Andrea hakkında böyle konuşmaktan da hoslanmıyorum.
Çok yüksekten atıyorsunuz doktor. Dikkat edin de, o yükseklikten aşağı yuvarlanmayın! Birdenbire pek düşünceli oldunuz!
Gillian'ın gözlerinde sabırsız bir ifade vardı. Kızla ben de konuşabilirdim. Ama tatsızlık olsun istemiyorum. Size kalmış bir iş doktor, ister kabul edin, ister etmeyin.
İste burada yanılıyorsunuz. Kararı verecek olan Andrea. Işte geliyorlar.. Siz de unutmayın Daintree'nin onu himaye edişinde, kendisininde adlandıramadığı tuhaf bir duygu var.
Sustular. Steven ile Andrea ağaçların arasından göründüler.

YEDİNCİ BÖLÜM

Andrea o gece doğru dürüst uyuyamadı. Sabaha kadar karabasanlarla uğraştı durdu ve gün doğarken uyandı. O güne kadar onu ayakta tutan Steven olmuştu, ama çok geçmeden yaşamla yüz yüze gelmesi gerektiğini biliyordu. Bir ay kadar sonra öğretmenliğe başlayabilecekti, Eğitim Müdürüyle görüşmüştü. Beyni normal olarak çalışıyor, sadece yer ve kişi adlarını hatırlamıyordu. Ona uygun bir görev bulacaklardı. Belleği de zamanla yerine gelecekti. Andrea bu umudu yitirmemeye çalışıyordu.
Luke onu kahvaltıda göremeyince merak etti Terasta oturduğunu öğrenince kahvesini oraya götürdü. Andrea o sabah pek iyi görünmüyordu. Bana bir dakikanı ayırabilir misin Andrea? diye sordu.
Andrea şaşırdı. Tabii Dr. Freedman.
Bana Luke de lütfen. Dün akşam öyle diyordunuz.
Andrea tatlı tatlı gülümsedi. Peki Luke! Luke söze nasıl başlayacağını bilmiyor, ama Gillian'ın kızı incitmesinden korktuğu için onu uyarması gerektiğini de biliyordu. Zavallı Andrea, dişi kaplana benzeyen Gillian ile boy ölçüşmeye kalkarsa ona yazık olurdu.
Andrea, Kaygılısın, öyle değil mi Luke? dedi. Başını çevirdi, otlaklara, bahçeye baktı. Sevgisiz, kimsesiz, bir başına zor olacaktı yaşam. Gelecek hakkında bir planım olup olmadığını merak ediyorsun değil mi?
Evet. Luke, kızın kendi aklından geçenleri sezdiğini anlayınca çok duygulandı.
Bunu düşündüm. Hem de çok düşündüm. Yeniden eski işime dönebileceğim.
Daha erken. Öğretmenlik yorucu bir iştir. Daha bir süre böyle yorucu bir iş yapamazsın!
Başka ne yapabilirim ki? Bu gerçekten cevaplandırması zor bir soruydu.
Andrea, sen benim için özel bir anlam taşıyorsun, sıradan bir hasta değilsin. Sana elimden gelen her yolda yardım etmek isterim. Senin ne yapacağını benim düşünüp kararlaştırmama izin verir misin? Kendi mesleğine dönünceye kadar daha hafif bir işte çalışabilirsin.

Andrea, Luke'un sesindeki aşırı duygusallığı ve kaygıyı sezdi.
Seni kaygılandıran bir şey var Luke, nedir o?
Algılama gücün müthiş.
Andrea, birden sordu. Bunun nedeni Gillian mı?
Bunu nereden çıkardın?
Anlaşılmayacak gibi değil. Dün gece aranızda elektrikli bir hava vardı. Ondan hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?
Hiç hoşlanmıyorum. Benim düşündüğüm sensin Andrea. Gillian'ın Daintree ile ilgilendiğini sana söylemek zorundayım.
Bunu biliyorum. Dün gece bunu mu konuşuyordunuz?
Tam anlamıyla değil. Sadece laf arasında, kendisinin en güçlü gelin adayı olduğundan söz etti.
Luke'un işi şakaya vurmaya çalışması boşuna oldu. Andrea'nın rengi daha da soldu.
Steven'ın böyle düşündüğünü sanmıyorum! Bu gerçek de olabilirdi, korkunç bir yanılgı da.
Luke bu konuda kendi yargısına da güvenemiyordu. Daintree gibi bir adam için kesin konuşmak olanaksızdı. Omuzlarını silkerek, Bazen kararlı bir kadın her türlü dengeyi altüst edebilir, demekle yetindi.
Andrea, Bir kadının Steven'la baş edebileceğini sanıyor musun? diye sordu.
Bu pek akla yakın değil. Ama Gillian acımasız, haris, üstelik Helena Daintree de ondan yana. Bu önemsenmeyecek gibi değil. Bu iki ateş arasında kalmanı istemem.
Andrea üzüntülü bir tavırla başını eğdi. Yaşam her şeye rağmen sürüyor, değil mi? dedi. Kader bize ne hazırlarsa hazırlasın, olduğumuz yerde kalmıyoruz. Bir soluk almaya fırsat buluyoruz, ardından koca bir yük biniyor omuzlarımıza. Sonuna kadar da böyle gidecek herhalde.
Luke da üzülmüştü. Senin canını sıktım. İnan, böyle bir şey yapmak istemezdim. Bütün gece bu konuyu sana açıp açmamak konusunda kararsız kaldım.
Hayır Luke. Söylemekle iyi ettin. Benim iyiliğimi düşündüğünü biliyorum.
Çok üzgün görünüyorsun. Luke'un bakışları kaygılıydı.
Dün gece çok kötü düşler gördüm. Hastanedeyken de öyle düşler görürdüm. Bölük pörçük bir şeyler. Anlamsız, ama beni ürkütüyor.
Uyku ilacı alıyor musun?
Evet.
Bir süre almamaya çalış. Sana söylemek istediğim çok şey var Andrea, ama zamanımız az. Bak,Daintree de beni uçağa götürmek için geliyor. Sen de gelecek misin?
Andrea onun yalvaran bakışları karşısında yüreğinin burkulduğunu hissetti. Tabii geliyorum. Luke,.
Evet?
Sağ ol! Andrea uzandı, Luke'un omuzunu okşadı. Senin gerçek dostum olduğuna eminim.
Luke, hiçbir zaman gerçekleşemeyecek bir düş kurduğunu biliyordu. Yine de Andrea'nın bu tatlı gülümseyişini uzun zaman unutmayacaktı. Uçak kalkacağı sırada Luke madalyonu hatırladı.
Andrea?
Andrea onun yanına koştu, Evet Luke?
Madalyonunu unutuyordum canım. Hastanede bırakmışşın, diyerek ceketinin göğüs cebinden madalyonu çıkardı.
Güneş madalyona vuruyor, göz alıcı bir parıltı yapıyordu. Bu parıltı Andrea'nın beynini tokmaklıyordu sanki. Başı dönmeye, gözleri kararmaya başladı.
Modası geçmiş bir şey bu, ama yine de yanına almanı istiyorum. St. Christopher, yolcuların koruyucu meleğidir.

Bunları söyleyenin yüzü bir türlü gözlerinin önüne gelmiyordu, ama bunları söyleyen ses tatlı bir kız sesiydi. Andrea'nın parmakları madalyonun çevresinde kenetlendi.
Luke kendini tutamadı, eğilip Andrea'nın yanağına bir öpücük kondurdu.
Kendine iyi bak Andrea! dedikten sonra uçağa bindi ve motorlar çalışmaya başladı.
Steven hemen Andrea'nın yanına koştu, onu kolundan sıkıca kavrayıp geri çekti.
Aman yarabbi, burada durulur mu çocuk? Andrea ona cevap vermedi. Sadece ürkmüş bir hayvan gibi Steven'a sokuldu. Steven.ne olduğunu kavrayamıyordu. . Kaşlarını çattı. Andrea? Andrea, avucunun içinden kaçmakta olan bir şeyi yakalamak için umutsuz bir çaba gösteriyordu. Belki bir daha hiç yakalayamayacaktı bunu. O sesi yeniden duymaya çalıştı. Tatlı bir genç kız sesi. Uzun bir tünelden yankılanıyormuş gibi geliyordu ses.
Tanrı aşkına, adama elini salla! Ne biçim kızsın Andrea? Zavallı Freedman daha yeni havalanıyor, sen ona el bile sallamıyorsun. Andrea? Andrea'nın yüzü dehşet içindeydi. Steven onu kollarının arasına aldı. Bir şey mi hatırladın?
Ama gitti! Gitti! Gitti! Andreanın sesi histerikti. Öfke ve çaresizlik içinde Steven'ın göğsünü yumruklamaya başladı. Hemen oracıktaydı, ama gitti.
Kes artık küçük. Kendini böyle harap edemezsin Andrea, diye genç kızı sarstı. Kes artık. Histeri nöbeti geçiriyor gibisin. Bak Andrea, mutlak yeniden aklına gelecek o deminki şey. Andrea'nın suskunluğu tüyler ürpertici nitelikteydi, Steven, Neler hissettiğini anlamadığımı mı sanıyorsun? dedi.
Andrea Hayır gibilerden başını salladı. Hatırlamamı istemiyorsun Steven. Bunu kendin söyledin.
Fikrimi değiştirdim. Her şeyi hatırlamanı istiyorum. Godden'i hatırlamanı istiyorum. Onun nişanlısıydın. Onu sevmiş olman gerek.
Hayır, sevmedim! Sevmedim! Andrea, Steven'ı yeniden yumruklamaya başladı.
Steven onu sımsıkı tuttu. Kaşları çatılmıştı. Nereden biliyorsun? diye sordu.
Andrea uykuda gibi tekrarlıyordu: Sevmedim. Sevmedim. Ben hiç kimseyi sevmedim. Ama senden nefret ediyorum Steven. Sen öyle... öyle.,. Andrea sözün arkasını getiremedi. Steven'in' göğsüne kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.
Steven'ın büyük bir gerilim içinde olduğu görülüyordu. Hatırlayacaksın, dedi. Hatırlamak zorundasın. Andrea'nın başını okşadıktan sonra hafifçe gülümsedi. Eğer Freedman bizi hala şörebiliyorsa, uykuları kaçacaktır. Hadi gel küçük, kendini böyle harap etmene izin veremem. Şimdiye kadar çok cesur davrandın.
Ben mi? Andrea şaşırmıştı.
Steven onun saçlarını okşuyordu. Sen ya. Seni ilk gördüğümde cesaretine saygı duymuştum.
Sahi mi Steven? Andrea, Steven'ın gözlerindeki bu sıcacık bakış hiç kaybolmasın istiyordu.
Evet. Senin ne kadar güzel ve istek uyandıran bir kız olduğunu düşündüm. Ama bunu söyleyen ilk erkek ben değilim herhalde. Günün birinde Cari Godden'i hatırlayacaksın. Annesinden birtakım mektuplar gelmişti. Onları .bugüne kadar sana vermemiştim, ama artık sırası geldi.
Steven. Andrea'nın yüzünü okşuyordu. Andrea dehşet içinde, Bana mı yazmış? diye sorduSen okudun mu?
Steven, Hayır. dedi. Okumadım, ama kendimi zor tuttum. Bunları senden saklayamazdım, üstelik artık iyileşiyorsun. Hadi gel gidelim. Gözlerini sil. Hoş gömleğime silmişsin ya. Özür dilerim.
Özür dileyecek bir şey yok. Gençsin, tedirginsin, dünyada yapayalnız olduğunu sanıyorsun. Biraz gözyaşı dökmek hakkın.
Ağlayan kadınlara dayanamadığını söylemiştin.
Sen daha çocuksun. İpek saçlı, tatlı gülüşlü ve ömrümde gördüğüm en güzel bebeksin!
Cipe bindiler. Steven'ın sesindeki sükûnet Andrea'yı yatıştırdı, gözlerindeki kuşku kaybolmaya başladı.

O hafta içinde Amerika'dan birtakım hayvan alıcıları geldiği için Steven onlarla meşgul olmak zorunda kaldı. Bir arada olmak durumunda kalan üç kadm ise bundan hiç de hoşnut değillerdi. Kötü bir binici olan Gillian, fırsat buldukça atla gezintiye çıkıyor ve Steven ile konuklarına rastlamak için bahane arıyordu.
Andrea ise Netta'nın resim yeteneği olduğunu keşfetmiş, onunla birlikte resim yapıyordu. Yine bir gün bahçede resim yaparlarken, Gillian at üzerinde göründü. Onlara yaklaşınca atını yavaşlattı. Netta onu gülümseyerek selamladıysa da, Gillian zenci kızı görmezden geldi ve Andrea' ya döndü.
Bakıyorum çocuk bahçesi açmışsınız. Ne güzel! Siz at binmeyi bilmiyorsunuz, değil mi? Bu kadar çok hayvanın bulunduğu bir çiftlikte, at binmemek çok tuhaf doğrusu, diyerek atı onlara doğru sürdü. Netta koruyucu bir içgüdüyle yerinden fırladı, Andrea'nın omuzlarına sarıldı. Gillian kahkaha attı. Ne saçma. Yoksa korkuyor musunuz? Korkaklığın en iyi ilacı, korkunun üstüne gitmektir. Çok gerekli olsaydı, size binicilik dersi verirdim, ama nasıl olsa burada fazla kalmayacaksınız. Helena öyle diyordu. Gillian omuzunu silkti. Neyse, ben gideyim... siz de karalamalarınıza devam edin, diye atını sürdü.
Netta, Seni gidi kaltak senil diye homurdandı Netta!
Kaltak tabii miss. Bir düşse şu attan. At binmek istiyorsanız ben size öğretirim. Kolaydır.
Andrea, Ben at binmesini bilirim Netta, dedi.
Netta afalladı. Emin misiniz miss? Şimdiye kadar hiç binmediniz.
Biliyorum. Ama önsezim bana bunu bildiğimi söylüyor. Böyle bir konuda yanılmış olamam, degil mi?
Bilmiyorum efendim.
Andrea gülümseyerek başını resme eğdi. Kararını vermişti. Ama kendisine göz kulak olmakla görevlendirilen Netta'yı zor duruma sokmamak için tek başına deneyecekti.
Andrea bu konuyu daha fazla düşünmedi. Öğleden sonra ahırlara gitti. Çevrede kimsenin olmadığına kanaat getirince yaklaştı. Ağzı heyecandan kurumuştu. Kadınların önsezisi her zaman için mutlak nitelik taşımazdı, ama yine de Andrea at binmesini bildiğinden çok emindi.
Ahırda atlara bakan seyis çocuk Jimmy vardı. Onu görünce yanına geldi.
İyi günler miss. Herkes gitti.
Andrea gülümsedi. Biliyorum. Ben tek başıma at binmek istedim Jimmy. Bana bir at bulabilir misin? Jimmy'nin gülümseyişi dondu. Yüzü ciddileşti.
Uysal bir kısrak var miss. Eğer denemek istiyorsanız onu hazırlıyayım
Az ilerde duran bir tay ilişti Andrea'nın gözüne. Beyaz sekili yağız bir attı bu ve insanın gözünü alacak kadar güzeldi. Jimmy, Andrea'nın ona baktığını görünce hemen atıldı:
Ona hiç bakmayın miss.
Ama Andrea onu duymuyordu bile. Gözleri taya dikilmiş, hayranlıkla bakıyordu. İçinde bir şeyler düğümleniyor, sonra yeniden çözülüyordu. Kendini tayın üzerinde görüyordu. Atın ılık sağrısını bacaklarında duyar gibi oluyor, çayırlarda dört nala gitmenin coşkusunu yaşıyordu. Jimmy, onu şaşkınlıkla süzüyordu. Bu bakışı daha önce de görmüştü. Usta biniciler, güzel bir hayvan görünce böylesine kendilerinden geçerlerdi. Ama bu tay hırçındı. Andrea ise Netta kadar ufak tefek bir şeydi. Netta başkaydı tabii.
O her tür hayvana kolayca binmeye alışıktı.
Andrea avuçunu açıp hayvana doğru uzatarak yürüdü. Bir yandan da güçlü güçlü soluyordu. Jimmy birden rahatladı. Bu kız işini biliyordu. Kendisi de hayvanları alıştırmak için böyle soluk alıp verirdi. Tay kulaklarını dikti, sonra burnunu kızın avucuna dayayıverdi.
Andrea yavaşça, Eyerle onu Jimmy, dedi. Sonra atın göz kamaştırıcı güzelliğine bakarak kendinden geçti.
Jimmy, Ama o Mr. Steven'ın atı, diye itiraz etti. Yani hırçın bir attır. Belki onunla baş edemezsiniz.
Merak etme Jimmy. Sorumluluğu ben alıyorum.

Almak zorundasınız miss. Size ya da taya bir şey olursa, patron derimi yüzer.
Andrea gülümsedi. Taya layık olduğumu kanıtlayacağım. Hem o beni tanıdı, öyle değil mi güzelim? diyerek atın boynunu okşadı.
Jimmy atı eyerledi ve Andrea'nın ayağına destek olarak ata binmesine yardım etti. Andrea zarif ve güvenli bir tavırla eyere yerleşti. Eyerde durmanın tadını nasıl olmuş da bunca zaman unutmuştu? Yavaşça dizginleri çekti ve tay yürüdü.
Andrea omuzunun üzerinde, Merak etme Jimmy, diye seslendi. Ben ne yaptığımı biliyorum!
Jimmy onun bakışlarındaki heyecanı görüyordu. Sevinçle elini salladı. Andrea'nın at üzerindeki rahat tavrını görünce, az önceki korkusunu venmişti. Yine de, Fazla uzağa gitmeyin miss, diye seslendi. İlk binişinizde kendinizi fazla zorlamayın.
Jimmy'nin sözleri, Andreanın içinde yeni yeni kıpırdayan duyguların arasında yankılanıp kayboldu. Beş dakika sonra çayırda dört nala gidiyordu. Tay uzun ve zarif adımlarla koşuyor, oda genç binicisi kadar coşkuya kapılmış görünüyordu.
Andrea derin derin soluk alıyor, ciğerlerini temiz havayla dolduruyordu. Ilık rüzgar ağaçların yapraklarını hışırdatıyor, Andrea'nın geniş kenarlı şapkasının üzerine düşürüyordu. Dünya tüm boyutlarıyla canlanıvermiş gibiydi. Uzaklarda bir ateş yakılmıştı. Andrea'nın çevresinde kuşlar ötüşüyordu. Çayır göz alabildiğine yeşil uzanıyor ve ufukta gökyüzünün durumavisiyle birleşiyordu.
Otların arasından kırmızı topraklar ve bembeyaz papatyalar görünüyordu. Andrea bu görüntüyü görkemli bir mozayiğe benzetti. Sonra başını atın boynu hizasına uzattı ve hayvanı hızlandırdı.
Güneş alçalmaya başladı. Tepelerinde bir kartal uçuyordu. Andrea farkında olmadan bir değişim geçiriyordu. Gözle görülmeyen, ama insanın kanında duyulan bir değişimdi bu. Belleğinin derin kuyusundan birtakım görüntüler belirmeye başladı. Andrea bunların üzerinde durup kendini zorlamadan, doğal akışına bırakmıştı olayı. Ve görüntüler, anüar peşpeşe geliyordu.
Şimdi beni seyret Andy, bak, çok zor değil.
Görüntü en ufak ayrıntısına kadar belirgindi. Yemyeşil bir padokta bir adamla beyaz plili etek giymiş küçük bir kız duruyordu. Aralarında da minik bir midilli vardı. Çocuk büyük bir sevgi ve güvenle adama bakıyordu. Bu adam onun babasıydı. Midilli ise, çocukluğunun en tatlı anısı olan Mimi idi.
Şimdi dizginleri Miminin ağzından koyver, gevşet
Sonra bir başka görüntü canlandı Andrea 'nın kafasında.
Babasının ceketine sarılmış minik bir kız. Uçsuz bucaksız denize bakıyorlardı.
Avustralya'ya gittiğimiz zaman sana yeni bir midilli alacağım. İster misin?*
Gerçekten benim mi olacak? Bu tatlı ses çocuksu bir heyecanı ortaya koyuyordu.
Andrea'nm belleğinin canlanması kendi kontrolü dışında gerçekleşiyordu. Yarı sevinç, yarı korkuyla mesafeleri ve zamanı aştığını duyuyordu Andrea. Ağzı kurumuştu, yanakları alev alev yanıyordu. Tayı, nilüferli gölün kıyısındaki akasyaların altında durdurdu. Anıları akın akın doluyordu beynine ve hiç kıpırdamamak istiyordu. Çayırlara yüzükoyun uzandı. Yüreğinin atışını duyuyordu. Kendi kendini sorguya çektiği, kuşku içinde çırpındığı anlar sona ermişti artık.
Tay, sanki yaşadıkları olayın önemini ve ciddiliğini kavramış gibi sessizce durmuş, onu seyrediyordu. Andrea uzun bir süre orada öylece yattı. Kafasının içi, anılardan oluşmuş bir kaleidoskop gibiydi. Şekiller parçalanıyor, birleşiyor, yeni görüntüler oluşturuyordu. Unutup gittiğini sandığı çocukluk günlerinin anılan peşpeşe sıralanıyordu.
Goulburn Vadisindeki ufak bir çiftlikte oturuyorlardı. Bu çiftlik, babasının bütün biriktirdiği paranın harcanmasını gerektirmişti. Ama çok geçmeden semeresini vermeye başlamıştı. Annesi, babası ve kendisi bu çiftlikte çok mutluydular. Andrea'nın bir sürü hayvanı vardı. Onları besliyor, onlarla oynuyordu. Andrea liseye geçtiği sırada, annesi ağır bir ameliyat

geçirmek üzere hastaneye yatmıştı. Ameliyat başarılı olmuş, ama ameliyattan sonra annesi düzelememiş ve hastaneden çıkamadan ölmüştü. Annesinin tam iyileşeceğini umdukları sırada ölmesi, onları yıkmıştı.
Babası o olaydan sonra kendini toparlayamadı. Çiftliği hemen sattı. Artık orada oturamayacağını düşünüyordu. Baba kız Queensland'e geldiler. Birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Bu arada babasının sağlığı da günden güne bozulmaya başladı.
Ellerindeki paranın büyük bölümü Andrea'nın öğrenimi için harcandı. Andrea her sömestr şeref listesine geçerek, babasının fedakarlıklarına karşılık veriyordu. Babası onunla öylesine ovunurdu ki!
Benim altın kızım. Andrea'm. Keşke annen debizimle birlikte olabilseydi.
Babası bir yıl kadar sonra, annesinin adını sayıklaya sayıklaya öldü. Andrea ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. Artık geri gelmeyecek güzel günlere duyduğu özlemle ağlıyordu. Sonra ağlaması kesildi. Duygulan belirli bir dengeye oturdu. Ayağa kalktı, gölün kıyısına gitti. Ellerini yüzünü yıkadı. Yüzüne serin su çarptı. Sakinleşti. Kararlı bir tavır aldı. Irina Godden'e mektup yazması gerekliydi, ama önce Liane'yi bulmalıydı.
SEKİZİNCİ BÖLÜM
Andrea eve döndüğünde epey geç olmuştu. Birisinin kendisini seyretmekte olduğunu da hemen fark etmedi. Herhalde, azar işitmekten çekinen Jimmy kendisini bekliyordu. Andrea tayı ahıra soktu, yere indi, atın sırtını okşadıktan sonra,
Geldim Jimmy. Hem de başımı gözümü yarmadan! diye seslendi.
Eh, bu da bir şeydir!
Bu sert ses olsa olsa Steven'ın sesi olabilirdi. Andrea hafifçe ürpererek sesin geldiği yana döndü. Bir şey söyleyecekti, son anda vazgeçti; çünkü Steven her zamanki ölçülü, duygularını kontrol eden adam değildi. Bu haliyle de ürkütücüydü. Tehlikeli, heybetli, ciddi bir yabancı gibiydi. Esmer yüzünde gözleri deniz yeşili panltılarla yanıyor, ağzının kenarında bir sinir atıp duruyordu.
Andrea yeniden korkuyla ürperdi.
Steven çok yumuşak bir sesle, Jimmy değil, benim, derken, Andrea onun gerilimini duyabiliyordu. Steve ağabeyin. Ne zaman arkamı dönsem çılgınca bir şeyler olduğu için, her zamanki gibi bekçilik etmeye geldim. Attan düşüp düşmediğin aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum. Merak edeceğim hiç mi aklına gelmedi?
Andrea'nın şapkası arkasına düşmüştü, çenesinin altındaki bağla duruyordu. Gümüş parıltılı sarı saçlarına güneş vuruyordu. Yüzüne renk gelmişti. Gözleri irileşmiş, parlıyordu. Steven onda bir değişiklik olduğunu sezdi. İlkbaharda taşların arasından fışkıran bir kaynağa benziyordu, öylesine duru, öylesine saf. Bu değişim her neyse, Steven'ın öfkesini büsbütün alevlendirdi.
Andrea yutkundu, Özür dilerim Steven, derken başını hafifçe arkaya attı. Boynunun beyazlığı Steven'da okşama duygusu uyandırıyordu. Steven kendini zorla tuttu. Andrea, Merak mı ettin? diye sordu.
Steven onun sakin halini görünce daha da öfkelendi.
Özür diliyorsun ha! Özür dilemek yeter mi sanıyorsun? Senin bu hırçın tayla baş etmen bir yana, at binmeyi bildiğinden bile haberim yoktu, bunu da pekala biliyordun! Steven Andrea' ya arkasını döndü, tayı okşayıp yatıştırdı. Eyerini çözdü. Hayvanı yerine bağladı, önüne ot koydu. Andrea onun düzgün vücuduna, adaleli yapısına bakıyor, gözlerini bu yakışıklı erkekten alamıyordu. Steven, Jimmy'nin de canını çıkardım, bilesin, dedi.
Çok fena yapmışsın! Andrea'nın boynunda incecik, mavi bir damar atıyordu.
Steven'ın gözleri o damara takıldı. Evet, fena yaptım. dedi. Bundan sonra böyle bir şey yapmaya kalkışmayacaksın. Kedi gibi sessiz yürüyüşü ile Andrea'ya yaklaştı. Beni çıldırtabilecek tek kadının sen olduğuna karar verdim.

Andrea, Steven'ın ses tonu karşısında irkildi. Kesik kesik güldü. Minicik yumruğunu yüreğine bastırıyordu,

Özür diledim ya Steven. Yoksa önünde diz çöküp öyle mi af dilemem gerekiyor? Bu kadar meraklanıp öfkeleneceğini düşünmemiştim. Taya da bir şey olmadı. Çok güzel gezdik. Hem de ilk anda dost olduk onunla.

Steven hırsla içini çekti.

Dost olmuşlar! Aman ne hoş! derken bir yandan da Andrea yi süzüyor, onun nasıl biri olduğunu hiç anlayamıyormuş gibi bakıyordu. Şu anda seni tokatlamak geliyor içimden, ama onu yapamayacağıma göre... Andrea olduğu yere mıhlanmış, Steven'a bakıyordu. Steven'ın rengi kaçmıştı. Yüzündeki çizgiler daha derinleşmişti. Bir elini uzattı, Andrea'yı belinden kavradı. Öteki eliyle de çenesinden tutarak ağzını kendine çevirdi.

Steven kendisine dokununca Andrea titremeye başladı. Steven onun canını acıtarak uzun uzun öptü. Bu öpüş aralarındaki gerilimi yok etmişti. Andrea'nın dudakları da farkında olmadan aralandı. Eğer Steven kendisini öperek cezalandırmak niyetindeyse, Andrea da buna karşı gelmeyecekti. Andrea bir içgüdüyle kollarını onun boynuna doladı, gözlerini yumdu, sonra parmaklarının ucuyla Steven'ın yanağını okşamaya başladı. Steven kesik kesik soluyordu. Andrea'nın da soluğu kesilmiş, yüreği hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Steven Andrea'nın beline sarılarak .onu kapının kuytusuna çekti.

On dakika önce öfkeden kuduruyordum. O anda seni görseydim ne yapardım bilmiyorum, ama şu anda seninle sevişmekten başka bir şey istemiyorum. Ne tuhaf, değil mi? dedi. Bir yandan da Andrea'nın yüzüne, öpüşmeye hazır dudaklarına bakıyordu. Steven birden ışığa doğru kaydı. Güneş gözlerini parlattı. Seni ilk gördüğüm andan beri istedim, bunu sen de biliyorsun!

Andrea dilinin ucuyla dudağını ıslattı. Hayır!

Evet! Biliyorsun. Neden inkar ediyorsun? Andrea'mn yanakları kızardı. Öylesine diri, öylesine yabani, öylesine güzeldi ki, Steven ne yaptığını düşünmeden onu kendisine çekti; hırsla öpmeye başladı. Andrea da direnemiyordu. Öpüşürken göz kamaştırıcı bir aydınlık selinin içine yuvarlanıyormuş gibi oluyordu. Bundan da ürküyordu. Artık kendisi olmaktan çıkmış, Steven'ın istediği insan olmuştu. Andrea başını yana çevirerek kenara çekildi. Kafasını saran kuşkulardan kurtulmak için zamana ihtiyacı vardı. Başı Steven'ın koluna dayandı. Yalvaran gözlerle Steven'a baktı.

Steven sert bir sesle, Neden? diye sordu. İstemek sevmek değildir Steven! Andrea'nın sesi kristal gibi şıkırdıyordu. Ben öyledir dedim mi?

Hayır, demedin! Az önce bir çiçek kadar güzel ve aydınlık olan yüzü yavaş yavaş solmaya başladı.

Steven'ın sesinde, sanki kendi kendisine öfkelenmiş gibi bir hava vardı.

Seni sevdiğimi söylesem inanır mıydin? diye sordu.

Hayır!

Öyleyse ne fark eder? Steven'ın bakışlarındaki canlılık da gitmişti. Donuk ve alaycı bir bakışı vardı o anda.

Andrea, onun yüzüne bakmaya dayanamıyormuş gibi başını eğdi. Bence çok fark eder, dedi. Gözleri gölcükler gibi parlıyordu.

Steven uzun bir süre sustuktan sonra ceva Verdi.

Biri demiş ki, gerçek aşk çok az bulunur, ona rastlayınca dört elle sarılmak gerekir. Onlar gerçek aşktan ne anlarlar? Steven, Andrea' yi birden bıraktı, birkaç adım geriledi, yüzüne baktı. Ne kadar ciddileşiyoruz. Senin için bir anlam taşıyacaksa, şunu bil küçük: Şimdiye kadar hiçbir kadına seni istiyorum demedim. Hoşuna gitmese de, bu ayrıcalığa sen sahipsin. Bir dahaki sefer atla gezintiye çıkarken lütfen bana haber ver. Hiç değilse, başına bela açmamış olursun.

Bunu düşünürüm. Andrea bu sözleri söylerken, Steven onun yüzünde daha önce görmediği bir ifade gördü: Bu kesin bir kararlılık, bir kendine güven duygusunun belirtisiydi. Steven o anlatımı hiç unutmayacaktı. Gözleri iyice kısıldı. Sesi birden değişti. Az önceki kayıtsız tondan sıyrıldı.
Yeni bir şeyler daha var galiba küçük sfenks, diyerek Andrea'yı omuzundan tuttu, kendine doğru çevirdi. Beni çok iyi tanıyorsun, öyle değil mi?
Yeterince değil!
Andrea'nın hafifçe başı dönüyordu. Steven'ın sesi duygularını yeniden harekete geçirmişti. Steven elinin altındaki omuzun az önceki direnci kaybedip, kendisine doğru yaslandığını hissetti. Söz düellosunda çevrelerini unutmuşlar, Gillian'ın geldiğini görmemişlerdi. Gillian onları görünce durdu. Gırtlağı kurudu ve sesi boğuk bir fısıltı halinde çıktı. Bu fısıltı nefret doluydu. Eskisine güle güle, yenisine hoş geldin! Bu iş böyledir, değil mi?
Steven onu tersledi. İçeri gel Gill. Dışarda kalırsan bazı şeyleri kaçırmış olursun.
Gillian hırsla onlara doğru yürüdü.
Sen koca bir aptalsın Steve, bu kızın neler çevirdiğini görmüyor musun? Savunmasız, saf dişi numarası yapıyor! Onu gördükçe midem bulanıyor. Sana çok bağlı ve sen de buna çanak tutuyorsun!
Savunmasız kadın tipinden hoşlanacağım hiç aklına gelmemişti herhalde. Steven bunu öylesine serinkanlılıkla söyledi ki, Gillian bile afalladı.
Başını geri atarak, Sen öyle kadından hoşlanmazsın! diye haykırdı. Sen kendin gibi kendisine güvenli bir kadın istersin.
Öyle mi sanıyorsun? Steven başını hafifçe arkaya atmış, gözlerini kısmıştı. Ürkütücü bir görünüşü vardı.
Gillian, Andrea'nın Steven'a sokuluşuna bakarak, Herkes dedikodu yapmaya başladı, dedi.
Steven'ın yüzü granit bir yontuya benzedi. Alaycı bir tonla, Sevgili Gill, bu hiç umurumda değil, dedi. İnsanlar mağaralarda yaşadıkları çağlardan beri bir şeyler konuşup dururlar. Ama bu olayla ilgili dedikodular hemen susturulur.
Gillian'ın yüzünde bir panik belirdi. Bana bu nu yapamazsm Steven!
Steven hayranlıkla, Numara yapmayı iyi beceriyorsun, dedi.
Andrea, fırtınanın kopacağını sezen bir kuş gibi titriyordu Steven'ın elinin altında. Gillian'a sevgi duyması olanaksızdı, ama onun acısını sezebiliyordu. Kendinizi bu kadar harap etme ze gerek yok Miss Courtney. dedi. Ben Stevan'ı serbest bırakmaya hazırım. Ait olduğum yere, daha doğrusu eskiden oturduğum ve çalıştığım yere dönüyorum. Hem de çok yakında! Steven tek kelime söylemeden Andrea'nın iki bileğini birden tek eliyle kavradı. Saçmalama! Sesi öylesine dokunaklıydı ki, Andrea'nın yüreğine bir sıcaklık doldu.
Gillian, Ama kız haklı, görmüyor musun? diye atıldı. Burada sürekli kalamaz ki... Luke Freedman da öyle dedi, o da ona yardım etme ye hazır. Üstelik Helena da onun burada kalma sını istemiyor.
Steven, Helena nın burada kalmasını istediği kadın var mı hiç? derken sesi öylesine buruk bir alay yüklüydü ki, Gillian şaşırdı. Üçünüz de unutmayın ki, Mokhana benim malımdır ve burada önemli önemsiz her konuda kararı ben veririm. Benim huyum bu. Beğenen beğenir, beğenmeyen çeker gider!
Andrea hırsla, Ben çekip gideceğim. diyerek Steven'ın elinden kurtulmaya çabaladı. Ne olur, Steven, bırak beni. Seni Miss Courtney ile baş başa bırakacağım!
Steven onun çabalarına aldırmadı, daha da sıkı sarıldı. Sonra donuk bir sesle konuşmaya başladı.
Çok düşüncelisin küçük, ama bu kadarı da fazla! Gillian vaktini daha iyi geçirecek yollar bulur. Onun oyununa gelmeyeceğimi de Tanrı biliyor.
Gillian hırsla soluyarak topuklarının üzerinde geri döndü ve olup bitenleri Helena'ya yetiştirmek için hızla eve yollandı.

Andrea son derece sakin bir tavırla, Ne kadar acımasızsın Steven, dedi. Sözcükler birer taş parçası gibi dökülüyordu dudaklarından. Acımasız mı? Steven bu sözü alaycı bir ifadeyle söyledi. Başka bir şey olmama fırsat vermediğiniz için acımasızım. Steven'ın gözleri pırıl pırıldı. Ne yapmamı bekliyordun, söyle bana küçüğüm. Özür mü dilemeliydim? Onun gönlünü mü almalıydım? Gillian'ın ağzını kapatmak için onunla evlenmeli miydim yoksa? Gillian'ı babasının cenazesinde uzun uzun seyrettim. Gülümsemiyorsa bile, gözünden bir damla yaş da akmıyordu. Seviniyordu, çünkü babası ona ve annesine dünya gezilerinde, alışverişlerde, kendilerine sevgili bulmakta harcayabilecekleri kadar çok miras bırakmıştı. Eh, insan buna sevinmez de ne yapar?
Ama onunla seviştin, ona cesaret verdin!
Benim de her erkek kadar yanlışlarım olabilir. Kusursuzum demiyorum ki. Bir sürü kadınla seviştim, ama hiçbiri benimle evlenmek için alnıma silah dayamadı. Çapkınlıklarımdan utanmıyorum; bu seni şaşırtıyor mu benim saf çocuğum? Ben de rahip değilim. Benim durumumda biri için kadınlar, pekala hoş görülebilecek bir eğlence sayılır.
Andrea'nın yüzü alev alev yanıyordu. Kendini zorla toparlayarak konuşabildi.
Ben de öyle miyim?... Hoş karşılanacak bireğlence miyim? Andrea'nın bakışları meydan okuyordu.
Steven'ın gözleri öfkeyle parladı.
Sabrımın bir sınırı olduğunu sakın aklından çıkarma küçük. Benim için, dediğin gibi bir eğlence olsaydın, üzerine bu kadar düşer miydim?
Andrea onu tokatlamak için elini kaldırdı. Onu sevdiğini düşünemiyordu o anda. Sadece nefret ediyordu. Hem de nasıl nefret ediyordu! Steven onun kolunu yakaladı, kendine doğru çekti. Andrea Steven'ın katı ve kontrollü sesini duydu,
Canını yakmamı istemiyorsan, bu saçmalıkları bırak. Şu anda ne düşünüyorsan, bu düşüncelerin duygusal önyargılardan kaynaklanıyor. Bu kavgayı ben çıkarmadım, sen yol açtın. Sen ve Gill. Bir gün, bana yaşamını borçlu olduğunu söylemiştin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ne var ki, senin için en iyi, en uygun şeyin ne olduğuna karar vermek hakkını yine de kendimde görüyorum. Gillian Courtney'i hiçbir zaman birkaç saati zevkli geçirtecek bir kadın olmanın ötesinde görmedim. Onunla seviştim, ama iki sevgili olmadık, öğrenmek istediğin bu muydu? Daha doğrusunu istersen, o benim peşimi bırakmadı. Ona hiçbir söz vermedim, yanlış yorumlayabileceği bir davranışta bulunmadım. O, olmazın peşinde, huyu bu!
Andrea şaşırmıştı. Bu şaşkınlık sesinden de belli oluyordu: Bana kendini anlatmana gerek yok Steven.
Yok ya!
Andrea çaresizlik içinde başını salladı.
Ben sadece kazadan önce yaşadığım yere dönmek istiyorum. Kendimle ilgili öğrenmem gereken, aydınlığa kavuşturmam gereken şeyler par.
Andrea bütün cesaretini toplayıp, Steven'ın yüzüne baktı. Steven'ın gözleri kısılmış, dikkatle kenndisine bakıyordu. Andrea, gözlerini bu bakışlardan kaçırmadığı takdirde, o mavi derinlikte boğuluvereceği duygusuna kapıldı. Bir yandan da kendini onun kollarına atmak duygusunu yaşıyordu.
Tek başıma gitmek istiyorum, dedi. Kendi başına gitmeyeceksin kuşkusuz! Bunu kafandan çıkar. Boyuna seni düşünüp merak etmekten hoşlanacağımı mı sanıyorsun? İşim gücüm var benim. Seni tek başına yollıyayım da, sonra oturup başına bir bela mı açıyor, ne yapıyor diye seni düşüneyim?
Düşünmek zorunda mısın? Andrea bunu sorarken bir an umuda kapıldı.
Öyle sanırım. Hiç değilse şimdilik. Gücüne fazla güvenme küçük. En ufak bir olayda, yüreğin elimin altında kuş gibi çırpınmaya başlıyor. Andrea çaresizlik içinde, Seninle baş edemem

Steven, diye mırıldandı. Ne kadar direnirsem direneyim, sana karşı duramıyorum. Ama ne olur anla beni. Geri dönmek istiyorum.

Steven bir süre sustu. Sonra, Peki, peki, diyerek, parmağıyla Andrea'nın yanağını okşadı. Seni götüreceğime söz verdim, götüreceğim de. Oraya gittiğimiz zaman, Freedman'ın aklını başından alabilecek elbiseler de alırsın. Freedman' in Gillian ile senin hakkında konuşup konuşmadığını merak etmiyorum; hiç umurumda değil. Gillian kendi işine yarayacak en ufak bir olayı bile kullanmaya çalışır. Gerçi Freedman için söyledikleri doğru olabilir, ama o sana göre bir erkek değil küçük. Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzülüyorum, ama gerçek bu.

Akşam yemeği büyük bir gerginlik içinde geçti. Sanki sofradakiler mayın tarlasından geçiyorlardı ve yanlış bir adım atarlarsa maymlar patlamaya başlayacaktı. Neyse ki, olay çıkmadan yemek bitti. Sağ salim bu işi de atlattılar. Andrea, sağ salim atlatmak deyimini çok yerinde buluyordu; çünkü bir soğuk savaş havası esiyordu evde. Herkes nazik bir görünüm altında saldırılar planlıyor, her sözün, her davranışın arkasında düşmanca bir tavır yatıyordu.

Andrea kendi direncine şaşınyordu. Günden güne iyileşmenin, güçlenmenin belirtisiydi bu. Haftalarca koca bir boşlukta yaşadıktan sonra, kendi yaşamının ipuçlarını eline geçirmeye başlıyordu artık.

Sabah öylesine parlak ve duruydu ki, insana kötü hiçbir şey olamaz duygusunu veriyordu. Malzeme getiren uçak o gün geliyordu. Gillian da o uçakla gidecekti. Gillian, Helena ile biraz konuştuktan sonra, büyük bir hışımla çıkıp gitti. Steven da günlük işlerinin başına gidince, Helena, Andrea ile hesaplaşmak için fırsat bulmuş oldu. Netta, Andrea'nın sabah kahvesini terasa götürmüştü. Helena da hemen terasa çıktı, Andrea'nın yanma gitti. Yüzünden bir şey belli olmuyordu, ama Andrea kopacak fırtınayı kestirebiliyordu.

Helena, tehlikeli bir yumuşaklıkla, Benden kaçma canım, dedi. Seninle konuşmak istiyorum.

Kaçmıyordum Miss Daintree. Sadece gücümü toplamaya çalışıyordum.

Eskisinden daha iyisin, değil mi?

Andrea, bu daha iyisin sözünü kendince yorumlayarak, Evet, daha güçlüyüm, diye cevap verdi.

Helena beyaz ferforje bir koltuğa oturdu. Koltuğu özenle Andrea'nın yanına çekti.

Güzel. Bunu duyduğuma sevindim, böylece katı gerçekleri konuşabilecek durumdayız demektir! Helena, üstten bakan bir tavırla başını hafifçe yana eğdi. Ben Gillian'ın vaftiz annesiyim. Onu çok severim. Steven evlenecek olursa, tanıdığım, sevdiğim ve onayladığım biriyle evlenmesini isterim; açıkçası Gillian'la evlenmesini istiyorum.

Andrea bahçeyi süzdükten sonra, başını ağır ağır Helena'ya çevirdi.

Sizden bir tek şey öğrenmek istiyorum. Steven da'böyle mi düşünüyor? diye sordu.

Helena soğuk bir bakışla onu süzdü. Kurnazlık etmeye çalışma canım. Steven da babası gibi dik kafalıdır. Dediğim dedik bir insandır. Ama onun üzerinde özel bir etkim olduğunu da sanıyorum.

Ama işler sandığınız kadar basit mi Mlss Da-intree? Steven böyle bir evliliği düşünmüyorsa, o zaman ne olacak?

Helena, Andrea'yı tepeden tırnağa süzdü. Sen onun böyle düşünmediğini mi söylemek istiyorsun? Bunu bildiğini mi sanıyorsun?

Öyle sanıyorum. Andrea bu sözü düşünmeden söyledi, sonra da bu kadar kesin konuşabildiğine kendi de şaştı.

Helena bir an öylesine afalladı ki, komikleşti. Sonra kendini topladı. Sözü, hiç olamayacak ve saçma bir noktaya getirecek olursak, şunu bil ki, senin gibi bir kızı asla kabul edemem. Sen bana hep Vivienne'i hatırlatıyorsun. Dış görünüşünle değil, havanla. Bu çıtkırıldım tavır başarılı olur... ama sadece kısa bir süre. Vivienne de böyleydi.

Andrea, Helena'ya bakmadığı halde, onun sert bakışlarını üzerinde duyuyordu.

Beni hafife almayın Miss Daintree, dedi. Ben Vivienne gibi kolay lokma değilim. Üstelik, Steven'in da babası gibi sizin etkinizde kalacağını sanmıyorum. Steven açıklamasa da, annesini hala seviyor.
Helena kesik kesik güldü. Onunla ilişki kurmaya çalışıyor mu? Çalışmıyor tabii canım. Andrea bu gerçeği kabullenmek zorundaydı. Steven, önce kadınların boyun eğmesini bekleyen bir erkek, dedi. Annesi onu terketmiş, Steven da bunu hiç bağışlamıyor,
Annesi onu terketmedi ki canım! Helena hınç almanın keyfiyle gülümsedi. Durum gerçekten içler açışıydı ve elimden gelse Vivienne'e yardımcı olmak isterdim. Ama durumum ortadaydı. Garth oğlunu vermeye hiçbir zaman yanaşmazdı, parası ve nüfuzu vardı, bunu önlemek için elinden geleni yapardı. Vivienne'in ise hiçbir şeyi yoktu. Hatta hiç anlam veremediğim bir gururla, Garth'dan daha fazla nafaka alabilecekken, bunu bile kabul.etmedi. Yazdığı bütün mektupları yok ettim tabii. Ben akılla hareket ederim. Akla aykırı bir karar vermem. Ya Garth'ı ya da Vivienne'i seçecektim ve doğal olarak kardeşime bağlı kaldım. Ona ihanet etmedim. Gerçi Vivienne kavga çıkarmazdı, ama yine de onların arasındaki sürtüşme Steven'ı olumsuz yönde etkileyecekti. Steven annesiyle birlikte gitmiş olsaydı, hiçbir kazancı olmayacaktı. Oysa şimdi Mokhana'ya sahip oldu.
Helena sözleri tane tane söylüyor, sanki ufak bir çocuğun kafasına sokmak ister gibi konuşuyordu.
Andrea nın yumuşak sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.
Annesinin mektup yazdığını ona söylemediniz mi?
Helena hayır anlamına başını salladı. Hani çok zekiydin kızım, ne oldu sana? Neden söyleyecekmişim? Bunun ne yararı olurdu? Steven'ı allak bullak etmekten başka neye yarardı? Zaten çocuk perişandı. Vivienne birkaç yıl sürekli yazdı, ama cevap alamayınca o da yazmaktan vazgeçti. O kadar sabretmesine bile şaşıyorum. Helena bir kahkaha attıktan sonra sözünü sürdürdü. Birkaç yıl önce yeniden evlendi. Çeşitli yetenekleri vardır, kendini oyalamasını bilir. Ben de sandığın kadar taş yürekli değilim. Ama Vivienne, Garth'ın dengi değildi, bütün sorun oradan çıkıyordu. Mokhana'ya. Garth'a, hiçbirimize uyabilecek biri değildi. Tıpkı senin gibi!
Andrea, hala mektup konusunu düşündüğü için, son sözdeki suçlamayı duymadı, bunun üzerinde durmadı bile. Kurşuni gözlerini Helena'ya dikti. Böylesine büyük bir ihanette bulunduğunuz için kimbilir yıllardır ne vicdan azabı çektiniz!
Helena ilk kez bozuldu ve bozulduğunu da gizleyemedi. Boynundan yüzüne doğru bir kırmIzılık yayıldı. Akıl almaz bir kızsın sen! dedi. Vivienne de olsa buna benzer bir şey söylerdi mutlak. Hiç de vicdan azabı çekmedim. Ben kendi soyumdan olanlara bağlılık gösteririm, onlara ihanet etmem. Hem şunu da unutma ki, son olayda da Gillian yenik düşmüş değil. Ben ondan yanayım.Benim ne kadar etkili olduğumu hesaba katmak zorundasın!
Etkilenmezsem şimdiden özür dilerim! Andrea'nın sesi alaycı değil, son derece ciddiydi.
Helena yılan gibi tıslayarak, Etkileneceksin canım! dedi. Bugüne kadar hiç kimse senin gibi sinirime dokunmamış, kimse bana karşı gelmeyi gözüne alamamıştı. Bunu pahalıya ödeyeceksin! Helena'nın tavrında dramatik bir abartma yoktu, söylediklerini yapmaya kararlı olduğu belliydi. Bir belayı atlattın. Ama bu sefer başını sert kayaya tosluyorsun, ayağını denk al!
Güneşin yakıcı ışıkları altında bile, Andrea sırtının buz gibi olup ürperdiğini duydu. Steven'a gerçekleri açıklayabilirim, dedi, Annesiyle ilgili bir girişimde bulunmak için çok geç kalmış sayılmaz. Kadıncağız kimbilir ne kadar acı çekti. Ama keşke biraz daha direnç gösterebilseydi. Gerçekleri tam olarak bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum. Steven'la konuşacağım!
Helena'nın yüzünde kendine güvenen bir hava vardı. Steven senin her aklına geleni söyleyecek kadar dengesiz biri olduğunu düşünecektir. Hatta bir gün sana söylediği gibi, senin bir psikiatra görünmende yarar görecektir. Pek iyi değilsin, öyle değil mi canım?

Andrea bu sözü alayla karşıladı. Bir an önce içimdekileri dökmek istiyorum, diye karşılık verdi.

Tahmin ederim. Ama unutma ki, Steven bebekliğinden beri benim elimde büyüdü. Beni hiç hüsrana uğratmamıştır. Helena'nın buz gibi sesi, Andrea'ya batmaya başladı.

Öfkeyle, İşin şaşılacak yanı, Steven'ın bugüne kadar sizi başından defetmemesi, diye haykırdı.

Tabii ki defetmez! Helena'nın kendine güveni, insanın kanını donduruyordu. Mokhana benim evim olmuştur. Vivienne beni uzaklaştırabileceğini sanmak gafletine düştü. Zavallı yaratık! Ama sen onun kadar düş aleminde değilsin, buna da şaşıyorum doğrusu. Daha gerçekçisin. Onun için beni iyi dinle. Her şey çok basit. Mokhana ile ben birbirimizden ayrılamayız. Steven benim yeğenim, sevgili kardeşim Garth'ın oğlu. Steven ailemizin adını ve mirasını sürdürmek için evlenmek zorunda olduğuna göre, Gillian'la evlenmesini uygun buluyorum. Bana yararlı olduğu ve benim planlanma ayak uydurduğu sürece onu destekleyeceğim!

Andrea bir süre şaşkınlıktan soluk alamadı. Galiba siz aklınızı oynatıyorsunuz! derken bu sözleri nasıl söylediğine kendisi de şaşırıyordu.

Helena hafifçe gülümsedi. Benim kadar aklı başında olan yoktur canım. Ben her zaman ne istediğimi ve istediğim şeyi nasıl elde edeceğimi bilmisimdir. Tabii kadın olduğum için her istediğimi yapamadım. Keşke erkek olsaydım. Babacığım da, Garth gibi kusursuz ve korkusuz oğulları olsun isterdi. Ben hep onları kendime örnek aldım. Babama ve kardeşime benzeyen bir erkek daha görmedim. Bu yüzden de evlenmedim. Sen de aynı şeyi yapabilirsin! Helena buruk bir kahkaha attı. Tabii sana hiç evlenme demiyorum, çünkü sen mutlak bir erkeğe sığınmak zorunda olan kadınlardansın. Ama Mokhana dan gitmek zorunda olduğunu, bunun kaçınılmazlığım anlayabilirsin. Burası sana göre değil. Buradan uzakta çok daha mutlu olacağına, çok daha iyi yaşayacağına garanti verebilirim. Helena Andrea’ nın yüzüne dikkatle baktı. Bu sana ağır geldi galiba. Rengin soldu. Bu durumun olmaması için dua ediyorum, ama oldu bir kez. Bu kadar acımasız davranmak istemezdim, ama beni buna sen zorladın. Şimdi gidip kitap okuyacağım ve bu .tatsız olayı unutacağım. Anladığıma göre Steven seni, ait olduğun yere geri götürüyormuş. Sanırım o da benim gibi rahatlamıştır, sırtından bir yükün kalktığını duymuştur. Erkekler güzel şeylerden çabuk bıkarlar. Helena ayağa kalktı. Eteğini düzeltti. Eğer aklın varsa, bir daha buralarda hiç görünmezsin! İşte o kadar!

Andrea başını kaldırdı, ona baktı. Yumuşak ve sakin bir sesle konuştu, Eğer önümdeki seçenek sizinle aynı çatı altında yaşamaksa, bunu kabul edebilirim Miss Daintree.

Helena kızgın bir kedi gibi, Yeter artık! diye hırladı. Küstahlık sana bir şey kazandırmaz, insan büyük kumar oynadığı zaman kaybetmeyi de göze almalı. Gillian'a yaptıklarını unuttuğumu sanma. Kızcağızı hiç öyle perişan görmemiştim. Neyse ki, benden yardım istemek akıllılığını gösterdi!

Andrea’nın midesi bulanıyordu. Ne kadar öfkelendiği, bu durumdan ne kadar tiksindiği yüzünden okunuyordu. Ama yine de yılmadı, Hele ona kendisine manevra olanağı bırakmadığı halde Andrea yine diretti. Bence o zavallı kızcağız işine geldiği sürece sizden yardım isteyecektir! diye çıkış yaptı. Yoksa o da en az sizin kadar acımasız!

Helena oralı olmadı.Başını hafifçe salladıÖyle yaparsa pişman olur; o da senin gibi saf dışı kalır, dedi. Sonra alaycı bir tavırla, Neden Netta'ya seslenip yeni bir kahve istemiyorsun, fincanındaki buz gibi olmuş. Yoksa gidiyormusun?

İnanın bana Miss Daintree, şu anda gitmekten başka bir şey düşünmüyorum. Öyleyse her şey kolaylaştı demektir. Sen zahmet etme canım, ben Netta'ya söylerim. Sana kahve getirir. Senin rahatını düşünmemiz gerekir, öyle değil mi?

Gündüz insan, gece kurt oyununa benzer bir durum içinde bulunduğumuza göre, neden olmasın Miss Daintree? Andrea' nın bu cevabı gerçekten zekice bir çıkıştı.

Helena, Yok canım, dedi. Sen gerçekten bu duruma ayak uyduramazdın. Hazır buradayken, rahatına, bak, güneşin tadını çıkar. Bir daha böylesine rahat bir yaşantı süreceğini hiç sanmam.
Andrea, Kimbilir, dedi. Ama insanlar konusunda böylesine değerli bir deney yaşadığım için hiç pişman değilim. Sizin gibi birini romanlarda okumuş olsam, böyle şey olmaz derdim. Size tekrar teşekkür, ederim, insanın sizin gibi bir dostu olduktan sonra, düşmanı olması gerekmez. Bana hiç tanımadığım bir hayvan türünün, her şeye sahip çıkmak isteyen kadın tipinin davranış özelliklerini öğrettiğiniz için de eksik olmayın!
Helena bir an sarsıldı. Sonra birden atıldı, masanın üzerindeki gümüş kahveliği alıp hırsla fır lattı. Seni gidi şıllık seni!
Kahvelik Andrea'nın kafasına nişanlanmıştı. Neyse ki Andrea boş bulunmadı, kadının kötü bir şey yapacağını sezip tetikte durduğu için hemen yere eğildi.
Sonra kendini toplayıp doğruldu. Açık verdiniz, dedi. Yeri doldurulamaz ve zarif ev sahibi rolünü unuttunuz. Evet, açık veriyorsunuz Miss Daintree! Andrea bunu söylerken bir yandan da devrilmiş olan masayı doğrultuyordu, Hiçbir şey için özür dileyecek değilim. Bunu siz istediniz. Bu yaptığınızı da Vivienne'e bir saldırı olarak yorumluyorum. Hadi şimdi, aile yadigarı gümüşlerinizi toplayıverin, çünkü ben gidiyorum.
Andrea gümüş parıltılı başını dikti, Helena'nın yanından yürüdü gitti. Helena başını çevirmedi, esmer yüzü taş gibi donmuş, bahçeye bakıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM (FİNAL)

Andrea büyük mağazanın önünden bir taksiye bindi ve şoföre kendisini oteline götürmesini istedi. Otel yakındı, yürüyerek de gidebilirdi, ama şoför bu yakın mesafe için kendisini işten alıkoyduğuna hiç öfkelenmeden, saygıyla başını eğdi. O da geçim yolunu böyle bulmuştu. Çıtkırıldım hanımlar, yüz metrelik yolu bile yürümüyorlar, hemen taksiye biniyorlardı. Andrea asına yaslandı, soluk almaya çalıştı. Yorgunluktan bitmişti. Kahvaltıdan beri de ağzına tek lokma koymamıştı.
Şehir ona çok iyi bildiği bir yer gibi görünüyordu. Hava güzeldi. Bir an gözlerini yumdu. Başı dönüyordu. Koca bir gün geçirmişti ve herhangi bir sonuca ulaşamamıştı. Steven çıktığı iş gezisinden ertesi gün dönecekti.
Taksi otelin önünde durdu. Andrea parasını verip indi. O sabah saat ondan beri, Liane'yi bulmak için gitmediği, telefon etmediği yer kalmamış, ama hiçbir şey öğrenememişti. Öğrenebildiği tek şey, Miss Liane Marten'in, iki ay önce Eğitim Müdürlüğündeki görevinden istifa etmiş olduğuydu. Evinden de çıkmıştı. Mektuplarının gönderilmesi için bıraktığı adres ise, şehrin öbür ucundaki bir posta kutusunun numarasıydı. Andrea bir otobüse atlayıp, o postaneye gitmiş, müdürle görüşmüştü. Müdür, Miss Marten' in posta kutusuna gelen mektupları almak için kendisine başvurduğunu söyledi. Ama bu beş altı hafta önceki bir olaydı. Adam, Liane'yi tarif etmişti... bu tarif de Andrea'nın aradığı kişiye uygundu: Uzun boylu, çok güzel, mavi gözlü, çilli, bakır rengi saçları olan bir kız... Evet, bu Liane idi. Andrea postaneden ayrılacağı sırada müdürün yardımcısı, Miss Marten'in Ashbur Sokağındaki eski apartmanlardan birinde oturduğunu ileri sürdü. Gerçi bunu kesin bilmiyordu, ama öyle sanıyordu. Bir sabah işe gelirken Miss Marten'in o apartmanların birinden çıkğını görmüştü. Andrea o adrese gitmeye karar verdi. AshburnSokağını boydan boya dolaştı, ama hiçbir kapı da Marten adına rastlamadı. Sonra rastgele bir dairenin kapısını çaldı. Orta yaşlı bir kadın açtı kapıyı. Andrea'nın anlattıklarını kayıtsızca dinledi. İçerden televizyonun sesi geliyordu ve anlaşılan, kadın bir an önce izlediği programa yetişmek istiyordu. Ne var ki, Andrea Liane'yi tarif ederken, kadının yüzünde bir an için onu tanıdığım belli eden bir anlatım yakaladı. Ama kadın hiçbir şey söylemedi ve Andrea başarısızlığın yıkıntısı içinde ters yüzü döndü.
Kendi çektiği sıkıntılar için Liane'yi bağışlayabilirdi, ama hiç değilse Liane'nin bazı şeyleri açıklaması gerekliydi. Olaydan bu yana hiç ortaya çıkmamış, tam tersine herkesin Andrea'yı

Cari Godden'in nişanlısı sanması için elinden geleni yapmıştı. Andrea, çoktan ölmüş olan adamı düşününce hafifçe ürperdi. ölenin arkasından konuşmak iyi değildi, ama Cari Godden gibi güvenilmez biriyle ilişkisi olduğunun sanılmasınıda istemiyordu. Liane ise onun gösterişine kanmış, herkesle ilişkisini kesip bu adama çılgın gibi tutulmuştu. Andrea'nın kuşkularına ve güvensizliğine karşın, Liane ile Godden'in nişanlanacakları söylenmeye başlamıştı. Liane, Carl'la birlikte kuzeye gidecek, onun annesi ve babasıyla tanışacaktı. Andrea da yaz tatilini Büyük Kayalık'tageçirmek istiyordu. O da, Liane ve Carlin uçağıyla gidecek, tatil yapacaktı. Ama ne olduysaoldu ve Liane son anda gelmekten vazgeçti. Bunun nedenini ne Liane açıkladı, ne de Carl.Böylece Andrea, Carl ile yola çıkmak zorundakaldı. Ne var ki, Andrea, Liane ile olan dostluğunusürdürmek istiyordu, Liane, Carl'ı kusursuzbir insan olarak görüyordu. Andrea'nın onun hakkında neler düşündüğünü bilse, çok kırılırdı herhalde. Yola çıkmalarından bir akşam önce St. Christopher madalyonunu Andrea'ya veren de Liane idi. Andrea şakaklarını oluşturdu. İnsanın yaşamı nasıl da rastlantılara bağlıydı! Kendisi o korkunç kazada ölmemiş, beyin ameliyatını atlatmış ve ayağa kalkmıştı. Ama şimdi de Liane ortada yoktu. Fakat ortadan kaybolması olanaksızdı. Böyle şey olamazdı! Acaba Liane. bir başka ad mı kullanıyordu ve öyle yapıyorsa bunun nedeni neydi? Andrea bunları düşündükçe, kafasını tuğla duvara vuruyormuş gibi oluyordu. Ne kadar düşünürse düşünsün, mantıklı bir çözüm bulamıyordu. Ortalığı velveleye vermeden, Liane'yi bulmanın bir yolu olmalıydı. Andrea polise başvuramazdı. Anlaşılan, Liane kendisini aramak istemiyordu. Peki ama niçin? Liane bu davranışını nasıl savunabilirdi? Neden ortaya
çıkmamıştı? Neden herkesin Andrea'yı Cari Godden'in nişanlısı sanmasına göz yummuştu? Bütün bunların amacı ne olabilirdi?
Liane acaba başka bir ülkeye mi gitmişti? Soruların sonu gelmiyordu. Andrea dönüyor dolaşıyor, aynı noktaya gelip takılıyordu. O apartmandaki kadının yüzünde beliren anlatıma takılmıştı kafası. O evde bir şey vardı. Andrea bunu sezinliyordu. Ama acaba Carl Godden'den yakasını sıyırmak kaygısı içinde olduğundan mı ona öyle geliyordu? O yüzden mi sağlam kafayla düşünemiyordu. Ne diye Steven'a açılmamıştı? Nedenini pekala biliyordu. Yaşamında Steven' dan önce kimsenin olmadığını ve bundan sonra da olmayacağını, ona kendisi söylemek ve bunu kanıtlamak istemişti de ondan.
Steven yemekten sonra telefon etti. Sesi sert ve ölçülüydü. Ama Andrea'nın konuşmasından bir şeylerin ters gittiğini anladı ve Ne var? diye sordu. Andrea, dükkan dükkan gezmekten yorulduğunu söyleyerek onu atlatmak istediyse de, Steven'ın bu söze inanmadığı belliydi. Daha akıllıca davranabilirdin. Neyse, yarın görüşürüz, deyip telefonu kapadı.
Sabahleyin, Andrea tekrar Ashburn Sokağındaki apartmana gitmeye karar verdi. Belki yanılıyordu, ama kadınsı önsezilerine de güveni vardı. Liane'yi tarif ederken, kadının gözlerinden bildik bir bakış geçmişti. Andrea buna yemin edebilirdi.
Ashburn Sokağındaki 29 numaralı apartman, güneş altında oldukça harap bir görünüm sergiliyordu. Yeni bir sıvaya, boyaya ihtiyacı olduğu ortadaydı. Bahçe de yangın yerine dönmüştü. Andrea bir gün önce gittiği kata gitmedi. Apartmanın bir başka kapısından girdi. Zemin katta iki çocuk bir kedi yavrusuyla oynuyorlardı. Andrea onlara gülümseyerek merdivenleri çıkmaya başladı. Görünürde kimsecikler yoktu. Sanki burada kimse oturmuyormuş gibiydi. 3 numaralı dairenin kapısını çaldı, kapı açılmadı. Ama Andrea, birisinin kendisini gözetlediği duygusuna kapıldı. 4 numaralı daireye yürüdü. Burada Mrs. Roland diye biri oturuyordu. Andrea, neler söyleyeceğini kafasında bir kez daha tekrarladıktan sonra zili çaldı. Kapı açılmadı, Andrea biraz bekledikten sonra yeniden çaldı. Arkasından usulca bir kapı açıldı.
O zili boşuna çalma! Bunu söyleyen ses alaycıydı.
Andrea arkasını döndü ve kapıda duran kadına baktı. Genç kadının yüzü ölü beyazlığındaydı. Avurtları çökmüştü. Hastalık ve yorgunluktan bitkin olduğu belliydi.
Andrea ciddi bir tonla, Vay! Vay! Vay! dedi.

Karşısındaki kız birden ağlamaya başladı. Andrea, affet beni. Çok özür dilerim! Sonra elini uzatarak Andrea'ya yaklaştı. Sana kötülük ettim. Kendime de kötülük ettim. Kimbilir bana ne kadar öfkelendin. Merakla Andrea'nın yüzüne baktı. Bu yüzde öfke değil, sadece acıma duygusu okunuyordu. Her şey öylesine trajik, öylesine inanılmayacak gibiydi ki. Nasılsın Andrea? Seni çok merak ettim. Meraktan ölecektim, neredeyse. Hastaneye telefon edip durdum. İnan bana. Genç kız güçlükle konuşuyordu. Andrea kolunu onun omuzuna attı, içeri götürdü. Liane' nin titrediğini duyuyordu.

Onu yatıştırmak isteyerek, Artık iyiyim Liane, dedi. Kendini koyverme. Bu yüzden mi öyle davrandın?

Tabii ya! Liane gülümsemeye çalışıyordu, ama yüzünde derin bir acının izleri vardı. Ben de öteki kızlar gibi yaptım. Sen beni uyarmaya çalışmıştın!

Andrea hüzünlü gözlere, artık güzelliğini yitirmiş olan yüze baktı, Her şey yoluna girecek Lee. Artık yalnız değilsin. Seni buldum ya, bir daha kaybetmem! dedi ve Liane'yi bir koltuğa oturttu.

Liane ellerini yüzüne kapattı. Ne günler geçirdiğimi bilemezsin. Yeniden bir dostla karşılaşmanın ne demek olduğunu da bilemezsin. Cehennem azabı çektim! Hiç değilse bana öyle geldi. Liane bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu. Bu histerik bir davranış değil, umutsuzluktan, karamsarlıktan kaynaklanan bir tavırdı.

Andrea, Hadi topla kendini Liane, diyerek onun elini okşadı. Ağlama. Konuş lütfen. Ben çay pişireyim, bir yandan da seni dinlerim.

Liane dudağını ısırdı ve hıçkırmaya başladı. Andrea mutfağa geçti. Çayı pişirirken göz ucuyla da Liane yi süzüyordu. Liane, çoğu kadın gibi acı çekiyordu.

Liane konuşmaya başladı. Sağlıksız denilecek bir duyarlıkla en ufak ayrıntı üzerinde bile uzun uzun duruyor, hiç susmak istemiyormuş gibi anlatıyordu, Andrea, onun büyük bir bunalımın eşiğinde olduğunu sezdi. Liane tek başına direnmek için büyük çaba göstermişti. Ailesi ölmüştü. Arkadaşı yoktu, en azından gerçek dost diyebileceği kimsesi yoktu. Bir şeyler yapmak gerekti ve zaman yitirilmemeliydi. Andrea çayı aldı, içeri geçti. Yüreği acıma duygusuyla doluydu.

Liane yaşlı gözlerle ona baktı. Andrea'nın tavrı, Liane'yi yatıştırdı. Sonunda can dostu geri gelmişti. Artık tek başına değildi!

Andrea otele gittiğinde, Steven'ı kendisini bekler buldu. Steven ayağa kalktı, Andrea'yı dikkatle süzdü. Bir süre ikisi de konuşmadılar. Andrea, kendisine dünyayı verseler, söze ilk kendisinin başlamasını göze alamıyordu.

Sonunda Steven kayıtsız bir tonla, Yolunu gözlüyordum! dedi.

Ya! Biliyorum, geciktim.

Andrea'nın narin yüzü her zamankinden daha solgundu...Gözleri de, sinirli olduğu zamanki gibi iri iriydi. Andrea başını eğdi, kirpikleri yanaklarını örtüyordu. Steven uzandı, Andrea'nın çenesini tutarak başını kaldırdı.

Sinirlerime hakim olmak için büyük çaba gösteriyorum küçük. Söyle bana, neler oluyor? Bir tatsızlık olduğu belli.

Andrea hüzünlü gözlerini Steven'a dikti. Onu buldum, diye mırıldandı.

Steven elini alnına vurdu. Zekiyim, ama o kadar da değil. Bir daha söyle bakayım.

Liane'yi buldum. Cari Godden'in nişanlısını.

Aman yarabbi! Steven'in gözleri parladı. Andrea'nın omuzlarını kavradı. Bir daha söyle bakayım. Ne kadar çabuk anlatırsan, o kadar iyi olur.

Andrea, boğuk bir sesle anlatmaya başladı. Steven'ın parmakları omuzlarını acıtıyordu, ama bu sevinç veren bir acıydı. Titrek bir sesle, Ona yardım etmeliyiz Steven, dedi. Hasta, meteliksiz ve gebe!

Steven'ın esmer yüzü gölgelendi. Godden gibi birisi söz konusu olunca buna şaşmamak gerek. Çapkının biriydi, biliyorsun.

Liane bilmiyordu ama. Onu seviyordu, gerçekten seviyordu. Seven kadın mantıklı düşünemez Steven. Seven kadınlar, sağı solu görmeden tepe üstü balıklama dalarlar.
Evet, ne yapılması gerekiyor?
Hemen yardımına koşmak gerek. Liane büyük bir bunalım içinde ve yaşam koşulları da berbat. Zaman yitirmemek gerek. Gebelik beklemeye gelecek bir olay değil. Kendisine gerektiği gibi bakamıyor.
Steven sesini çıkarmadan dinliyor, arada bir başını sallıyordu. Gözlerini Andrea'dan ayırmıyordu, ama bu gözlerden bir şey okumak olanaksızdı.
Her şeyi hatırladın, öyle değil mi? diye sordu.
Evet, hatırladım.
Ama bana hiçbir şey söylemedin. Bunu kabullenmeyi kendime yediremiyorum, bağışlanacak bir davranış gibi gelmiyor!
Andrea yalvaran bakışlarla onu süzdü. Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım Steven. Senin karşına somut gerçeklerle çıkmak istiyordum.
Stevenın gözlerinden ve yüzünden hala bir şey okunmuyordu. Neden olmasın? dedi. Seni bir türlü çözemiyorum küçük. Ama, Godden'le ilişki konusuna gelince, onu zaten hiç kabul edememiştim. Aklım yatmamıştı. Sen, kendini onun gibilerden korumasını bilecek bir kızsın.
Andrea, Ölünün arkasından böyle konuşma Steven. diye mırıldandı.
Steven bir sigara yakarak pencerenin önüne gitti. Godden'ler arkadaşın için kesin bir çözüm olmayabilir. Ama torunları olacağını öğrenmek de hakları.
Bir an göz göze geldiler. Steven'ın yeşil gözlerinde tuhaf bir parıltı yandı söndü.
Ona yardım edilebilir. Doğum yapana kadar biryerde kalması sağlanır. Ama Godden'ler bu durumdan sorumlu sayılabileceklerine göre, böyle bir yükümlülüğü almak istemeseler de, bundan kaçınamazlar. Üstelik, senin Carl Godden'in nişanlısı görüntüsünden de kurtulmanı istiyorum Andrea, Stevenın ses tonundaki bir vurgulama üzerine olduğu yere çakıldı kaldı.
Steven beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Paniğe kapılma tatlım.
Şimdiye kadar bana hiç tatlım dememiştin.
Kimseye dememiştim zaten.
Andrea gözlerini ondan ayıramıyor, sanki bakışlarıyla Steven'dan destek arıyordu. Steven hafifçe güldü.
Bu konuştuklarımızın Lianeye bir yararı yok. Sen biraz dinlen, ben de ne yapılması gerektiğini düşüneyim. Bir başkasının sorunlarıyla kendini harap edesin diye iyileştirmedim seni. Biraz kendine bak. Saat ikide yemek yeriz, sonra beni arkadaşına götürürsün.
Andrea, Steven'a sonsuz bir enerji ve dinamizm kaynağı imişcesine bakıyordu. Irina Godden'le mi görüşeceksin? diye sordu. Oğlunu şımartıp o hale getiren o kadın, bunu biliyorsun!
Ama .torununa aynı şeyi yapacağını hiç sanmam. Yaşam, çok acı yollardan da olsa insana ders veriyor. En azından durumu onlara bildireceğim. Kız bir başka ad altında yaşamını sürdürebilir. Onlardan para yardımı görürse, büyük bir sorunu da olmaz. Sen her şeyi bana bırak. Yemeğe bir saat var. Dinlenmeye çalış.
Irina Godden bin mil ötedeki Kuzey Queesland'den uçağa atlayıp geldi. Andrea onu görünce şaşırdı. Kadın çok değişmişti. Yine eskisi kadar şık ve zarifti, ama müthiş çökmüş, yaşlı biri olmuştu. Andrea onu bu halde görünce, Irina Godden'in ne kadar acı çektiğini kavradı.
O gün bir yığın işle uğraştılar. Liane'nin saçı yıkanmış, taranmıştı. Andrea ona doğru dürüst bir elbise almak için çarşıya koşmuştu.
Steven Irina Godden'ı karşılamak için havaalanına gidince iki kız yalnız kaldılar, ikisi de gerilim içindeydi. Liane'nin midesi bulanıyordu. İkide bir kusuyordu. Bembeyaz suratını Andrea' ya çevirdi.
Ben yine kusacağım!

Kendini tut bakayım. Andrea öylesine kesin bir tavırla konuştu ki, Liane sesini çıkarmadan oturdu. Kendini toplamaya çalış Lee. Irina çok olumlu davrandı, bunu kabul et. İlk uçakla geliyor. Her şeyin göründüğü kadar iyi gitmesini dilemekten başka yapacak şey yok.
Beni bu halde göreceği için çok utanıyorum.
Lee, pek hoş oldun. Olmadım dersen, gücenirim. Böyle düşünmekle sinirlerini bozmaktan başka bir şey yapmazsın. Biliyorum, bunları söy lemek kolay. Ama sen de çaba göstermelisin. Bebek doğunca bu mutsuzluğun da sona erecek. Dünyanın en tatlı bebeği olacak ve sen de bugüne kadar onsuz nasıl yaşadığına şaşıracaksın. Liane kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyordu. Irina senin gibi davranmayabilir Andrea. Sen benim arkadaşımsın, beni uzun süredir tanıyorsun. Nasıl bir insan olduğumu biliyorsun.
Böyle konuşma Lee. Irina Godden olgun bir kadın, yaşamı boyunca çok görmüş geçirmiş. Tutup da sana ahlak dersi vermeye kalkışacak değildir. Senin ve torununun rahatını düşünecektir önce. Bütün kadınlar aynı şeyi yaşarlar. Senin tek ayrıcalığın, bir evliliğin sağlayacağı garantilerden yoksun olman.
Ama biz evlenecektik Andy! Liane'nin mavi gözleri doluverdi.
. Tabii, biliyorum canım. Andrea öleceğini bilse, arkadaşını düş kırıklığına uğratacak bir şey söylemezdi. Artık ağlama. Gözlerin kan çanağına dönecek. Oysa güzel olmalısın.
İkisi de acı acı gülümsediler. Çok geçmeden dışardan ayak sesleri geldi, sonra Steven kapıyı açarak Irina Godden'i içeri buyur etti, Irina ağır ağır, ama duraksamadan girdi. Andrea'yı dostça selamladı. Gözleri, bakır saçlı Liane'ye çevrildi. Liane kıpkırmızı kesilmişti.
Irina Canım! diyerek ona doğru yürüdü. Sesinde acı ya da ayıplama yoktu. Liane'nin dudakları titriyordu.
Irina, Steven ile Andrea'ya döndü. Liane ile yalnız konuşabilir miyim? dedi. İkinize de teşekkür borçlu olduğumu biliyorum. Yolda gelirken Steven'a da söylediğim gibi, torunuma ve annesine sırt çevirecek olursam, kendimi ölünceye kadar bağışlamam. Nick de aynı şeyi düşünüyor. Bir çocuk, istense de istenmese de, gerekli bakımı, sevgiyi, şefkati görmeli. Bu bizim uzun zamandır istediğimiz ilk göz ağrımız; hiç beklenmedik torunumuz. Hiç kuşkusuz onları seveceğiz ve bakacağız. Liane ile bir çözüm yolu buluruz.
Steven, Peki öyleyse, biz sizi başbaşa bırakalım, dedi.Mrs. Godden, büyük kaybınızı torununuzla telafi etmenizi, onunla avunabilmenizi dilerim. Bu davranışınız çok olumlu.
Irina Godden, kendisini tanıyanların şaşıracakları bir sıcaklıkla gülümsedi. Haklı çıkmanızı dilerim Steven. Evet canım... diyerek Liane'ye döndü. Steven, Andrea'nın koluna girdi. Usulca dışarı çıktılar.
Andrea, Her şey yoluna girecek, diyerek duvara yaslandı ve derin bir soluk aldı.
Steven onun saçlarını okşadı. Öyle görünüyor. En azından büyük bir gelişme var. Artık kendimize biraz zaman ayırabilir miyiz? Irina ne yapacağını bilir, Liane de sonunda yere bastı sanırım. Yemek için hazırlanman ne kadar sürer? Kıyıda bir yere gideriz diye düşündüm. Gerçi yol bir saat çeker, ama çok güzel yerler biliyorum. Açlıktan da ölmek üzereyim. Andrea gülümserken gözleri pırıl pırıldı. On beş dakika desek?
On dakika olursa işim daha kolaylaşır.
On dakikada hazırlanmaya çalışırım.
Andrea odasına çıktığı anda telefon çaldı. Telefon edenin Helena olabileceğini düşündükçe yüreği çarpıyordu. Başka kimse arayamazdı onu.
Dünyayı umursamaz bir havada, Ben Andrea Swanson, dedi.
Miss Swanson, sizi Tempe Downs'dan arıyorlar. Bağlıyorum efendim.
Andrea rahat bir soluk alıp karyolaya oturdu.
Luke Freedman, Alo, Andrea nasılsın? dedi. Bugün seni üçüncü kez aryorum.
Dışardaydım Luke. Sesini duyduğuma çok se-vindim. Mektubumu aldın mı?
Aldım canım. Hem de çok sevindim. İş konusuna geçmeden önce, biraz dedikodu yapalım. Hastanekomitesinden kim istifa etti, biliyor musun? Andrea'nın hayretle içini çektiğini

duyunca, Hiç ihtimal verir miydin? diye sözünü sürdürdü. Andrea bir an durup kendini toparladı. Bir gerekçe gösterdi mi?
Sudan bir gerekçe gösterdi. Annesinin yanına gidecekmiş.
Ne güzel. Onun yerine birisi gerekli değil mi?
Şimdi ona geliyorum. Ama önce sana iş bulduğumu haber vereyim. Bana çok uygun görün dü, ama tabii senin fikrini almak istedim. Bir hastam gelecek hafta taburcu olacak. Çocuğun romatizması var. Kızın ailesi zengin, büyük bir çiftlikleri var. Kız da bu yıl okula devam edemeyecek. On yaşında, beşinci sınıfta okuyor. Ona öğretmenlik yapmanı öneriyorlar. Orada kalacaksın. Ne dersin?
Luke'un sesi dostça bir sevinç taşıyordu. Andrea yutkundu. Çok uygun olur Luke. Ne zaman işe başlayacağım? Andrea bir yandan da'ne zaman işe başlamamın ne önemi var diye düşünüyordu. Bir daha Mokhana'ya gitmeyecekti. Helena, Vivienne gibi onu da canından bezdirebilirdi. Luke bir şey anlatıyor, ama Andrea bunları duymuyordu bile. Luke, Andrea? dedi.
Evet Luke, dinliyorum. Düşünüyordum da, onun için cevap vermedim. Bana çok iyilik ettin Sağol. Sana anlatacağım çok şey var. Mektupta madalyondan söz etmiştim. O günden sonra pek çok şey oldu. Belleğim tamamen yerine geldi.
Luke birden heyecanlandı. Bu harika bir şey Andrea! Bunu bekliyordum. Görüştüğümüz zaman anlatırsın. Yakında görüşeceğiz, değil mi? Baloda bana eşlik etmeye söz vermiştin.
Luke, beklenmedik birtakım olaylar oldu.
Ya. Bu tek hece, Luke'un çok şeyi anladığını gösteriyordu.
Beni anlayabiliyor musun Luke?
Sanırım. Eski hikayeleri biliyorum.
Luke, bu iş sorununu Steven'la da konuşmak
istiyorum. Aşağıda beni bekliyor. Bekletilmek-ten de hoşlanmaz. Bana yaptığı bunca iyilikten sonra onun görüşünü de almak isterim.
Tabii canım. Luke'un sesindeki düş kırıklığı belirgindi.
Yarın görüşürüz Luke.
İyi geceler canım. Andrea telefonu kapadı. Karmaşık düşünceler içindeydi. Aslında, kararını çoktan vermişti. Bir daha Mokhana'ya, Helena'nın kalesine gidecek değildi. Helena Steven'ın halasıydı. Onu seviyordu. Ömrünü ona adamıştı. Üstelik, Steven'ın kendisine sırt çevirmeyeceğine inanıyordu. Bu da doğruydu ve Andrea'nın bu gerçeği kabullenmesi gerekiyordu. Ama hiç değilse, bu gece Steven'la olacaktı ya!
Andrea beyaz gece pantolonunu giydi. Bu takım yanık tenine çok yakışıyordu ve gidecekleri kıyı lokantaları için de uygun bir kıyafetti, Saçlarını taradı, yanaklarına biraz allık sürdü, Çantasını aldı. Lambayı kapadı. Kapıyı açtığı anda yüreği ağzına geldi. Çünkü Steven kapının önündedikiliyordu, .
Steven onun kolunu yakaladı. Bana on beş dadikikademiştin. Ama böylesine güzelleşmek için yirmi dakikaya da değer doğrusu!
Beklemediğim bir telefon konuşması yapmak zorunda kaldım. O yüzden geciktim.
Ya! Steven'ın sesinde bir açıklama beklediğini belli eden tonlama vardı.
Andrea nedenini bilmeden özür dilercesine, Luke Freedman aradı, dedi.
Steven'ın kaşları çatıldı. Freedman seni ne diye arasın?
Andrea, Steven'ın kendisine tattırdığı acının benzerini ona tattırmak istedi. Bunu neden soruyorsun? O benden hoşlanıyor, ben de ondan.
Steven alaycı, ama buruk bir sesle, O senden hoşlanmakla kalmıyor, dedi. Apandisit ameliyatları, yılan sokmaları ve öteki acil vakalar arasında senden başka hiçbir şeyi gözü görmüyor.
Bu kadar gaddar olmana gerek yok.
Freedman sinirimi bozuyor.

Sinirini bozmak bana özgü sanıyordum.
Öyle, hem de çok.
Bütün gece böyle olacaksan, ben gitmiyorum Steven.
Yok canım?
Steven'ın ürkütücü bir görünüşü vardı. Ama Andrea ona karşı gelmekten de zevk duyuyordu.
Umursamaz bir tavırla, Pekala, dedi. Ama seni uyarmadım diyemezsin!
Steven güldü. Neredeyse sana arkamı dönmekten korkar olacağım. Tek başına kaldın mı, mutlak bir bela açıyorsun başına. Evet, aynı soruyu tekrarlıyorum. Freedman seni neden aradı?
Sabredersen, arabaya bindiğimiz zaman anlatırım.
Konuşmadan aşağı indiler. Beş dakika sonra yola çıkmışlardı. Hafif bir esinti vardı. Steven arabayı hızla şehir dışına çıkardı. Bir süre sonra Andrea'ya döndü.
İstersen başından başla anlatmaya, dedi. Hem dinleyecek zamanım var, hem de bu olay beni çok ilgilendiriyor
Andrea arkasına yaslandı. Steven'ın profiline baktıktan sonra söze başladı: Luke bana iş buldu.
Şuna bak sen! Vantrilogların bebeği gibi konuşuyorsun. Luke Freedman'la iş konusunu konuşmak da nereden aklına geldi?
Andrea öfkelenmeye başlıyordu. Artık ıyileştim Steven. ömrümün sonuna kadar sana yük olacakdeğilim ya! Neyim var neyim yoksa, hepsini sen satın aldın. Ne kadar şükran borçlu olduğumu..
Steven dişlerini sıkarak. Kes bunu! dedi. Bana hiçbir zaman şükrandan söz etmeyeceksin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bu kadar tuhafbir insan olmasan, ilginç olabilirdin. Ne diye çalışmak istiyorsun? Ve nedenFreedman' daniş istiyorsun?
Karnımı doyurmak zorundayım. Steven'in yüzü öfkeyle gerildi. Son birkaç aydır açlıktan öldüğünü fark etmemiştim.
Steven, seninle baş edilmez! Arabayı durdur,, ben iniyorum.
Abayı durdurmak fena fikir değil, ama kesinlikle inmiyorsun!
Steven arabayı yolun kıyısına çekip durdurdu.Andrea ürperdiğini hissetti. Arabanın içinde hapsolmuş gibiydi Steven başlıbaşına bir tehlikesayılırdı.Ürkek bir tavşan gibi durma öyle. Bu iş konusunu bütün ayrıntılarıyla öğrenmek istiyorum. Anlaşılan, Freedman sana akıl hocalığı ediyor.
Andrea cesaretini topladı, başını kaldırdı. Senin özel malın değilim, öyle değil mi? Senin topraklarına izinsiz girilmiş gibi davranıyorsun.
Ama öyle gibi, değil mi?
Andrea yumruklarını sıktı. Onu öyle çok seviyor ve öyle nefret ediyordu ki! Başını çevirdi. Yanlış yorumluyorsun Steven. diye serinkanlılığını korumaya çalışarak konuştu. Luke sadece bana yardım etmeye çalışıyor. Ömrümün sonuna kadar Mokhana'da kalamam. Kendi yolumu çizmem gerek. Steven dişlerini sıktı.
Gözümü yaşartıyorsun doğrusu, dedi. Pekala küçük, birbirimizi iyice anlamak istiyorsak, beni dinle, İlk günden beri senin Mokhana'da kalmanı tasarladım. Bunu bilmediğine yemin edebilir misin? Edemezsen, bana numara yapma ya kalkma. Evet, şu iş konusunu öğrenmek istiyorum.
Neden bu kadar ilgileniyorsun? Özel öğretmenlik yapacağım. Luke'un bir hatası taburcu olacakmış. Okula devam edemeyecekmiş. Ben de evde öğretmenlik yapacağım.
Steven susuyordu. Herhalde kendisine böylesine baş kaldırılmasını hazmedememişti. Andrea Steven, her yaptığın, her söylediğin beni eziyor Sen... diye söze başladı, ama arkasını getiremedi. Steven onu kollarına aldı, Andrea'nın hiç unutamayacağı bir coşkuyla öpmeye başladı Andrea çırpınıp kurtulmaya çalıştıysa da, bir süre sonra mutsuzluktan mutluluğa kayıverdi veteslimiyetle kendini Steven'ın kollarına bıraktı. Gözlerini yumdu. Kuşkuları, korkuları ta derinlere gömüldü. Bu baş döndürücü duygunun sürüp gitmesinden başka isteği,

başka amacı yoktu. Steven'a sokuldu. Steven gülümseyerek başını kaldırdı. Bu böyle sürüp gidemez. Ne ben dayanabiliyorum, ne de sen. Artık birinin koynuna girmenin zamanı geldi. Andrea, Steven'ın ensesini okşadı. Bunu söylemene gerek yok Steven. Bunu kanıtladın zaten, senin kollarındayken hiçbir şey düşünemiyorum. Ben de, seni senin beni istediğin kadar istiyorum, Ama bir fark var, çok önemli bir fark. Ben seni seviyorum da!
Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?
Neden bilmeyecekmişsin? Ben duygularımı, isteklerimi saklayacak kadar bilmiş değilim. Ve seni her şeyden çok istiyorum. Sana ihtiyacım ver.Sensiz olmak, ormanda yeniden kaybolmak gibi bir şey; belki daha da beter. Bunun ne demek olduğunu anlayabilmek için, kaybolmak gerek, sadece arzu duymak değil. Şefkat ve aynı şeyleri paylaşmak duygusu. Her şeyi paylaşmak isteği. Acınacak durumdayım, değil mi? Artık devam edemeyeceğim.
Stevan Andrea'nın ellerini avucuna aldı. Andrea seni dövebilirim.
Sahi mi?Ne tuhaf. Stevan'ın ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Benim de senin için aynı şeyleri duyduğumu düşünmüyor musun? Andrea, Steven'ın dudağına dokundu. Söyle Steven.Ama söylemezsin. Sevmenin bedeli pahalıdır. Söylemezsin bunu!
Çok fazla konuşuyorsun. Steven eğildi, Andrea'yı öptü. Seni seviyorum, küçük budala. Seni, bir erkeğin isteyebileceği her biçimde istiyorum, seninle sevişmek istiyorum, bunu inkar edemem. Ama benim için çok özel bir anlam taşıyorsun. Seni gece gündüz yanımda istiyorum. Başımı çevirdiğim yerde seni görmek, sesini duymak istiyorum.
Andrea bir düş aleminde gibiydi. Ama az sonra gerçeklere döndü ve Ya Helena? diye sordu Steven onun saçını okşadı, yanına çekti. Tarihin tekerrür etmesine izin verecek kadar budala mıyım ben? Karımı, hiçbir zaman ona düşman bir kadınla aynı çatı altında yaşatmam. Helena Mokhana'dan gidiyor. Birkaç gün içinde uygun bir yer bulacak. Tabii geçimi için gerekil parayı vereceğim. Kendine göre bir sevgi ve bağ lılık göstermiş olan bir kadına karşı sert ve kırıcı olmak kolay değil. Yola çıkacağımız akşam Helena yanıma geldi, senden söz etti. Tatsız, ama gerekli ve kaçınılmaz bir sonuca vardık, Onurlu kadındır. Başının çaresine bakar. Andrea'nın boynunu okşadı. Bunu anlaman zor olabilir küçük. Helena ile babam çok sert bir disiplinle yetiştirilmişler. Dedem onlara kışla terbiyesi vermiş. Bu da onların bütün yaşamını etkiledi. Ba bamı severdim, ama çok sert bir adamdı. Yatılı okuldan geldiğim zaman, hep babamla birlikte olurdum. Annemle pek bir arada olamazdık, ama onun orada bulunduğunu bilmek bile yeterdi. Senin beni bırakıp gitmene hiç yol açmayacağım küçük. Hiçbir zaman. Bunu unutma! I Andrea yavaşça, Peki ya annen? diye sordu.
O konuyu açma. Andrea onun yüzündeki ifadeden acı anılarla yüklü olduğunu anladı. Steteve henüz bu konuyu konuşmaya hazır değildi. Sen benim yaşantımı değiştiriyorsun, dedi. Gümüşsaçlı, gümüş gözlü küçük kız, benim dolaşım sistemime girdi, kanıma işledi artık, beni bırakıp gitmen diye bir şey olamaz. Steven, parmağını Andrea'nın yüzünde gezdirdi. Zaman yitirmek istemiyorum, özel izinle evlenme işlemleri hızlandırılabiliyor.
Yola çıkmadan önce cevap ver bana. Daha ne kadar beklemem gerek? Andrea elini uzattı, Steven'ın ağzını kapadı. Birkaç gün. Bir hafta. Ben bu işleri hiç bilmem. Sen nasıl istersen Steven. Steven bir an onu süzdükten sonra eğildi öptü. Steven başını arkaya çekince, Andrea, Ya Luke ne olacak? diye
Hiçbir şey olmayacak sevgilim. Yarın ona telefon ederim. Üzülme, onu incitmeden anlatırım. Karımın çalışmasına hiç gerek görmüyorum.
Andrea kıpırdamadı, hiçbir şey söylemedi, sadece Steven'ın yakışıklı, güçlü profiline baktı. Araba yola koyuldu. Yeni doğan ayın ve yıldızların altında hızla ilerlemeye başladılar. Andrea,Steven'a sokuldu. Yitirdiğini sandığı bir geleceğe doğru yol alıyordu artık.